

LUMINI PROFETICE

De E.J. Waggoner

Câteva dintre profețiile cele mai de seamă ale Noului și Vechiului Testament, așa cum sunt redată de Biblie și de istorie.

„Avem de asemenea cuvântul și mai sigur al profeției, la care faceți bine că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos.” 2 Petru 1:19 (KJV).

PREFAȚĂ

Multor oameni cuvântul „profeție” le transmite ideea de ceva obscur și de neînțeles. Lor le face puțină plăcere să citească părțile profetice din Biblie. Foarte adesea ei gândesc despre cineva care începe să explice profețiile că se amestecă cu îngâmfare în lucrurile care-i aparțin numai lui Dumnezeu. Ei spun că profețiile pot fi înțelese după ce se împlinesc și nu înainte.

Aceasta nu ar trebui să se întâmple, iar lucrurile nu ar sta așa dacă în trecut nu ar fi fost oameni care s-au ocupat de profeții într-un mod încrezut, oferind doar speculații omenești drept interpretare, măcar că Dumnezeu a zis că „nicio prorocie din Scriptură nu se tâlcuiește singură”, iar în felul acesta nu ar fi oferit întuneric în loc de lumină. Fiindcă profeția, în loc de a fi ceva obscur, este o lumină. Profeția este ceva spus dinainte; este istorie în avans. Dumnezeu, Cel care vede sfârșitul încă de la început și care „cheamă lucrurile care nu sunt ca și cum ar fi,” este capabil de a scrie istoria unui eveniment înainte de a avea loc, cu mult mai multă precizie decât ar putea să o scrie orice peniță umană, după ce evenimentul respectiv s-a întâmplat. Dacă noi putem înțelege istoria când este scrisă de oameni, de ce am crede că este imposibil să înțelegem istoria când este scrisă mai dinainte de către Duhul lui Dumnezeu?

Fără îndoială se va răspunde că sunt folosite așa de multe simboluri, atât de multe lucruri ce nu pot fi înțelese literal, încât omul nu poate fi niciodată sigur că are interpretarea corectă. Însă aceasta este din nou o greșală. Este adevărat că există simboluri. Dar Biblia însăși ne dă explicația tuturor acestor simboluri, iar atunci când punem aceste explicații în locul simbolurilor, profeția poate fi înțeleasă în mod literal. Noi folosim simboluri în conversația de zi cu zi, totuși nu ne este greu să ne înțelegem unii pe alții, fiindcă înțelegem ce înseamnă acele figuri de stil. În același fel, când acceptăm explicația simbolurilor profetice pe care o dă Biblia, nu ar trebui să mai avem nicio dificultate în înțelegerea profețiilor. Prin aplicarea acestor explicații ale simbolurilor în dreptul profețiilor deja împlinite, noi verificăm corectitudinea lor; iar prin studierea profețiilor care sunt deja împlinite, noi suntem asigurați că acelea care au mai rămas se vor împlini cu la fel de multă exactitate. În felul acesta, profeția devine marea dovadă a faptului că Biblia este inspirată. Dacă înlăturăm profeția, nu putem demonstra că Biblia este cuvântul inspirat al lui Dumnezeu.

Scopul acestei cărți este de a îndepărta unele învelitori pe care tradiția și speculația omenească le-a aruncat peste profeție, pentru ca lumina ei clară să poată fi văzută. Lucrul acesta îl facem lăsând Biblia să își spună povestea în limbajul ei propriu. Nu sunt înaintate niciun fel de teorii, ci prezicerile clare sunt puse alături de faptele istorice bine atestate care arată împlinirea exactă a lor. Deși fiecare capitol al cărții este complet în el însuși, se va vedea că toate capitolele țințesc spre unicul subiect al profețiilor Bibliei și anume, împlinirea nădejzii creștine. Sperăm că citirea atentă a acestei cărți va întări credința celor ce au nădejdea aceasta și va conduce și pe alții să iubească venirea Domnului nostru.

E.J. W.

CUPRINS

Capitolul 1: Profeții privitoare la Mesia

Capitolul 2: Schimbarea la față

Capitolul 3: Cuvântul cel sigur

Capitolul 4: Mărturia secolelor

Capitolul 5: Împărăția Babilonului

Capitolul 6: Căderea Babilonului

Capitolul 7: Medo-Persia și Grecia

Capitolul 8: Roma

Capitolul 9: Papalitatea

Capitolul 10: A doua venire a lui Hristos

- Timpul sfârșitului – Semne în ceruri – Timpuri primejdioase

Capitolul 11: Făgăduințele făcute lui Israel

- Stăpânirea dintâi – Chemarea adresată lui Avraam – Nădejdea făgăduinței – Odihna care rămâne – Tronul lui David – Adevăratul Israel – Strângerea lui Israel – Stăpânirea refăcută

Capitolul 1

Profeții privitoare la Mesia

„Unde s-a născut, solemnul înger spuse
Păstorilor modești, ce turmele-și vegheau;
Ei s-au grăbit voioși și iată, în coruri sfinte
Aud cântând în cete oștirile cerești;
Mama e o fecioară, însă al lui părinte-i
Puterea minunată a Celui Preaînalt.” – Milton.

Minunată a fost cu adevărat proprietatea acordată primilor noștri părinți. Mărețul Creator a petrecut șase zile în a o face potrivită pentru ei, iar la sfârșitul fiecărei zile de muncă, s-a spus că lucrurile făcute erau bune. Ca o încoronare a tuturor lucrurilor, când totul era pregătit pentru a fi luat în stăpânire, Dumnezeu a făcut om după chipul Său, dându-i stăpânire peste fiarele câmpului, peste păsările cerului, peste peștii mării; pe scurt, peste întregul pământ cu tot ce era pe el. Pământul era roditor, fără a fi acoperit de spini și mărăcini. Puțin efort, fără a fi însoțit de oboseală, era suficient pentru a-l face să-i dea roade din belșug. Mai mult, „Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit; și a pus acolo pe omul pe care-l întocmise. Domnul Dumnezeu a făcut să răsară din pământ tot felul de pomi plăcuți la vedere și buni la mâncare și pomul vieții în mijlocul grădinii și pomul cunoștinței binelui și răului.” „Domnul Dumnezeu a luat pe om și l-a așezat în grădina Edenului ca s-o lucreze și s-o păzească.” Geneza 2:8,9, 15.

În timp ce omul avea de supus, de lucrat și de cultivat restul pământului, Dumnezeu însuși a sădit grădina Edenului, iar omul nu avea decât încântătoarea sarcină de a direcționa creșterea luxuriantă și de a-și delecta ochii și gustul cu roadele care creșteau în mod spontan. Totul era aranjat pentru o fericire deplină: erau de toate fără măsură, de calitate cea mai aleasă, iar omul era înzestrat cu gustul cel mai fin și delicat pentru a se putea bucura de ele din plin, în timp ce natura lui perfect echilibrată nu i-ar fi permis ca plăcerea să-i fie tulburată de vreun exces. Având alături un tovarăș de viață perfect potrivit pentru el, perechea sa, nu lipsea nimic din ceea ce ar fi putut contribui la bucuria vieții sale.

Dar în Edenul acesta a venit ispititorul. După ce a fost alungat de pe muntele lui Dumnezeu ca un nelegiuit, din cauza rebeliunii în care fusese împins de mândria lui, nu mai

găsea satisfacție decât în străduințele de a contracara planurile lui Dumnezeu și în a-i face și pe alții să-i împărtășească soarta nefericită. Știind că ascultarea este viață, el a plănuit moartea speței umane prin a-i face pe primii noștri părinți să păcătuiască. Acolo unde era fericire, el a semănat semințele nemulțumirii; unde era blândețe și supunere de bunăvoie față de cerințele drepte și blânde ale lui Dumnezeu, el a semănat mândrie și ambiție nesfântă; unde era cea mai deplină libertate, întrucât omul trăia după Legea lui Dumnezeu, adversarul sufletelor a adus o sclavie crudă și aspră și închisoarea singurătății. Insinuând în mințile lor că Dumnezeu ar fi un stăpânitor aspru, că prin regulile Lui blânde caută de fapt să se înalțe pe Sine pe seama lor, i-a determinat să caute în felul lor o „mai mare libertate”; așa au descoperit că, deși căile omului par drepte în ochii lui, „la urmă se văd că duc la moarte.” „Printr-un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuیت.”

Dar Tatăl cel iubitor nu Și-a lăsat copiii cu totul în mâinile crudului lor adversar. Imediat după ce primii noștri părinți au înfăptuit păcatul care „a adus păcatul în lume și toate nenorocirile care au însoțit pierderea Edenului,” Dumnezeu a rostit cuvinte care i-au scos pe cei vinovați din adâncă lor disperare, zicând celui care cauzase căderea lor: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.” Geneza 3:15. Cu toții înțelegem că aceste cuvinte conțin făgăduința venirii lui Mesia, care avea să distrugă pe Satana și lucrările lui și să-i facă liberi pe cei pe care acesta îi înrobise. Iar în decursul veacurilor, până în ziua în care s-a împlinit, cea mai înaltă speranță a fiecărei femei care a crezut cuvântul lui Dumnezeu a fost că s-ar putea ca ea să fie mama acelui mare Eliberator.

Imediat găsim dovada credinței în Răscumpărătorul care avea să vină. Abel a adus Domnului o jertfă „din oile întâi născute ale turmei lui și din grăsimea lor. Domnul a privit cu plăcere spre Abel și spre jertfa lui.” Apostolul spune: „Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit, căci Dumnezeu a primit darurile lui. Și prin ea vorbește el încă, măcar că este mort.” Evrei 11:4. Jertfa aceasta a dat pe față credința lui Abel în Mielul lui Dumnezeu, care, prin moartea Lui, urma să ia păcatul. Datorită credinței lui, a fost socotit neprihănit. Relatarea aceasta extrem de scurtă este o dovadă completă pentru noi a faptului că primii locuitori ai pământului au cunoscut planul de mântuire în toată plinătatea lui. Prin această jertfă, Abel a arătat că el cunoștea cum și de ce Mesia trebuia să fie „zdrobit.”

Mesia cel făgăduit, Cel care era arătat mai dinainte de toate jertfele iudaice, a fost speranța acestei națiuni în decursul întregii ei istorii. Mesia este legat atât de strâns de poporul evreu, încât nu ne putem gândi la unul fără a ne gândi la celălalt. Moise a profețit despre Hristos atunci când a spus iudeilor: „Domnul, Dumnezeul tău îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un proroc ca mine: să ascultați de el!” Deuteronom 18:15. Profeția aceasta a fost atât de bine înțeleasă ca referindu-se la Mesia încât, atunci când iudeii au dorit să știe dacă Ioan Botezătorul era cel făgăduit, l-au întrebat doar: „Ești prorocul?” Ioan 1:21.

Vechiul Testament conține profeții referitoare la prima venire a lui Hristos. La acestea a apelat Isus pentru a dovedi divinitatea misiunii Sale și tot cu ajutorul lor i-au convins apostolii pe oameni că Isus este Hristosul. După ce Filip a ascultat chemarea Învățătorului, „Vino după Mine,” l-a găsit pe Natanael și i-a zis: „Noi am găsit pe Acela despre care a scris Moise în Lege, și prorocii: pe Isus din Nazaret, fiul lui Iosif.” Ioan 1:45. Însuși Isus a spus iudeilor necredincioși: „Dacă ați crede pe Moise, M-ați crede și pe Mine, pentru că el a scris despre Mine.” Ioan 5:46. Pavel a spus lui Agripa: „Mulțumită ajutorului lui Dumnezeu, am rămas în viață până în ziua aceasta și am mărturisit înaintea celor mici și a celor mari, fără să mă depărtez cu nimic de la ce au spus prorocii și Moise că are să se întâmple, și anume că Hristosul trebuie să pătimească” etc. Fapte 26:22, 23. Iar Petru a spus despre Hristos: „Toți

prorocii mărturisesc despre El că oricine crede în El capătă, prin Numele Lui, iertarea păcatelor.” Fapte 10:43.

Întrucât, pe baza autorității Scripturii, cu toții Îl așteptau pe Mesia, de ce, atunci când Hristos „a venit la ai Săi, ai Săi nu L-au primit”? Singurul răspuns ce poate fi dat este că ei nu au crezut cu adevărat Scripturile, fiindcă toate profețiile referitoare la Mesia au fost împlinite în Isus din Nazaret, fără a se putea aplica unei alte persoane. Este adevărat că se poate ca noi să nu fi recunoscut că multe dintre aceste profeții ale Vechiului Testament se referă la Mesia, dacă aplicarea lor nu ar fi fost făcută de scriitorii inspirați ai Noului Testament. Însă evreii au avut profeți inspirați care să-i lumineze, așa că nu au avut scuză pentru necredința lor. Aplicația multora dintre profeții, oricum, este foarte evidentă, iar noi putem urmări cu ușurință împlinirea lor în timp ce citim narațiunea Noului Testament. Din multitudinea acestor profeții, vom nota împlinirea câtorva dintre cele mai evidente, ca ajutor dat credinței noastre în sprijinirea declarației că „Scriptura nu poate fi desființată.”

Când au venit la Ierusalim acei înțelepți din Răsărit și au întrebat, „Unde este Împăratul de curând născut al Iudeilor?”, preoții cei mai de seamă și cărturarii, întrebați de Irod unde trebuia să se nască Hristosul, au răspuns prompt, „În Betleemul din Iudeea, căci iată ce a fost scris prin prorocul.” După aceea au citat cuvintele spuse de profetul Mica înainte cu mai mult de șapte sute de ani: „Și tu, Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuși din tine Îmi va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel, și a cărui obârșie se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veșniciei.” Mica 5:2; Matei 2:1-6.

Cititorul atent al Scripturii știe că Iosif și Maria locuiau în Nazaret, totuși când a venit vremea, un împărat păgân și-a făcut partea lui pentru ca profeția să se îplinească, printr-un decret care i-a adus la Betleem.

Scripturile vorbesc foarte puțin despre viața lui Isus înainte de botezul Său, însă data botezului Său a fost specificată în profeție cu aproape șase sute de ani înainte să aibă loc. Profeția aceasta este una dintre cele mai interesante și importante din Biblie, fiind demnă de a fi studiată. Profeția a fost scrisă de profetul Daniel, fiindu-i revelată de îngerul Gabriel, în cel dintâi an al lui Darius, în anul 538 î.Hr. Cu ceva timp înainte, Daniel avusese o viziune pe care nu a înțeles-o pe deplin (Daniel 8:27), iar ca răspuns la rugăciunea lui stăruitoare pentru lumină, îngerul a venit să-i dea înțelegere. Partea referitoare la acest subiect din descoperirea îngerului, se găsește în versetele următoare:

„Să știi dar și să înțelegi, că de la ieșirea poruncii de a restaura și de a construi Ierusalimul până la Mesia Prințul vor fi șapte săptămâni și șaiszeci și două de săptămâni; strada va fi construită din nou și zidul, chiar în timpuri de necaz. Și după șaiszeci și două de săptămâni Mesia va fi stârpit, dar nu pentru el însuși; și poporul prințului care va veni va distruge cetatea și sanctuarul; și sfârșitul lor va fi cu un potop și până la sfârșitul războiului, pustiiri sunt hotărâte. Și el va confirma legământul cu mulți pentru o săptămână; și în mijlocul săptămânii el va face ca sacrificiul și ofranda să înceteze.” Daniel 9:25-27, traducerea Fidela.

Porunca de a restaura și reconstrui Ierusalimul a fost dată în anul al șaptelea al lui Artaxerses, sau anul 457 î.Hr. (vezi capitolul șapte din Ezra). Au existat mai multe decrete privitor la Ierusalim (vezi Ezra 1:1-4; 5:1-15), dar acesta este singurul care a privit readucerea completă a Ierusalimului la puterea și slava dinainte, drept urmare trebuie că acesta este decretul la care se referă profeția lui Daniel.

De la darea acestui decret până la Mesia trebuiau să treacă 7 săptămâni și 62 de săptămâni, adică 69 de săptămâni, sau 483 de zile. Desigur, aceasta nu înseamnă că Mesia trebuia să vină la un an și ceva de la data aceasta, ci profeția privitoare la zile este o profeție în care națiunile sunt reprezentate prin simboluri (vezi Daniel 8:1-14), de aceea și zilele trebuie să fie simbolice. Din profeția scrisă la Ezechiel 4:6 învățăm că o zi profetică este egală cu un an calendaristic. Așa că Daniel 9:25 este echivalentul declarației că de la decretul lui Artaxerses (anul 457 î.Hr.) până la Mesia, Prințul, trebuiau să treacă 483 de ani.

„Dar”, ar spune cineva, „483 de ani începând din anul 457 î.Hr., trebuie să se sfârșească la câțiva ani după Hristos.” Este adevărat, însă în profeție se vorbește despre Mesia. Mesia înseamnă Unsul. Dacă vom compara câteva versete vom vedea că ungerea Sa a avut loc la botezul Său.

În Fapte 10:37, 38, vorbind despre cuvântul pe care Dumnezeu l-a trimis copiilor lui Israel, vestind Evanghelia păcii prin Isus Hristos, Petru spune: „Știți vorba făcută în toată Iudeea, începând din Galileea, în urma botezului propovăduit de Ioan; cum Dumnezeu a uns cu Duhul Sfânt și cu putere pe Isus din Nazaret, care umbla din loc în loc, făcea bine și vindeca pe toți cei ce erau apăsați de diavolul.”

Aflăm astfel că Isus a fost uns cu Duhul Sfânt și imediat după aceea Și-a început lucrarea de slujire. Să ne întoarcem acum la relatarea din Matei 3:16, 17, unde aflăm că atunci când Isus a ieșit din apa unde fusese botezat, Duhul lui Dumnezeu a coborât peste El în chip de porumbel și s-a auzit glasul lui Dumnezeu care spunea: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea.” În felul acesta Isus a fost pus deoparte pentru misiunea Sa divină, sub ochii mulțimii, iar apoi, foarte curând după aceea, Îl găsim în sinagogă unde spune: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia, M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozenia și orbilor, căpătarea vederii, să dau drumul celor apăsați.” Luca 4:18.

Așadar, Isus a devenit Mesia, Unsul, la botezul Său. Înainte de acest moment, nu i-a aparținut titlul acesta. Iar despre data botezului aflăm că trebuia să fie exact la 483 de ani după decretul lui Artaxerxes pentru restaurarea Ierusalimului.

Botezul lui Isus a avut loc atunci când El „avea aproape treizeci de ani.” Luca 3:23. Însă nu era în anul 30 d.Hr., fiindcă era creștină începe aproximativ cu patru ani după nașterea lui Isus. Din Luca 1:13, 36, aflăm că Isus era exact cu șase luni mai tânăr decât Ioan Botezătorul. Din faptul că iudeii rânduiau pentru slujire la Sanctuar intrau în slujirea lor la vârsta de treizeci de ani (Num. 4:30), și de asemenea că Isus a urmat regula aceasta, fiind botezat la vârsta de treizeci de ani, trebuie să concluzionăm că Ioan Botezătorul și-a început lucrarea de înaintea mergător al lui Isus la aceeași vârstă, altfel spus cu șase luni înainte de botezul lui Isus. Dacă putem afla data la care Ioan și-a început lucrarea, vom ști data botezului lui Isus. Următoarele versete ne redau în mod explicit vremea când Ioan și-a început slujirea:

„În anul al cincisprezecelea al domniei lui Tiberiu Cezar, - pe când Pilat din Pont era dregător în Iudeea; Irod, cârmuitor al Galileei; Filip, fratele lui, cârmuitor al Ituriei și al Trahonitei; Lisania, cârmuitor al Abilenei; și în zilele marilor Preoți Ana și Caiafa, - Cuvântul lui Dumnezeu a vorbit lui Ioan, fiul lui Zaharia în pustie. Și Ioan a venit prin tot ținutul din împrejurimile Iordanului și propovăduia botezul pocăinței, pentru iertarea păcatelor.” Luca 3:1-3.

Tiberius Cezar a început să domnească împreună cu tatăl său în anul 12 d.Hr., așa că anul al cincisprezecelea a fost anul 27 d.Hr. Așadar, Ioan și-a început lucrarea în anul 27 d.Hr., tot atunci fiind botezat și Domnul Hristos. Să vedem dacă este așa după cum a spus îngerul. Începând din anul 457 î.Hr., 483 de ani s-ar termina la sfârșitul anului 26 d.Hr., în cazul în care am începe să socotim din prima zi a anului 457 d.Hr. Însă decretul a ieșit la o anumită vreme în decursul anului 457 î.Hr., nu în prima zi a lui, drept urmare înainte de era creștină au fost doar 456 și ceva de ani din cei 483. Aceasta înseamnă că după începutul erei creștine au rămas mai mult de 26 de ani din cei 483. Aceasta înseamnă că avem anul în curs 27 d.Hr. și acesta este anul în care, după cum am văzut, a avut loc botezul lui Isus. Atunci a început Isus să predice, zicând „S-a împlinit vremea și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie.” Marcu 1:15.

Așadar, dacă iudeii ar fi dat atenție profețiilor aflate la îndemâna lor și le-ar fi crezut cu toată inima, L-ar fi recunoscut pe Mesia de îndată ce au văzut Duhul Sfânt coborând peste El, la botezul Său.

Dar îngerul i-a spus lui Daniel mai mult despre Hristos. De la darea poruncii pentru restaurarea și reconstruirea Ierusalimului au fost hotărâte poporului iudeu șaptezeci de săptămâni profetice, adică patru sute nouăzeci de ani. Așa că atunci când a fost botezat Isus mai rămăsese încă o săptămână de ani. Săptămâna aceasta de ani, care a început în anul 27 d.Hr., este săptămâna despre care vorbește Daniel 9:27: „Și El (Mesia) va confirma legământul cu mulți pentru o săptămână; și în mijlocul săptămânii el va face ca sacrificiul și ofranda să înceteze” (Fidela). Toate sacrificiile iudaice și toate darurile de mâncare arătau spre adevărata jertfă, cea a lui Hristos, iar când El „a fost stârpit, dar nu pentru el însuși” (Daniel 9:26), acestea trebuiau să înceteze.

Isus a fost răstignit în vremea Paștelor (vezi Matei 26:2). Din Ioan 2:13; 5:1; 6:4; 12:1, aflăm că Paștele în timpul căruia a fost răstignit, a fost al patrulea la care a luat parte după botezul Său. Deci, slujirea Lui pământească a durat trei ani întregi și o jumătate de an, împlinindu-se Scriptura care zice că la jumătatea săptămânii (ultima săptămână acordată națiunii iudaice) El va face să înceteze jertfa și darul de mâncare. „Căci locuitorii din Ierusalim și mai marii lor n-au cunoscut pe Isus și, prin faptul că L-au osândit, au împlinit cuvintele prorocilor, care se citesc în fiecare Sabat.” Fapte 13:27.

Caracterul Lui Hristos nu a fost descris cu mai puțină acuratețe. Isaia a spus despre El: „nu va judeca după înfățișare, nici nu va hotărî după cele auzite, ci va judeca pe cei săraci cu dreptate și va hotărî cu nepărtinire asupra nenorociților țării.” Isaia 11:3,4. „Totuși El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui.” Isaia 53:4. Viața Lui, așa cum o descriu Evangheliile, arată că El mergea din loc în loc făcând bine și vindecând pe toți cei apăsați de diavolul, iar Matei spune că vindecările pe care le făcea și scoaterea dracilor erau o împlinire directă a profeției lui Isaia. Astfel: „Isus S-a dus apoi în casa lui Petru și a văzut pe soacra acestuia zăcând în pat, prinsă de friguri. S-a atins de mâna ei și au lăsat-o frigurile; apoi ea s-a sculat și a început să-I slujească. Seara, au adus la Isus pe mulți îndrăciți. El, prin cuvântul Lui, a scos din ei duhurile necurate și a tămăduit pe toți bolnavii, ca să se îplinească ce fusese vestit prin prorocul Isaia, care zice: «El a luat asupra Lui neputințele noastre și a purtat bolile noastre.»” Matei 8:14-17.

Când Ioan a trimis din temniță să întrebe dacă Isus era Hristosul, Isus a zis: „Duceți-vă de spuneți lui Ioan ce auziți și ce vedeți: Orbii își capătă vederea, șchiopii umblă, leproșii sunt curățiți, surzii aud, morții învie” și, pentru a pune vârf la toate, adaugă, „și săracilor li se propovăduiește Evanghelia.” Matei 11:4, 5. Aceasta era o împlinire directă a profeției rostite cu șapte sute de ani înainte: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia.” Luca 4:18, citat din Isaia 61:1.

David era profet (Fapte 2:29, 30) și mulți dintre psalmii săi, inclusiv atunci când vorbește la persoana întâi, se referă la Hristos. Știm că Domnul Hristos „a venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit” (Ioan 1:11), iar Ioan spune mai departe despre Domnul Isus că „nici frații Lui nu credeau în El.” Aceasta a fost o împlinire clară a ceea ce spunea David în mod profetic: „Am ajuns un străin pentru frații mei și un necunoscut pentru fiii mamei mele.” Psalmii 69:8.

Chiar înainte de răstignire, El a intrat în Ierusalim, călare pe mânzul unei măgărițe pe care nu mai încălecase nimeni, iar oamenii s-au strâns cu mulțimile, așternându-și hainele și așezând ramuri de palmier înaintea Lui pe drumul pe care avea să treacă. Aceștia, împreună cu cei care Îl urmau, strigau: „Osana, Fiul lui David.” „Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului, Împăratul lui Israel!” Matei 21:9; Ioan 12:13. Dar în mijlocul entuziasmului produs cu acea ocazie, niciunul dintre oameni nu s-a gândit că ei împlineau cuvintele scrise de profetul Zaharia: „Saltă de veselie, fiica Sionului! Strigă de bucurie, fiica Ierusalimului! Iată că Împăratul tău vine la tine; El este neprihănit și biruitor, smerit și călare pe un măgar, pe un mânz, pe mânzul unei măgărițe.” Zaharia 9:9.

„Atunci, unul din cei doisprezece, numit Iuda Iscarioteanul, s-a dus la preoții cei mai de seamă și le-a zis: «Ce vreți să-mi dați, și-L voi da în mâinile voastre?» Ei i-au cântărit treizeci de arginți.” Matei 26:14, 15. Însă nici Iuda, nici preoții nu s-au oprit să se gândească la faptul că prin aceasta împlineau cuvintele scrise de Zaharia: „Eu le-am zis: «Dacă găsiți cu cale, dați-Mi plata; dacă nu, nu Mi-o dați!» Și Mi-au cântărit, ca plată, treizeci de arginți.” Zaharia 11:12.

Iuda a stat împreună cu Isus la ultimul Paște. Când ucenicii L-au întrebat pe Isus cine este acela care Îl va trăda, „Isus a răspuns: «Acela căruia îi voi întinde bucățica și i-o voi da.» Și a întins o bucățică și a dat-o lui Iuda, fiul lui Simon Iscarioteanul.” Ioan 13:26. Aceasta a fost o împlinire directă a cuvintelor profetice ale lui David: „Chiar și acela cu care trăiam în pace, în care îmi puneam încrederea și care mânca din pâinea mea, ridică și el călcâiul împotriva mea.” Psalmii 41:9; Ioan 13:18.

În ultima noapte, pe când Isus vorbea cu ucenicii Săi, a zis: „Iată că vine ceasul, și a și venit, când veți fi risipiți fiecare la ale lui și pe Mine Mă veți lăsa singur.” Ioan 16:32. Măcar că au declarat cu toții că vor rămâne alături de El, „toți ucenicii L-au părăsit și au fugit” atunci când s-a strâns mulțimea cu săbii și sulite pentru a-L prinde pe Isus. Prin aceasta s-au împlinit cuvintele profetului: „Scoală-te, sabie, asupra păstorului Meu și asupra omului care îmi este tovarăș! Zice Domnul oștirilor. Lovește pe păstor și se vor risipi oile.” Zaharia 13:7. (Vezi Matei 26:31).

David a spus: „Cei ce stau la poartă vorbesc de mine și cei ce beau băuturi tari mă pun în cântece.” Psalmii 69:12. Lucrul acesta s-a împlinit fără îndoială la modul literal în ceea ce-l privește pe psalmist, dar în aceasta, ca în multe alte lucruri, el a fost un tip al lui Hristos, iar cuvintele și-au găsit împlinirea completă atunci când oamenii de la curtea lui Irod, precum și gloata care urma pe marele preot, L-au disprețuit pe Isus, și-au bătut joc de El, L-au scuipat și L-au lovit cu palmele, precum și atunci când Pilat a pus să fie biciuit. Matei 26:67, 68; 27:26-30; Luca 23:11. Acest episod, a fost de asemenea o împlinire cu acuratețe a cuvintelor profetice, de data aceasta ale lui Isaia: „Mi-am dat spatele înaintea celor ce Mă loveau și obraji înaintea celor ce-Mi smulgeau barba; nu Mi-am ascuns fața de ocări și de scuipări.” Isaia 50:6.

Am văzut că prețul plătit lui Iuda pentru trădarea lui Isus a fost menționat mai dinainte de Zaharia. Însă profetul a mai spus și ce avea să se facă după aceea cu prețul sângelui. Întregul pasaj spune astfel: „Eu le-am zis: «Dacă găsiți cu cale, dați-Mi plata; dacă nu, nu Mi-o dați!»” Și Mi-au cântărit, ca plată, treizeci de arginți. Dar Domnul Mi-a zis: «Aruncă olarului prețul acesta scump cu care M-au prețuit!» Și am luat cei treizeci de arginți și i-am aruncat în casa Domnului, pentru olar.” Zaharia 11:12, 13.

Remarcați acum felul în care remușcarea l-a condus pe Iuda să împlinească în mod complet profeția aceasta:

„Atunci, Iuda, vânzătorul, când a văzut că Isus a fost osândit la moarte, s-a căit, a dus înapoi cei treizeci de arginți, i-a dat preoților celor mai de seamă și bătrânilor și a zis: «Am păcătuțit, căci am vândut sânge nevinovat.» «Ce ne pasă nouă?» i-au răspuns ei. «Treaba ta.» Iuda a aruncat arginții în Templu și s-a dus de s-a spânzurat. Preoții cei mai de seamă au strâns arginții și au zis: «Nu este îngăduit să-i punem în vistieria Templului, fiindcă sunt preț de sânge.» Și, după ce s-au sfătuit, au cumpărat cu banii aceia «Țarina olarului,» ca loc pentru îngroparea străinilor.” Matei 27:3-7.

Faptul că în versetul 9 apare numele Ieremia în loc de Zaharia, se datorează fără îndoială unei erori de transcriere, întrucât în ebraică o singură literă schimbă numele Zaharia în Ieremia. Aceasta însă nu afectează câtuși de puțin împlinirea profeției. Profeția s-a împlinit cu exactitate la mai mult de o sută de ani după ce a fost scrisă.

Atunci când a fost atârnat pe cruce, mâinile și picioarele lui Isus au fost străpunse de piroane, iar coasta i-a fost împunsă cu o suliță (Ioan 19:34; 20:25). Profetul David a anticipat

aceasta cu sute de ani înainte, zicând: „Căci niște câini mă înconjoară, o ceață de nelegiuiri dau târcoale împrejurul meu, mi-au străpuns mâinile și picioarele.” Psalmii 22:16.

„Când au ajuns la un loc numit Golgota, care înseamnă : «Locul căpățânii,» I-au dat să bea vin amestecat cu fiere; dar, când l-a gustat, n-a vrut să bea.” Matei 27:33, 34. I-au dat să bea datorită cuvintelor Lui, „Mi-e sete” (Ioan 19:28-30), și s-a întâmplat ca împlinire a Psalmului 69:21, care spune: „Ei îmi pun fiere în mâncare și, când mi-e sete, îmi dau să beau oțet.”

„Ostașii, după ce au răstignit pe Isus, I-au luat hainele și le-au făcut patru părți, câte o parte pentru fiecare ostaș. I-au luat și cămașa, care n-avea nicio cusătură, ci era dintr-o singură țesătură de sus până jos. Și au zis între ei: «Să n-o sfășiem, ci să tragem la sorți a cui să fie.» Aceasta s-a întâmplat ca să se îplinească Scriptura, care zice: «Și-au împărțit hainele Mele între ei și pentru cămașa Mea au tras la sorți.» Iată ce au făcut ostașii.” Ioan 19:23, 24. Cu mai bine de o sută de ani înainte de a se întâmpla toate acestea, psalmistul, punându-se în mod profetic în locul lui Hristos, a spus: „Își împart hainele mele între ei și trag la sorți pentru cămașa mea.” Psalmii 22:18.

Vorbind despre timpul când Hristos avea să moară pe cruce, a spus: „a fost pus în numărul celor fără de lege.” Isaia 53:12. Profetia aceasta s-a împlinit la literă atunci când Hristos, ca un făcător de rele, a fost atârnat între doi tâlhari (vezi Marcu 15:27, 28).

În psalmul ce conține atât de multe referiri profetice la Hristos, David a spus: „Toți cei ce mă văd își bat joc de mine, își deschid gura, dau din cap și zic: «S-a încrezut în Domnul! Să-l mântuiască Domnul, să-l izbăvească, fiindcă-l iubește!»” Psalmii 22:7, 8. Remarcați cât de exact s-au împlinit aceste cuvinte la răstignirea lui Hristos:

„Trecătorii își băteau joc de El, dădeau din cap și ziceau: «Tu, care strici Templul și-l zidești la loc în trei zile, mântuiește-Te pe Tine însuși! Dacă ești Tu Fiul lui Dumnezeu, coboară-Te de pe cruce!» Preoții cei mai de seamă, împreună cu cărturarii și bătrânii, își băteau și ei joc de El și ziceau: «Pe alții i-a mântuit, iar pe Sine nu se poate mântui Dacă este El Împăratul lui Israel, să Se coboare acum de pe cruce și vom crede în El! S-a încrezut în Dumnezeu: Să-l scape acum Dumnezeu, dacă-L iubește. Căci a zis: <Eu sunt Fiul lui Dumnezeu!>»” Matei 27:39-43.

În actul acesta vedem cât de teribilă este puterea păcatului de a orbi. Preoții cei mai de seamă, cărturarii și bătrânii erau bine cunoscători ai Scripturii. Moise, profeții și psalmii erau citați în mod regulat în toate sinagogile; și fiecare părinte era sub obligația de a veghea asupra copiilor săi, ca ei să învețe bine aceste scrieri. Cu toate acestea, și-au îndârjit inimile împotriva convingerilor Duhului Sfânt, până când au devenit inconștienți că sunt instrumente în împlinirea profețiilor cu care erau foarte familiarizați. Primiseră dovezi ample în ce privește divinitatea lui Hristos, însă au refuzat să le accepte. S-au hotărât să nu creadă că Isus era Hristosul, până când nu au putut să mai creadă aceasta. La un moment dat știuseră că Hristos era Mesia, însă nu au vrut să recunoască aceasta. Acum gândeau fără îndoială despre El că este pur și simplu un impostor. Dacă El ar fi coborât de pe cruce, tot nu ar fi crezut. Același rezultat se va vedea în dreptul celor care refuză să creadă Evanghelia lui Isus Hristos, care vestește a doua Sa venire. Pavel spune: „Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire ca să creadă o minciună, pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți.” 2 Tesaloniceni 2:11, 12. Cu adevărat, este corectă expresia „înșelăciunea păcatului.”

În psalmul mesianic din care am citat mai înainte, Isus este prezentat în mod profetic zicând: „Ocară îmi rupe inima.” Psalmii 69:20. Dr. C. Geikie spune următoarele în legătură cu Matei 27:50 și Ioan 19:31-34, ceea ce arată împlinirea acestui verset din Scriptură:

„Ca să moară cineva atât de repede pe cruce, mai ales cineva ca Isus, aflat în floarea vârstei, fără să fi fost slăbit mai dinainte de o sănătate precară, plin de atâta vigoare încât să poată scoate un strigăt ca acela după care Și-a dat sufletul, a apărut creștinilor din vechime ca

implicând o cauză supranaturală. Dar șuvoiul de sânge amestecat cu apă, poate să ofere fără greș o altă explicație. Cauza imediată a morții, fără îndoială, pare să fi fost ruperea inimii Sale, produsă de agonia mintală. Se știe că o bucurie sau o întristare excesivă face să plesnească anumite părți din inimă, iar sângele se scurge în pericard, care se umple totodată cu un ser incolor, ca apa, în care inima este suspendată. În cazurile obișnuite, doar examinarea după moarte descoperă situația, iar în cazul Domnului nostru același sfârșit a fost adevărit de străpungerea sulii ostașului. În moartea provocată de ruperea inimii, «mâna se îndreaptă imediat spre piept și este scos un țipăt puternic.» Măinile lui Isus erau pironite pe cruce, dar strigătul îngrozitor ne-a fost relatat. Isus a murit efectiv din cauza inimii zdrobite.» – Viața lui Isus, cap. 63.

O altă profeție s-a împlinit prin evenimentele relatate în Ioan 19:31-36, pe care le redăm: „De frică să nu rămână trupurile pe cruce în timpul Sabatului, - căci era ziua pregătirii și ziua aceea de Sabat era o zi mare – iudeii au rugat pe Pilat să zdrobească fluierile picioarelor celor răstigniți și să fie luați de pe cruce. Ostașii au venit deci și au zdrobit fluierile picioarelor celui dintâi, apoi pe ale celui alt care fusese răstignit împreună cu El. Când au venit la Isus și au văzut că murise, nu l-au zdrobit fluierile picioarelor, ci unul din ostași l-a străpuns coasta cu o sulă și îndată a ieșit din ea sânge și apă. Faptul acesta este adevărit de cel ce l-a văzut; mărturia lui este adevărată și el știe că spune adevărul pentru ca și voi să credeți. Aceste lucruri s-au întâmplat ca să se împlinească Scriptura: «Niciunul din oasele Lui nu va fi sfărâmat.»”

Instrucțiunile referitoare la mielul de Paște precizau în mod deosebit iudeilor ca niciunul dintre oasele lui să nu fie zdrobit (Exodul 12:46; Numeri 9:12). Mielul acela Îl simboliza pe Hristos, fiindcă Pavel spune: „Căci Hristos, Paștele nostru, a fost jertfit” (1 Corinteni 5:7). În decursul normal al lucrurilor, picioarele lui Isus ar fi trebuit să fie zdrobite, fiindcă aceasta era metoda obișnuită de a grăbi moartea celor crucificați și a fost folosită în dreptul celor doi tâlhari. Dar moartea surprinzător de rapidă a lui Isus a făcut ca procedeul acesta să nu mai fie necesar, Scriptura rămânând astfel neatinsă.

Îngroparea lui Isus este descrisă astfel:

„Spre seară, a venit un om bogat din Arimatea, numit Iosif, care era și el ucenic al lui Isus. El s-a dus la Pilat și a cerut trupul lui Isus. Pilat a poruncit să i-l dea. Iosif a luat trupul, l-a înfășurat într-o pânză curată de in și l-a pus într-un mormânt nou al lui însuși, pe care-l săpase în stâncă. Apoi a prăvălit o piatră mare la ușa mormântului și a plecat.” Matei 27:57-60.

În felul acesta s-a împlinit următoarea profeție: „Groapa Lui a fost pusă între cei răi și mormântul Lui, la un loc cu cel bogat, măcar că nu săvârșise nicio nelegiuire și nu se găsisse niciun vicleșug în gura Lui.” Isaia 53:9.

O citire superficială a textului de mai sus ar conduce pe cineva să creadă că Hristos și-a avut mormântul împreună atât cu cel rău cât și cu cel bogat. Referitor la textul acesta, Barnes are următorul comentariu, care expune foarte frumos exactitatea împlinirii acestei profeții:

„Hengstenberg redă textul astfel: «I-au hotărât groapa între cei răi (dar El a fost după moarte la un loc cu cel bogat), măcar că nu a făcut nicio nelegiuire, și nu s-a găsit vicleșug în gura Lui.» Potrivit acestei traduceri sensul este că ei nu s-au mulțumit cu suferințele și moartea Lui, ci au căutat să-L insulte până și în moarte, dorind să-L îngroape corpul între criminali. De aceea, nu întâmplător este remarcat că scopul lor nu a fost realizat. [...] Cuvântul redat prin «a fost pusă,» vine de la «nathan» și este un cuvânt des întâlnit în Scriptură. După Gesenius, înseamnă, (1) a da; de exemplu (a) a da mâna cu un învingător; (b) a da în mâna cuiva; [...] (g) a pune în închisoare, sau a da în custodie [...] Noțiunea de *a da* sau de *a da la*, aceasta este ideea esențială a cuvântului, și nu aceea de *a face* (după cum apare în traducerea eng. – n.tr.), iar sensul este că planul era ca El să fie dat mormântului celui rău,

sau se intenționa ca El să fie pus într-un astfel de mormânt.” – Barnes, comentariu la Isaia 53:9.

Comentariul este mai vast, însă doar atât este suficient pentru scopul nostru. Este foarte probabil că iudeii, care L-au insultat pe Isus în orice fel posibil în timp ce era viu și L-au supus morții celei mai umilitoare, au intenționat să-L înjosească și mai mult prin a-L arunca fără a fi îngropat, așa cum se făcea cu criminalii. Au făcut primul pas spre aceasta când au poruncit să I se zdrobească picioarele. Dar așa cum intenția aceasta a lor a fost zădărnicită pentru ca profeția să se împlinească, la fel a fost și cealaltă, iar El a avut parte de înmormântarea cea mai onorabilă. În loc de a fi aruncat printre ucigași, așa cum au intenționat dușmanii Lui, în moarte El a fost pus la un loc cu cel bogat. Așa că este imposibil ca oamenii să zădărnicească planurile lui Dumnezeu. „Omul te laudă chiar și în mânia lui, când Te îmbraci cu toată urgia Ta.” Psalmii 76:10.

Încă o profeție mai avem de remarcat și anume cea legată de raza de lumină strălucitoare ce a străfulgerat de la tronul lui Dumnezeu prin mormânt, prevestind glorioasa înălțare la dreapta lui Dumnezeu. David a spus: „Am necurmat pe Domnul înaintea ochilor mei. Când este El la dreapta mea, nu mă clatin. De aceea inima mi se bucură, sufletul mi se veselește și trupul mi se odihnește în liniște. Căci nu vei lăsa sufletul meu în locuința morților, nu vei îngădui ca prea iubitul Tău să vadă putrezirea. Îmi vei arăta cărarea vieții; înaintea Feței Tale sunt bucurii nespuse și desfătări veșnice, în dreapta Ta.” Psalmii 16:8-11.

Această profeție s-a împlinit în faptul că Isus a rămas pentru puțin timp în mormânt, ceea ce nu a permis să înceapă descompunerea. Apostolul Petru a clarificat aceasta în ziua Cincizecimii când, după ce a repetat cuvintele citate în paragraful anterior, a spus:

„Cât despre patriarhul David, să-mi fie îngăduit, fraților, să vă spun fără sfială că a murit și a fost îngropat; și mormântul lui este în mijlocul nostru până în ziua de azi. Fiindcă David era proroc și știa că Dumnezeu îi făgăduise cu jurământ că va ridica pe unul din urmașii săi pe scaunul lui de domnie, despre învierea lui Isus a prorocit și a vorbit el când a zis că sufletul lui nu va fi lăsat în locuința morților și trupul lui nu va vedea putrezirea. Dumnezeu a înviat pe acest Isus, și noi toți suntem martori ai Lui. Și acum, odată ce S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu și a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, a turnat ce vedeți și auziți. Căci David nu s-a suit în ceruri, ci el singur zice: «Domnul a zis Domnului meu: <Șezi la dreapta Mea, până ce voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale>.»” Fapte 2:29-35.

În felul acesta am schițat pe scurt viața lui Hristos, atât modul în care a fost prezentată în profeție cât și împlinirea corespunzătoare în istorie, începând de la nașterea Lui în iesle și până la înălțarea Lui la tronul Maiestății cerului. Am notat numai câteva dintre profețiile cele mai remarcabile, totuși oricine poate vedea lesne că împlinirea exactă a lor a oferit apostolilor argumente copleșitoare în a dovedi că Isus, pe care ei Îl predicau, este Hristosul.

Iudeii au fost lepădați pentru că nu au cunoscut timpul cercetării lor, pentru că, din cauza împietririi inimii și a orbirii minții, au aplicat greșit și au nesocotit profețiile care i-ar fi putut face înțelepți pentru mântuire. Dacă acesta a fost destinul lor, care va fi soarta noastră, dacă nu luăm bine seama la toate profețiile legate de cea de a doua venire însoțită de putere și mare slavă, în „vremurile așezării din nou a tuturor lucrurilor” despre care „a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime” (Fapte 3:21), atunci când El va da „fiecărui om după faptele lui”?

Capitolul 2

Schimbarea la față

Ce slavă, o, câtă mărire! În jurul Lui, iată, se află

Puternice oști de îngeri ce-așteaptă pe Domnul;
Cu ei sunt martirii și sfinți proslăviți care poartă
Coroana izbânzii, în mod triumfal.

După ce a vindecat pe fiica femeii siro-feniciene, Isus s-a întors, ajungând în ținutul Cezareii lui Filip. Atunci El S-a îndreptat spre ucenicii Săi, întrebându-i dintr-o dată: „Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul omului?” Ei au răspuns: „Unii zic că ești Ioan Botezătorul; alții, Ilie; alții, Ieremia sau unul din proroci.” Matei 16:13, 14. Ideile acestea întreținute de diferite persoane se trăgeau fără îndoială din Deuteronom 18:18 și Maleahi 4:5. Pe lângă aceasta, se pare că exista o tradiție conform căreia înainte de sfârșit unii dintre profeți vor învia din morți. Când a fost timpul primei veniri a lui Hristos, oamenii Îl așteptau pe Mesia, însă ei confundau profețiile referitoare la prima și a doua venire a Lui, așa că așteptau ca El să vină atunci în slavă. Potrivit cu aceste idei, unii gândeau că Isus ar putea fi unul dintre profeții înviați din morți drept garanție a învierii tuturor. Este de observat însă, ca o realitate dureroasă, că despre nimeni nu s-a spus că ar fi zis că El era Mântuitorul lumii. Cât de adevărat este că El „a venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit.” Ioan 1:11!

Isus le-a pus o altă întrebare directă: „Dar voi, cine ziceți că sunt?” Simon Petru, drept răspuns, I-a zis: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!” Aceasta era o recunoaștere a adevăratei naturi și misiuni a lui Hristos. „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu,” – Fiul Autorului vieții, - transmițând aceeași idee ca în mărturisirea relatată în Ioan 6:68, 69: „Tu ai cuvintele vieții veșnice. Și credem și suntem convinși că Tu ești Hristosul, Fiul viului Dumnezeu.” (KJV). Mărturisirea aceasta de credință pe care a făcut-o Petru în dreptul ucenicilor trebuie că a fost ca o gură de apă înviorătoare pentru Isus, având în vedere modul în care era văzut de lume în general.

Iar Isus a răspuns, zicându-i, „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona, fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu, care este în ceruri.” Nu o ființă umană i-a descoperit lui Petru adevărul acesta minunat. Nicio ființă umană nu i l-ar fi putut descoperi, fiindcă „omul firește nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie, și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovnicește.” 1 Corinteni 2:14. Pavel spune: „Chiar dacă am cunoscut pe Hristos în felul lumii, totuși acum nu-L mai cunoaștem în felul acesta. Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi. Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu.” 2 Corinteni 5:16-18. Din textele acestea învățăm că, indiferent cât de multe a auzit cineva despre Hristos, nu Îl cunoaște dacă nu a primit descoperirea pe care numai Dumnezeu o poate da prin Duhul Lui. Cine are cunoașterea aceasta este cu adevărat o făptură nouă. Mulți pot mărturisi că Hristos le-a fost descoperit ca Mântuitorul celor păcătoși și nu doar al păcătoșilor în general, ci al lor în mod particular, în locul tainic al rugăciunii; sau poate după ce au auzit cuvinte de care mai auziseră înainte, fără a fi însă mișcați. Niciun argument nu poate face descoperirea aceasta atât de clară și niciun argument nu poate schimba incertitudinea individului în cunoașterea descoperită în felul acesta. „Vântul suflă încotro vrea și-i auzi vuietul, dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul.” Ioan 3:8.

„Și Eu îți spun: tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui.” Matei 16:18. În legătură cu aceasta vom cita din scrierea lui Edersheim, „Viața lui Isus Mesia”:

„În ce privește forma, nu sunt mai puțin ebraice următoarele cuvinte ale lui Hristos: «Tu ești Petru (Petros), și pe această Piatră (Petra) voi zidi Biserica Mea.» În original observăm schimbarea de la genul masculin «Petros» (Petru), la cel feminin «Petra» (Stâncă), ceea ce pare foarte semnificativ, fiindcă Petros se folosește în greacă pentru «piatră» la fel ca și pentru «stâncă», în timp ce Petra întotdeauna înseamnă o «stâncă». Schimbarea de gen

trebuie să aibă din acest motiv un scop precis, care va fi arătat îndată mai deplin. În același timp reamintim că atunci când Petru a fost chemat pentru prima oară la Hristos, Domnul i-a zis: «Tu te vei chema Chifa, (care, tâlmăcit, înseamnă Petru [Petros, Piatră, sau Stâncă]).» Cuvântul aramaic Kephā înseamnă, la fel ca Petru, atât «piatră» cât și «stâncă». Cuvintele grecești Petros și Petra, (așa cum a fost arătat) au intrat ambele în limbajul rabinic. În felul acesta, numele Petru, sau mai degrabă Petros, este evreiesc și este întâlnit, un exemplu fiind numele tatălui unui anume rabin (Jose bar Petros). De aceea, când Domnul, în mod profetic i-a dat numele de Chifa, se poate că prin termenul acesta a dat doar o interpretare profetică numelui său anterior, Petru. Această interpretare pare mai sigură, deoarece, așa cum am văzut anterior, se obișnuia în Galilea să ai două nume, în mod special când numele strict evreiesc, spre exemplu Simon, nu avea echivalent printre Neamuri. Apoi, cuvântul grecesc Petra – Stâncă – («pe această Petra [Stâncă] voi zidi Biserica Mea») era folosit în același sens în limbajul rabinic.

Întrucât credem că Isus a vorbit lui Petru în limba aramaică, înțelegem că Hristos a folosit în mod intenționat acele cuvinte, Petros și Petra, pentru a sublinia diferența pe care o sugera alegerea lor. Poate că s-ar putea exprima prin parafrizarea aceasta oarecum stângace: «Tu ești Petru (Petros) – o Piatră sau o Stâncă – și pe această Petra – pe Stâncă, pe ceea ce este Stâncos – voi zidi Biserica Mea». De aceea, fără să limităm referirea numai la cuvintele din mărturisirea lui Petru, le putem aplica în mod sigur la ceea ce este Stâncos în Petru: credința dată de cer, care s-a manifestat în mărturisirea lui. De asemenea putem înțelege și mai mult, că așa cum contemporanii lui Hristos puteau privi lumea ca fiind clădită pe stânca lui Avraam cel credincios, la fel Hristos a promis că El va zidi biserica Sa pe ceea ce era Stâncos în Petru – pe credința și mărturisirea lui.» – Vol. 2, cartea 3, cap. 37.

Citind Efeseni 2:19, 20, unii gândesc că Hristos nu a spus doar despre Petru, ci despre toți apostolii, că sunt stânca pe care este zidită biserica Sa. Textul acesta spune: „Așadar, voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelia apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos.” Dar 1 Corinteni 3:10, 11 ne arată cum să luăm aceste cuvinte. Aici, apostolul Pavel spune: „După harul lui Dumnezeu care mi-a fost dat, eu, ca un meșter zidar înțelept, am pus temelia, și un altul clădește deasupra. Dar fiecare să ia bine seama cum clădește deasupra. Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă, și care este Isus Hristos.”

Textul acesta ne învață că Isus Hristos este singura temelie. El nu este doar piatra din capul unghiului, ci este întreaga temelie. Atunci, cum de a spus Pavel fraților efeseni că ei erau zidiți pe temelia apostolilor și profeților? Pavel a înțeles că temelia pe care au pus-o apostolii și profeții, așa cum a spus și în 1 Corinteni 3:10, este Isus Hristos ca dătător al vieții și Mântuitor al păcătoșilor. Că aceasta este temelia la care se referă, o dovedește al doilea verset din capitolul anterior: „Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos și pe El răstignit.”

Aceasta este temelia pe care au pus-o toți apostolii, așa cum Petru însuși a spus după ce l-a vindecat pe olog: „S-o știți toți și s-o știe tot norodul lui Israel: omul acesta se înfățișează înaintea voastră pe deplin sănătos în Numele lui Isus Hristos din Nazaret, pe care voi L-ați răstignit, dar pe care Dumnezeu L-a înviat din morți. El este Piatra lepădată de voi, zidarii, care a ajuns să fie pusă în capul unghiului. În nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți.” Fapte 4:10-12. Tot aceasta a fost de asemenea și temelia profeților, așa după cum spune Petru mai departe: „Toți prorocii mărturisesc despre El [despre Isus] că oricine crede în El capătă, prin Numele Lui, iertarea păcatelor.” Astfel vedem că stânca pe care este zidită biserica lui Hristos este credința din inimă că El este Acela al cărui sânge poate curăța de păcat.

„Și porțile Locuinței morților [*hades*, mormântul] nu o vor birui.” Aceasta nu înseamnă că porțile mormântului duc o luptă agresivă împotriva bisericii, aruncându-se spre ea într-o străduință zadarnică de a o înfrânge. Porțile nu „biruiesc” în felul acesta, nici oamenii nu folosesc porțile ca arme de ofensivă în război. Porțile „biruiesc” asupra cuiva atunci când efectiv îi opresc trecerea. Hristos este Fiul viului Dumnezeu și „după cum Tatăl are viața în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viața în Sine” (Ioan 5:26), pentru ca El „să dea viața veșnică” tuturor celor pe care I-i dă Tatăl (vezi Ioan 17:2). El zice despre Sine: „Cel viu. Am fost mort și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților [*hades*, mormântul].” Apoc. 1:18.

Satana are puterea morții (Evrei 2:14). Mormântul este închisoarea lui, iar pe toți morții îi consideră prada lui legitimă, întrucât moartea a apărut din cauza păcatului. Așa că el, la fel ca „omul cel tare și bine înarmat își păzește casa” (Luca 11:21) și „nu dă drumul prinșilor săi de război.” Isaia 14:17. Dar Hristos este Cel mai puternic decât el, care a venit peste el, l-a biruit și, trecând prin închisoarea lui, i-a luat cheile și îi va împărți prăzile. Luca 11:22 (KJV); Isaia 53:12. Sfinții lui Dumnezeu pot intra în mormânt, Satana poate stârni persecuția împotriva lor, îi poate uide cu miile, însă porțile mormântului nu pot birui, nu pot reține niciun singur suflet care s-a prins de Stânca cea veșnică. „Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi.” Ioan 11:25.

Imediat după mărturisirea lui Petru despre Hristos, Mântuitorul nostru a spus ucenicilor Săi: „Adevărat vă spun că unii din cei ce stau aici nu vor gusta moartea până nu vor vedea pe Fiul omului venind în împărăția Sa.” Matei 16:28. Mântuitorul nostru nu s-a referit la venirea Lui care va avea loc la sfârșitul lumii. Lucrul acesta este evident din faptul că atunci când a vorbit despre evenimentul acesta în Matei 24, El a prezis o lungă perioadă de persecuție ce trebuia să aibă loc înainte de aceasta. Și că nu s-a referit, așa cum presupun unii, la ziua Cincizecimii sau la distrugerea Ierusalimului, nici la răspândirea Evangheliei, este evident deoarece (1) Hristos nu a venit în acest sens al cuvântului nici la Cincizecime, nici la distrugerea Ierusalimului, (2) răspândirea Evangheliei nu este venirea lui Hristos și (3) chiar dacă ar fi, lucrarea Evangheliei înainta deja în zilele lui Hristos, începând de fapt încă din zilele lui Abel.

În 2 Petru 1:16-18 găsim firul care ne duce la înțelegerea lucrului la care s-a referit cu adevărat Mântuitorul în Matei 16:28. Textul acesta spune după cum urmează: „În adevăr, v-am făcut cunoscute puterea și venirea Domnului nostru Isus Hristos nu întemeindu-ne pe niște basme meșteșugit alcătuite, ci ca unii care am văzut noi înșine, cu ochii noștri, mărirea Lui. Căci El a primit de la Dumnezeu Tatăl cinste și slavă atunci când, din slava minunată, s-a auzit deasupra Lui un glas care zicea: «Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea». Și noi înșine am auzit acest glas venind din cer când eram cu El pe muntele cel sfânt.”

Apostolul se referă aici la scena schimbării la față, care a avut loc cam la o săptămână după declarația lui Hristos ce se găsește în Matei 16:28, scenă a cărei relatare o găsim imediat după ce Hristos a spus aceste cuvinte. Relatarea ei sună astfel: „După șase zile, Isus a luat cu El pe Petru, Iacov și Ioan, fratele lui, și i-a dus la o parte pe un munte înalt. El s-a schimbat la față înaintea lor; fața Lui a strălucit ca soarele și hainele I s-au făcut albe ca lumina. Și iată că li s-a arătat Moise și Ilie stând de vorbă cu El. Petru a luat cuvântul și a zis lui Isus: «Doamne, este bine să fim aici; dacă vrei, am să fac aici trei colibe; una pentru Tine, una pentru Moise și una pentru Ilie.» Pe când vorbea el încă, iată că i-a acoperit un nor luminos cu umbra lui. Și din nor s-a auzit un glas care zicea: «Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea Mea; de El să ascultați!»” Matei 17:1-5.

Ținând cont de faptul că Petru amintește de acest eveniment pentru a dovedi puterea și venirea Domnului nostru Isus Hristos, că acest eveniment a avut loc curând după declarația lui Isus că unii dintre cei ce stăteau acolo aveau să-L vadă venind în Împărăția Sa și că exact

înainte de a face declarația a vorbit despre a doua Sa venire (Matei 16:27), trebuie să concluzionăm că în declarația făcută în versetul 28, Hristos nu S-a referit la venirea Lui efectivă de la sfârșitul lumii, ci la o reprezentare în miniatură a acestei veniri, dată pentru a întări credința ucenicilor.

În cartea sa, „Viața Domnului nostru” (p.321), Samuel J. Andrews face următoarea declarație lămurită despre cazul acesta:

„Promisiunea că unii care se aflau atunci înaintea Lui nu vor gusta moartea până nu vor vedea pe «Fiul omului venind în Împărăția Sa» (Matei 16:28), sau «până nu vor vedea Împărăția lui Dumnezeu venind cu putere» (Marcu 9:1) s-a împlinit atunci când, după șase zile, El a luat pe Petru, pe Iacov și pe Ioan de o parte, pe un munte înalt și s-a schimbat la față înaintea lor. Apostolii aceștia L-au văzut acum așa cum va fi văzut atunci când, înviat din moarte și glorificat, va reveni din Cer ca să Își arate puterea Lui cea mare și ca să domnească. Ei au văzut în gloria greu de descris a persoanei Sale și în strălucirea din jurul lor vestirea Împărăției lui Dumnezeu așa cum va veni cu putere, în care pentru câteva clipe ei „au fost martori oculari ai maiestății Lui” 2 Petru 1:16 (KJV). Încă mai erau de îndepărtat multe erori din mințile lor, îndeosebi legate de timpul așezării ei (Fapte 1:6), dar măreața realitate a caracterului ei supranatural nu o mai puteau înțelege greșit.”

Haideți să observăm acum pe scurt detaliile acestei scene minunate, pentru a vedea cum au ajuns ei să înțeleagă ceea ce ni se spune despre a doua venire a lui Hristos în Împărăția Sa.

1. „I-a acoperit un nor.” La fel despre Hristos este spus, „Iată că El vine pe nori.” Apoc. 1:7. La înălțarea Sa, în timp ce ucenicii vorbeau cu El, „S-a înălțat la cer, și un nor L-a ascuns din ochii lor.” Fapte 1:9. Iar după aceea, îngerii le-au spus: „Acest Isus care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer.” Vers. 11.

2. „Fața Lui a strălucit ca soarele și hainele I s-au făcut albe ca lumina.” Marcu spune că „hainele Lui s-au făcut strălucitoare și foarte albe, de o albeață pe care niciun înălbitor de pe pământ n-o poate da.” Marcu 9:3. Iar Luca spune că „îmbrăcăminte I s-a făcut albă strălucitoare.” Luca 9:29. La fel, despre venirea lui Hristos ni se spune că va veni „în slava Tatălui Său.” Cineva, descriind în mod profetic venirea aceasta, a zis: „Măreția Lui acopere cerurile și slava Lui umple pământul. Strălucirea Lui este ca lumina soarelui, din mâna Lui pornesc raze și acolo este ascunsă tăria Lui.” Habacuc 3:3, 4. Ioan, care a avut mai târziu o viziune a venirii Lui, a spus, „Ochii Lui erau ca para focului.” Apocalipsa 19:12. Iar Pavel vorbește despre „strălucirea venirii Lui” ca fiind atât de mare încât îi va distruge pe cei răi. Nimeni nu poate privi slava venirii Lui și să rămână în viață, decât cei care au fost întăriți de Domnul.

3. Când El vine a doua oară, vine pentru a-Și lua poporul la Sine, iar El face aceasta înviind pe morții cei drekți și luând la cer pe cei vii. Pavel spune: „Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos, apoi noi, cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi întotdeauna cu Domnul.” 1 Tesaloniceni 4: 16, 17. De asemenea, spune: „nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii și noi vom fi schimbați.” 1 Corinteni 15:51, 52.

Atunci când Hristos vine pe tronul slavei Sale, cu norul de îngeri, pentru a da răsplata celor neprihăniți, vor fi două mari clase de neprihăniți: cei care vor fi luați la cer fără a vedea moartea și cei care vor fi înviați din morți. Aceștia, atunci când Hristos, viața noastră, Se va arăta, se vor arăta și ei împreună cu El în slavă (Coloseni 3:4). Reprezentanții acestor două clase au fost împreună cu El pe muntele schimbării la față. Dacă aceștia nu ar fi fost acolo, atunci nu ar fi fost o reprezentare reală a „puterii și venirii Domnului nostru Isus Hristos,” cum spune Petru că a fost. Toți cititorii Bibliei sunt familiari cu faptul că Ilie a fost luat la cer

fără a vedea moartea (vezi 2 Împărați 2:1-11). Raportul ne spune că în timp ce mergea împreună cu Elisei, „iată că un car de foc și niște cai de foc i-au despărțit pe unul de altul, și Ilie s-a înălțat la cer într-un vârtej de vânt.” Așa că Ilie a fost acolo pe munte împreună cu Hristos, ca reprezentant al celor care, la venirea lui Hristos, vor fi luați pentru a-L întâlni pe Domnul fără a fi gustat moartea.

Referitor la Moise, avem scrise următoarele: „Moise, robul Domnului, a murit acolo, în țara Moabului, după porunca Domnului. Și Domnul l-a îngropat în vale, în țara Moabului, față în față cu Bet-Peor. Nimeni nu i-a cunoscut mormântul până în ziua de azi.” Deuteronom 34:5, 6. Deschideți acum la Iuda 9, unde citim: „Arhanghelul Mihail, când se împotriva diavolului și se certa cu el pentru trupul lui Moise, n-a îndrăznit să rostească împotriva lui o judecată de ocară, ci doar a zis: «Domnul să te mustre!»” Ce anume ar fi putut cauza disputa dintre Hristos (care este Mihail) și diavolul, în legătură cu trupul lui Moise? Un singur lucru, anume că diavolul avea puterea morții (Evrei 2:14). El a adus păcatul în lume, iar moartea vine prin păcat. Pe aceia care mor el îi consideră prada sa legitimă și refuză să deschidă închisoarea în care își ține prizonierii (Isaia 14:16, 17), care este mormântul. El este omul puternic care își păzește casa, însă Hristos este Cel mai tare decât el care a intrat în casa lui, l-a învins (Luca 11:21, 22), iar acum are cheile morții și ale mormântului (Apocalipsa 1:18).

Hristos a câștigat puterea aceasta prin moartea Sa (Evrei 2:14), însă El a avut puterea aceasta cu mult înainte de moartea și învierea Sa, în virtutea făgăduinței și a jurământului lui Dumnezeu, care erau garanția că El va fi oferit ca jertfă. Cunoscând aceste fapte, apoi citind că Hristos s-a certat cu diavolul pentru trupul lui Moise, suntem nevoiți să tragem concluzia că disputa lor a fost referitoare la învierea lui Moise, Satana având pretenția că Hristos nu are dreptul să îl ia. Însă în orice dispută cu Satana, Hristos iese victorios, așa că Moise a fost înviat din morți iar acum se arată împreună cu Hristos pe muntele cel sfânt, ca reprezentant al aceluia care, la a doua venire a lui Hristos, vor fi scoși din mormintele lor ca să fie pentru totdeauna cu Domnul.

Pentru cazul în care ar mai fi vreo umbră de îndoială în mintea cuiva cu privire la faptul că Moise a fost într-adevăr înviat din moarte, gândind că pe munte s-a arătat doar un spirit fără trup, vom declara că (1) despre schimbarea la față Petru a declarat că a fost o reprezentare a „puterii și venirii Domnului nostru Isus Hristos” și că în ocazia aceea el, Iacov și Ioan „au văzut cu ochii lor mărirea Lui,” ceea ce arată că L-au văzut pe Hristos în slava Lui împărătească, (2) este absolut sigur că atunci când Hristos vine, nu vor fi cu El spirite fără trup, deoarece, spune Pavel, El „va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului slavei Sale” (Fil. 3:21), iar schimbarea aceasta este realizată atât pentru vii cât și pentru morți (1 Corinteni 15:51). Când sfinții sunt ridicați pentru a întâmpina pe Domnul în văzduh, vor avea trupurile gloriificate la fel ca trupul lui Isus. De aceea, (3) întrucât, așa cum a fost arătat mai sus, schimbarea la față a fost o reprezentare, la scară mică, a acestui eveniment glorios, este sigur că Moise trebuie să fi fost prezent acolo în persoană, nu ca umbră.

Schimbarea la față este pentru noi, așa cum a fost și pentru apostoli, o garanție sigură a celei de a doua veniri a lui Hristos cu putere și slavă mare, totuși „avem cuvântul și mai sigur al profeției, la care faceți bine că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre.” 2 Petru 1:19 (KJV). Haideți să studiem acest cuvânt sigur al profeției, ca să putem umbla în lumină și să fim pregătiți pentru zorii zilei celei desăvârșite.

Capitolul 3

Cuvântul cel sigur

Pe fila sacră, maiestuoasă
E-o slavă ca de soare,
În orice veac lumini revarsă,
Tot dă și capăt n-are.

- Cowper

Am văzut că schimbarea la față a fost o reprezentare în miniatură a venirii Domnului în slavă, pentru a învia pe morții cei dreپți și pentru a lua la cer pe cei vii. După ziua aceea memorabilă, trebuie că venirea Domnului a fost o realitate mai vie pentru Petru, Iacov și Ioan decât a fost înainte. Isus le-a spus, „Când Fiul omului va veni în slava Lui, având pe toți sfinții îngeri împreună cu El, atunci va ședea scaunul de domnie al slavei Sale,” iar acum acești trei ucenici puteau înțelegce ce fel de slavă va fi aceasta. Ei au văzut cu ochii lor maiestatea Sa și au privit slava venirii Lui.

Poate că unii sunt înclinați să zică, „Dacă aş putea avea o dovadă ca aceasta, nu aş avea nicio îndoială. Dacă aş putea vedea eu însumi, aş ști că lucrurile acestea sunt așa.” Ei bine, citiți ce spune Petru imediat după ce amintește de schimbarea la față:

„Avem de asemenea cuvântul și mai sigur al profeției, la care faceți bine că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos până se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre. Să știți aceasta mai întâi, că nicio profeție din Scriptură nu se interpretează singură. Căci profeția n-a fost adusă în vechime prin voia omului, ci oamenii sfinți ai lui Dumnezeu au vorbit după cum au fost mânați de Duhul Sfânt.” 2 Petru 1:19-21, KJV.

Traducerea Revised Version redă versetul acesta după cum urmează: „Avem cuvântul profeției făcut și mai sigur;” însă nu putem accepta această redare. Alford spune că redarea în felul acesta s-a făcut pe temeiul „că termenul comparativ are în vedere ce s-a spus înainte ca motiv al comparației, ca și cum ar fi spus: «de aceea» sau «acum» sau «de aici înainte avem» etc.; «pe baza vocii din cer pe care am auzit-o, ne ținem și mai strâns, sau privim (deținem) și mai sigur cuvântul profetic, ca unii care am auzit cu urechile noastre împlinirea lui.» Marea obiecție adusă însă acestui punct de vedere, este omisiunea oricărei astfel de conjuncții ca acelea amintite mai sus. Este adevărat că apostolul poate le-a omis (cum a și făcut-o cu siguranță, posibil intenționat); dar chiar presupunând aceasta, este în continuare împotriva vederii, pentru că dacă aceasta ar fi fost forța comparației, ideea nu este deloc urmărită în versetele care urmează.” - New Testament for English Readers.

S-ar putea spune mai departe că nimic nu poate face cuvântul profeției mai sigur decât a fost atunci când a ieșit pentru prima oară de pe buzele oamenilor sfinți pe care i-a inspirat Dumnezeu. Înțelesul este evident exact acela redat în versiunea obișnuită (KJV), anume că acel cuvânt sigur al profeției este mai sigur decât orice vedere panoramică am putea avea. Ochii noștri ne pot înșela, dar cuvântul lui Dumnezeu „este viu și rămâne în veac.” Este ceva ce este mai sigur decât orice a văzut omul; este ceva ce vine direct de la „Duhul adevărului.” Ochii oamenilor îi pot înșela, dar cuvântul profeției nu depinde de nicio capacitate umană. „Căci profeția n-a fost adusă în vechime prin voia omului, ci oamenii sfinți ai lui Dumnezeu au vorbit după cum au fost mânați de Duhul Sfânt.” Oamenii au fost numai gura care nu s-a împotrivit Duhului Sfânt; au rostit cuvintele, dar nu a fost glasul lor în acestea.

Cazul lui Balaam ne oferă un exemplu despre modul în care profeția nu a fost adusă prin voia omului. Este adevărat că Balaam nu a fost un „om sfânt al lui Dumnezeu” (2 Petru 1:21 - KJV), dar faptul că el a intenționat să rostească un blestem, face și mai vizibil că profeția nu a venit prin voia omului. Balaam a fost ispitit, fiindu-i promisă o recompensă mare, să meargă și să blesteme pe Israel, dar Dumnezeu, în marea Lui iubire pentru poporul Său, „a schimbat blestemul în binecuvântare.” Când Balac a ocărât pe Balaam pentru că nu a blestemat pe Israel, cel din urmă a replicat: „Dacă mi-ar da Balac chiar și casa lui plină cu

argint și cu aur, tot n-aș putea să fac de la mine însumi nici bine, nici rău împotriva poruncii Domnului, ci voi spune întocmai ce va zice Domnul.” Numeri 24:13.

În timp ce Balaam era atât de pasiv în mâinile Domnului, el a rostit profeția aceasta: „Îl văd, dar nu acum, Îl privesc, dar nu de aproape. O stea răsare din Iacov, Un toiag de cârmuire se ridică din Israel. El străpunge laturile Moabului și prăpădește pe toți copiii lui Set. Se face stăpân pe Edom, Se face stăpân pe Seir, vrăjmașii Lui. Israel face fapte mari. Cel ce se naște din Iacov domnește ca stăpânitor și pierde pe cei ce scapă din cetăți.” Numeri 24:17-19.

Aici avem un exemplu al cuvântului „și mai sigur la profeției” în ce privește venirea Domnului. Având în vedere circumstanțele în care a fost rostită, este un exemplu remarcabil. Arată în modul cel mai deplin că profeția este ceva ce nu are în ea nimic omenesc, ci este cu totul divină. Nicio slăbiciune omenească nu pătrunde în ea, ci ea vine direct de la Duhul Sfânt. În felul acesta este „mai sigură” decât vederea ochilor omenești. Acesta este motivul pentru care s-a zis: „Dacă nu ascultă pe Moise și pe proroci, nu vor crede nici chiar dacă ar învia cineva din morți.”

O profeție încă mai veche decât cea a lui Balaam este cea rostită de Enoh. Iuda vorbește despre distrugerea celor răi și spune (vers 14, 15): „Enoh, al șaptelea de la Adam, a profețit de asemenea despre acestea, zicând «Iată, Domnul vine cu zecile Lui de mii de sfinți, ca să execute judecata asupra tuturor, și să convingă pe toți cei nelegiuți de toate faptele lor nelegiuite pe care le-au făcut în nelegiuirea lor, și de toate cuvintele grele pe care le-au vorbit păcătoșii nelegiuți împotriva Lui.» (KJV).”

Profeția binecunoscută a lui Iov este probabil și mai veche decât cea rostită de Balaam. După ce și-a exprimat dorința ca ale sale cuvinte să fie săpate în stâncă pe vecie, el a zis: „Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu și că se va ridica la urmă pe pământ. Chiar dacă mi se va nimici pielea și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu. Îl voi vedea și-mi va fi binevoitor; ochii mei Îl vor vedea, și nu ai altuia. Sufletul meu tânjește de dorul acesta înăuntrul meu.” Iov 19:25-27.

Profeția aceasta aduce în vedere speranța creștină, anume, învierea celor morți la venirea Domnului, arătând că din cele mai vechi timpuri aceasta a fost speranța poporului lui Dumnezeu. Aceasta a fost „nădejdea făgăduinței pe care a făcut-o Dumnezeu părinților noștri.” Fapte 26:6. Dar mai explicit decât tot ce am citat până acum, pentru a arăta „puterea și venirea Domnului nostru Isus Hristos,” este următorul cuvânt spus de „dulcele cântăreț cu harfa al lui Israel,” care a putut spune, „Duhul Domnului vorbește prin mine și cuvântul Lui este pe limba mea.” 2 Samuel 23:2. Cuvântul Domnului, care era pe limba lui, a spus:

„Dumnezeu, da, Dumnezeu, Domnul, vorbește și cheamă pământul de la răsăritul soarelui până la asfințitul lui. Din Sion, care este întruparea frumuseții desăvârșite, de acolo strălucește Dumnezeu. Dumnezeul nostru vine și nu tace. Înaintea Lui merge un foc mistuitor și împrejurul Lui, o furtună puternică. El strigă spre ceruri sus și spre pământ ca să judece pe poporul Său: «Strângeți-Mi pe credincioșii Mei, care au făcut legământ cu Mine prin jertfă!» Atunci, cerurile vor vesti dreptatea Lui, căci Dumnezeu este cel ce judecă.” Psalmii 50:1-6.

Domnul a vorbit iarăși prin el pentru a arăta același lucru: „Să se bucure cerurile și să se veselească pământul, să mugească marea cu tot ce cuprinde ea! Să tresalte câmpia cu tot ce e pe ea, toți copacii pădurii să strige de bucurie înaintea Domnului! Căci El vine, vine să judece pământul. El va judeca lumea cu dreptate și popoarele după credincioșia Lui.” Psalmii 96:11-13.

Dacă deschidem la cartea profetului Isaia, citim după cum urmează, începând de la versetul 10 din capitolul 2:

„Intră în stânci și ascunde-te în țărână de frica Domnului și de strălucirea măreției Lui! Omul va trebui să-și plece privirea semeată și îngâmfarea lui va fi smerită: numai Domnul va fi înălțat în ziua aceea. Căci este o zi a Domnului oștirilor împotriva oricărui om mândru și trufaș, împotriva oricui se înalță, ca să fie plecat; [...] Mândria omului va fi smerită și trufia

oamenilor va fi plecată; numai Domnul va fi înălțat în ziua aceea. Toți idolii vor pieri. Oamenii vor intra în peșterile stâncilor și în crăpăturile pământului, de frica Domnului și de strălucirea măreției Lui, când se va scula să îngrozească pământul. În ziua aceea, oamenii își vor arunca idolii de argint și idolii de aur pe care și-i făcuseră ca să se închine la ei, îi vor arunca la șobolani și la lilieci și vor intra în găurile stâncilor și în crăpăturile pietrelor de frica Domnului și de strălucirea măreției Lui, când se va scula să îngrozească pământul.”

Limbajul acesta ne oferă cu siguranță o înțelegere vie despre „puterea și venirea Domnului”. Dar omul cel sfânt al lui Dumnezeu, ale cărui buze au fost atinse cu un cărbune aprins de pe altarul lui Dumnezeu, a fost făcut gura prin care a fost redată o descriere încă și mai vie a puterii care va însoți venirea Domnului. Duhul Sfânt l-a mânat să spună și aceasta:

„Gemeți, căci ziua Domnului este aproape: ea vine ca o pustiire a Celui atotputernic! De aceea toate mâinile slăbesc și orice inimă omenească se topește. Ei sunt năpădiți de spaimă; îi apucă chinurile și durerile; se zvârcolesc ca o femeie în durerile nașterii; se uită unii la alții încremeniți; fețele lor sunt roșii ca focul. Iată, vine ziua Domnului, zi fără milă, zi de mânie și urgie aprinsă, care va prefăce tot pământul în pustiu și va nimici pe toți păcătoșii de pe el. Căci stelele cerurilor și Orionul nu vor mai străluci; soarele se va întuneca la răsăritul lui și luna nu va mai lumina. «Voi pedepsi – zice Domnul – lumea pentru răutatea ei și pe cei răi pentru nelegiuirile lor; voi face să înceteze mândria celor trufași și voi doborî semeția celor asupritori. Voi face pe oameni mai rari decât aurul curat și mai scumpi decât aurul din Ofir. Pentru aceasta voi clătina cerurile, și pământul se va zgudui din temelie, de mânia Domnului oștirilor, în ziua mâniei Lui aprinse.»” Isaia 13:6-13.

Domnul vorbește iarăși prin slujitorul Său:

„Iată, Domnul deșartă țara și o pustiește, îi răstoarnă fața și risipește locuitorii; cum se întâmplă preotului, se întâmplă și poporului; stăpânului, ca și slugii; stăpânei, ca și slujnicei; vânzătorului, ca și cumpărătorului; celui ce dă cu împrumut, ca și celui ce ia cu împrumut; datornicului, ca și cel căruia îi este dator. Țara este pustiită de tot și prădată; căci Domnul a hotărât așa. Țara este tristă, sleită de puteri; locuitorii sunt mârniți și tânjesc; căpeteniile poporului sunt fără putere, căci țara a fost spurcată de locuitorii ei; ei călcau legile, nu țineau poruncile și rupeau legământul cel veșnic! De aceea mănâncă blestemul țara și suferă locuitorii ei pedeapsa nelegiuirilor lor; de aceea sunt prăpădiți locuitorii țării și nu mai rămâne decât un mic număr din ei.” Isaia 24:1-6.

Cine sunt acei puțini care rămân, după distrugerea totală care îi nimicește pe aceia care au călcat legile, ne-o spune același profet prin următoarele cuvinte: „Păcătoșii sunt îngroziți în Sion, un tremur a apucat pe cei nelegiuți, care zic: «Cine din noi va putea să rămână lângă un foc mistuitor? Cine din noi va putea să rămână lângă niște flăcări veșnice?»» Cel ce umblă în neprihănire și vorbește fără vicleșug, cel ce nesocotește un câștig scos prin stoarcere, cel ce își trage mâinile înapoi ca să nu primească mită, cel ce își astupă urechea să n-audă cuvinte setoase de sânge și își leagă ochii ca să nu vadă răul, acela va locui în locurile înalte; stânci întărite vor fi locul lui de scăpare; i se va da pâine, și apa nu-i va lipsi. «Ochii tăi vor vedea pe Împărat în strălucirea Lui, vor vedea țara în toată întinderea ei.»” Isaia 33:14-17.

Acești neprihăniți care rămân după ce ziua Domnului lasă pământul pustiu și îi distruge pe păcătoșii de pe el, sunt „puțini”. Faptul este evident din cuvintele Mântuitorului relatate în Matei 7:13, 14: „Intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare și mulți sunt cei ce intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei ce o află.”

Ieremia a fost un alt „om sfânt al lui Dumnezeu” pe care Duhul Sfânt l-a mânat să vorbească. La fel ca Ioan Botezătorul, el a fost ales încă înainte de a se naște, ca să fie profet pentru neamuri. Când Domnul i-a făcut cunoscut faptul acesta (Ieremia 1:4, 5), el a zis: „«Ah, Doamne Dumnezeule, vezi că eu nu știu să vorbesc, căci sunt un copil.»» Dar Domnul mi-a zis: «Nu zice: <Sunt un copil,> căci te vei duce la toți aceia la care te voi trimite și vei spune

tot ce-ți voi porunci.»” Vers. 6, 7. Iar profetul continuă: „Apoi Domnul Și-a întins mâna și mi-a atins gura. Și Domnul mi-a zis: «Iată, pun cuvintele Mele în gura ta.»” Vers. 9. Ce acreditare mai bună decât aceasta ar putea avea cineva?

De pe buze arzând de atingerea mâinii atotputernice, Ieremia a revărsat cuvinte „învățate de la Duhul Sfânt.” Iată o parte din cuvintele lui, referitor la „puterea și venirea Domnului nostru Isus Hristos”:

„Se vestește dărâmare peste dărâmare, căci toată țara este pustiită; colibele îmi sunt pustiite deodată și corturile, într-o clipă! Până când voi vedea steagul fâlfâind și voi auzi sunetul trâmbiței? «Căci poporul Meu este nebun, nu mă cunoaște; sunt niște copii fără minte și lipsiți de pricepere; sunt meșteri să facă răul, dar nu știu să facă binele.» - «Mă uit la pământ, și iată că este pustiu și gol; mă uit la ceruri, și lumina lor a pierit! Mă uit la munți, și iată că sunt zguduiți și toate dealurile se clatină! ... Mă uit, și, iată, Carmelul este un pustiu și toate cetățile sale sunt nimicite înaintea Domnului, și înaintea mâniei Lui aprinse!» Căci așa vorbește Domnul: «Toată țara va fi pustiită; dar nu o voi nimici de tot.»” Ieremia 4:20-27.

Să deschidem acum la „rugăciunea prorocului Habacuc” și să citim următoarele cuvinte referitor la puterea venirii Domnului:

„Dumnezeu vine din Teman și Cel Sânt vine din muntele Paran... Măreția Lui acopere cerurile și slava Lui umple pământul. Strălucirea Lui este ca lumina soarelui, din mâna Lui pornesc raze și acolo este ascunsă tăria Lui. Hab. 3:3, 4. Comparați aceste cuvinte cu 2Tesaloniceni 2:8: „Și atunci se va arăta acel nelegiuit, pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale și-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale.” Aceasta este slava Domnului - slava aceea pe care a primit-o de la Tatăl pe muntele cel sfânt, slava pe care o avea cu Sine înainte de a fi lumea, slava care îi va distruge pe păcătoșii de pe pământ la venirea Lui. Dar să revenim la cuvintele rostite prin Habacuc:

„Înaintea Lui merge ciurma, și molima calcă pe urmele lui. Se oprește și măsoară pământul cu ochiul; privește și face pe neamuri să tremure; munții cei veșnici se sfărâmă, dealurile cele vechi se pleacă; El umblă pe cărări veșnice. ... La vederea Ta, se cutremură munții; se năpustesc râuri de apă; adâncul își ridică glasul și își înalță valurile în sus. Soarele și luna se opresc în locuința lor, de lumina săgeților Tale, care pornesc, de strălucirea sulitei Tale, care lucește. Tu cutreieri pământul în urgia Ta, zdrobești neamurile în mânia Ta. Ieși ca să izbăvești pe poporul Tău, să izbăvești pe unsul Tău; sfărâmi acoperișul casei celui rău, o nimicești din temelii până în vârf.” Habacuc 3:5-13.

Citiți acum din cuvântul Domnului care a venit la Țefania: „Voi nimici totul de pe fața pământului, zice Domnul. Voi nimici oamenii și vitele, păsările cerului și peștii mării, pietrele de poticnire și pe cei răi împreună cu ele; voi nimici cu desăvârșire pe oameni de pe fața pământului, zice Domnul. Îmi voi întinde mâna împotriva lui Iuda și împotriva tuturor locuitorilor Ierusalimului; voi nimici cu desăvârșire din locul acesta rămășițele lui Baal, numele slujitorilor săi și preoții împreună cu ei, pe cei ce se închină pe acoperișuri înaintea oștirii cerurilor, pe cei ce se închină jurând pe Domnul, dar care jură și pe împăratul lor, Malcam, pe cei ce s-au abătut de la Domnul și pe cei ce nu caută pe Domnul, nici nu întreabă de El.” Țefania 1:2-6.

De aici învățăm încă odată că distrugerea aceasta nu va fi doar ceva local. Deși profeția a fost dată iudeilor, ea este rostită nu numai împotriva celor dintre ei care au întors spatele Domnului și s-au închinat lui Baal și oștirii cerurilor, ci este împotriva celor care „nu caută pe Domnul, nici nu întreabă de El.” Ca o confirmare a acestui fapt, citim din nou:

„De aceea așteptați numai, zice Domnul, până în ziua când Mă voi scula la pradă, căci am hotărât să strâng neamurile, să adun împărățiile, ca să-Mi vărs urgia peste ele, toată aprinderea mâniei Mele, căci toată țara (tot pământul – KJV) va fi mistuită de focul geloziei Mele.” Țefania 3:8.

Încheiem lista citatelor din profețiile Vechiului Testament, printr-o porțiune din „povara cuvântului Domnului către Israel, prin Maleahi.” Spune Domnul prin acest profet:

„Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea. Și deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutați: Solul legământului pe care-l doriți; iată că vine, zice Domnul oștirilor. Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămâne în picioare când se va arăta El? Căci El va fi ca focul topitorului și ca leșia înălbitorului. El va ședea, va topi și va curăța argintul; va curăți pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul și vor aduce Domnului daruri neprihănite. Atunci, darul lui Iuda și al Ierusalimului va fi plăcut Domnului, ca în zilele cele vechi, ca în anii de odinioară. Mă voi apropia de voi pentru judecată și Mă voi grăbi să mărturisesc împotriva descântătorilor și preacurvarilor, împotriva celor ce jură strâmb, împotriva celor ce opresc plata simbriașului, care asupresc pe văduvă și pe orfan, nedreptătesc pe străin și nu se tem de Mine, zice Domnul oștirilor.” Maleahi 3:1-5.

După prezentarea și avertizarea aceasta solemnă, este prezentată următoarea viziune, nu doar despre distrugerea care va însoți venirea Domnului, ci și despre ce va fi după aceea:

„Căci iată, vine ziua care va arde ca un cuptor! Toți cei trufași și toți cei răi vor fi ca miriștea; ziua care vine îi va arde, zice Domnul oștirilor, și nu le va lăsa nici rădăcină, nici ramură. Dar pentru voi, care vă temeți de Numele Meu, va răsări Soarele neprihănirii și tămăduirea va fi sub aripile Lui; veți ieși și veți sări ca vițeei din grajd. Și veți călca în picioare pe cei răi, căci ei vor fi ca cenușa sub talpa picioarelor voastre în ziua pe care o pregătesc Eu, zice Domnul oștirilor.” Maleahi 4:1-3.

Am văzut astfel, deși am selectat numai câteva exemple, că acest cuvânt sigur al profeției este plin de referiri la „puterea și venirea Domnului nostru Isus Hristos.” O cercetare mai amplă va descoperi faptul că marele corp al profeției a fost dat pentru singurul scop de a da învățătură în ce privește fie prima, fie a doua venire a lui Hristos. Astfel, apostolul Petru spune aceluia care trec prin greutăți din cauza diferitelor ispitiri, că aceasta se întâmplă:

„Pentru ca încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere și care totuși este încercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Hristos, [...] pentru că veți dobândi, ca sfârșit al credinței voastre, mântuirea sufletelor voastre. Prorocii care au prorocit despre harul care vă era păstrat vouă au făcut din mântuirea aceasta ținta cercetărilor și căutării lor stăruitoare. Ei cercetau să vadă ce vreme și ce împrejurări avea în vedere Duhul lui Hristos care era în ei când vestea mai dinainte patimile lui Hristos și slava de care aveau să fie urmate.” 1 Petru 1:7-11

Ce au adus omenirii suferințele lui Hristos, este cunoscut tuturor din țările zise creștine, precum și aproape tuturor din lume. El a suferit pentru păcat, „cel neprihănit pentru cei nelegiuîți,” ca să ne poată duce la Dumnezeu. Prin sângele Lui vărsat, toți cei ce cred în El pot fi îndreptățiți fără plată prin harul lui Dumnezeu, primind iertarea păcatelor. Și fiind astfel îndreptățiți prin credință ei au pace cu Dumnezeu. La prima venire a lui Hristos, El a fost făcut o jertfă pentru păcat și „a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn” (1 Petru 2:24), dar când va veni a doua oară, se va arăta „fără păcat, pentru mântuire.” Evrei 9:28 (KJV). Printre oameni există mai puțină cunoștință despre venirea aceasta decât exista despre prima, totuși ea va aduce sfârșitul vestirii Evangheliei precum și al istoriei lumii acesteia. Fără de „slava de care aveau să fie urmate,” suferințele lui Hristos nu ar fi avut niciun scop. Dar așa cum am văzut, slava de care vor avea parte împreună cu El cei îndreptățiți și sfințiți (Romani 8:17), când va veni El, va distruge totodată pe cei răi. De aceea, fiindcă evenimentul acesta este de o asemenea importanță copleșitoare, cât de adevărate sunt cuvintele care ne spun că „bine faceți” că „luați aminte” la cuvântul cel sigur al profeției „ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos până se va crăpa de ziua și va răsări luceafărul de dimineață.”

Secolul acesta prezent este numit noapte. Pavel spune „Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua. Să ne dezbrăcăm dar de faptele întunericului și să ne îmbrăcăm cu armele

luminii.” Romani 13:12. El spune aceasta, având în vedere ce a spus mai înainte, și anume, că este ceasul să ne trezim din somn, căci mântuirea este aproape (Romani 13:11). Revărsarea zorilor zilei și răsărirea luceafărului de dimineață se referă la venirea lui Hristos, Cel care este „Luceafărul strălucitor de dimineață.” Apocalipsa 22:16. Isaia, la fel ca Pavel, vorbește despre o noapte întunecată și despre venirea zorilor zilei. Privind cu ochi profetic de-a lungul veacurilor, el spune:

„Scoală-te, luminează, căci lumina ta a venit și slava Domnului a răsărit peste tine! Căci iată, întunericul va acoperi pământul și mare întunecime, popoarele; dar Domnul va răsări peste tine și slava Lui se va vedea peste tine. Neamurile vor veni la lumina ta și împărați la strălucirea razelor tale.” Isaia 60:1-3, KJV.

Profeția aceasta este aplicată în general în mod simplu la răspândirea Evangheliei; dar ceea ce urmează, luat în legătură cu pasaje paralele din Noul Testament, arată că profetul a văzut triumful Evangheliei odată cu distrugerea finală a celor răi și salvarea celor neprihăniți în Noul Ierusalim. Citiți următoarele și comparați cu Apocalipsa 21:

„Porțile tale vor sta veșnic deschise, nu vor fi închise nici zi, nici noapte ca să lase să intre la tine bogăția neamurilor și împărății cu alaiul lor. Căci neamul și împărăția care nu-ți vor sluji vor pieri și neamurile acelea vor fi cu totul nimicite. Slava Libanului va veni la tine, chiparosul, ulmul și merișorul (cimișirul), cu toții laolaltă, ca să împodobească locul Sfântului Meu Locaș, căci Eu voi proslăvi locul unde se odihnesc picioarele Mele. Fiii asupritorilor tăi vor veni plecați înaintea ta și toți cei ce te disprețuiau se vor închina la picioarele tale și te vor numi «Cetatea Domnului, Sionul Sfântului lui Israel».” „Nu se va mai auzi vorbindu-se de silinicie în țara ta, nici de pustiire și prăpăd în ținutul tău, ci vei numi zidurile tale «Mântuire» și porțile tale, «Laudă». Nu soarele îți va mai sluji ca lumină ziua, nici luna nu te va mai lumina cu lumina ei, ci Domnul va fi lumina ta pe vecie și Dumnezeuul tău va fi slava ta. Soarele tău nu va mai asfinți și luna ta nu se va mai întuneca, căci Domnul va fi lumina ta pe vecie și zilele suferinței tale se vor sfârși. Nu vor mai fi decât oameni neprihăniți în poporul tău; ei vor stăpâni țara pe vecie ca o odraslă sădită de Mine, lucrarea mâinilor Mele, ca să slujească spre slava Mea.” Isaia 60: 11-14, 18-21.

Luminarea spre ziuă și răsăritul luceafărului de dimineață vor avea loc atunci când slava Domnului va umple pământul și poporul va fi neprihănit. Timpul de față este noapte, fiindcă întunericul păcatului acoperă popoarele. În miezul acestei nopți, singura noastră lumină este aceea care strălucește din Cuvântul lui Dumnezeu. David a spus: „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea.” Psalmii 119:105. Candela profeției, aprinsă de la slava care înconjoară tronul lui Dumnezeu, își trimite razele ei în mijlocul întunericului care acoperă pământul și este singura călăuză a drumețului până când slava Domnului va răsări peste el în deplina ei splendoare. Oricine ia seama la ea, va avea cărarea „ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge mereu crescând până la miezul zilei.” Proverbele 4:18.

Al treilea capitol din a doua epistolă a lui Petru conține câteva dovezi clare în ce privește cuvântul cel sigur al profeției, care, așa cum am văzut, arată spre venirea Domnului nostru Isus Hristos. Capitolul începe cu declarația că epistola este scrisă cu scopul de a mișca pe frați să ia seama la „lucrurile vestite mai dinainte de sfinții proroci.” Există un motiv special pentru această muștrare deoarece, chiar înainte de sfârșit, întunericul va fi mai intens, așa cum spune apostolul Pavel, „oamenii răi și înșelători vor merge din rău în mai rău, vor amăgi pe alții și se vor amăgi pe ei înșiși.” 2 Timotei 3:13. Iar oamenii aceștia răi vor batjocori, zicând „Unde este făgăduința venirii Lui? Căci, de când au adormit părinții noștri, toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii.” 2 Petru 3:4. Că aceasta este o falsitate și că ei ar trebui să știe aceasta mai bine, dacă nu o știu, Petru declară în următoarele două versete, zicând:

„Căci înadins se fac că nu știu că odinioară erau ceruri și un pământ scos prin Cuvântul lui Dumnezeu din apă și cu ajutorul apei și că lumea de atunci a pierit tot prin ele, înecată de apă.”

Expresia „pământ scos din apă și în apă” (KJV), nu exprimă bine ideea din original. Termenul grec, care în versiunea obișnuită este redat prin „scos,” ar trebui, așa cum indică marginea, să fie redat prin „care consistă.” Robinson’s „Lexicon of the New Testament” spune despre cuvânt: „A pune laolaltă părți într-un întreg, a constitui, a crea, a aduce la existență. De aici în N.T., intransitiv, a fi constituit, creat; a exista,” la fel ca în Coloseni 1:17: „Prin El consistă toate lucrurile.” (KJV). Wakefield traduce pasajul astfel: „un cer și un pământ ce a luat formă din apă și cu ajutorul apei.” Bloomfield spune, „Pământul ... primind formă din apă, și consistând cu apa.” Traducerea Murdock a textului siriac spune: „Pământul ridicat din ape și cu ajutorul apei, prin cuvântul lui Dumnezeu.” Înțelesul este că pământul, în starea haotică, era doar o masă apoasă, așa cum este indicat de Geneza 1:2: „Pământul era fără formă și gol; iar întunericul era pe fața adâncului. Și Duhul lui Dumnezeu S-a mișcat peste fața apelor.” (KJV).

„Lumea de atunci a pierit tot prin ele, înecată de apă.” Când Dumnezeu a strâns apele laolaltă într-un singur loc și a făcut să apară pământul uscat, în mod evident El a stocat mari cantități de apă în interiorul pământului. Lucrul acesta este indicat în porunca a doua, prin expresia, „apele mai de jos decât pământul” și în Psalmii 136:6, „Pe Cel ce a întins pământul pe ape,” de asemenea și în Psalmii 24:1, 2. În timpul potopului care a distrus pământul în zilele lui Noe, apele din interiorul pământului s-au unit cu ploaia care cădea din cer, așa cum spune raportul: „în ziua aceea s-au rupt toate izvoarele Adâncului celui mare și s-au deschis stăvilarele cerului.” Ideea pasajului din epistola lui Petru este aceea că însăși elementele din care a fost format pământul au fost făcute să contribuie la distrugerea lui. După ce a dovedit falsă susținerea că toate lucrurile continuă să rămână așa cum erau de la începutul lumii, apostolul trasează o paralelă, astfel:

„Iar cerurile și pământul de acum sunt păzite și păstrate prin același Cuvânt (Cuvântul lui Dumnezeu, vezi vers.5) pentru focul din ziua de judecată și de pieire a oamenilor nelegiuți.” 2 Petru 3:7. În loc de „ținute în rezervă și păstrate pentru focul din ziua de judecată,” (trad. KJV), o traducere mai bună ar fi „ținute cu foc, păstrate pentru ziua de judecată.” Comparația este imediat evidentă. Prin cuvântul lui Dumnezeu, la început, pământul, pe care Dumnezeu l-a chemat la existență, a primit formă din masa apoasă. O parte din apa aceasta a fost depozitată în pământ, iar apoi prin cuvântul lui Dumnezeu a fost făcută să potopească pământul și să contribuie la distrugerea acestuia. Iar același cuvânt al lui Dumnezeu, care a realizat aceasta, a depozitat foc în interiorul pământului actual, pe care îl păstrează acolo până la ziua judecății, când, la fel ca și cu apele potopului, focul din interiorul pământului, unindu-se cu focul care coboară de la Dumnezeu din cer (Apocalipsa 20:9), îl va distruge.

O atenție deosebită ar trebui acordată cuvântului „ținute”. În loc ca toate lucrurile să rămână așa cum erau de la începutul creației, pământul are înăuntrul lui elementele distrugerii lui, iar numai puterea lui Dumnezeu este cea care oprește catastrofa.

Unii și-au închipuit că acest capitol ne învață că pământul va fi nimicit în ziua de judecată. Aceasta este o greșală. Pământul acesta va fi distrus în același sens în care pământul de la început „a pierit” prin apele potopului. A fost zguduit din temelii, toată fața lui s-a schimbat, așa încât pământul de după potop nu mai avea nicio asemănare cu pământul de dinainte de potop. Acesta a fost cel din urmă și cel mai mare blestem cauzat de păcat și a dus până la capăt pustiirea pământului. Dar materia din care este alcătuit pământul nu a fost distrusă. La fel, prin focurile zilei de pe urmă „elementele se vor topi de mare căldură,” (KJV), dar nu vor fi nimicite. Din acele elemente topite vor fi făcute „ceruri noi și un pământ nou”, care nu vor mai avea nicio asemănare cu acest pământ blestemat de păcat, la fel cum

acest pământ nu mai seamănă cu Edenul, grădina lui Dumnezeu. Oamenii care îl vor locui vor fi cu toții neprihăniți (Isaia 60:21); iar „pustia și țara fără apă se vor bucura; pustietatea se va veseli și va înflori ca trandafirul, se va acoperi cu flori și va sări de bucurie cu cântece de veselie și strigăte de biruință, căci i se va da slava Libanului, strălucirea Carmelului și a Saronului. Vor vedea slava Domnului, măreția Dumnezeului nostru.” Isaia 35:1,2.

„Cuvântul cel sigur al profeției” ne spune din nou și din nou că acest pământ va fi distrus prin foc și că în focul acela vor fi arși cei nelegiuți. Batjocoritorii spun că ei nu văd nicio dovadă că va avea loc un astfel de eveniment; dar apostolul Petru ne asigură că instrumentul distrugerii pământului este deja pregătit și este depozitat înăuntrul lui. Așa cum a fost distrus odinioară prin apă, la fel de sigur va fi distrus din nou, prin foc.

„Dar profețiile acestea au fost rostite în urmă cu sute de ani, unele chiar cu mii de ani, însă nu avem dovezi mai mari ale împlinirii lor acum decât au fost atunci când au fost rostite.” Așa argumentează batjocoritorii, dar acesta este un argument nul, din două motive. În primul rând, toate dovezile arată că acum sunt mult mai mari șansele pentru împlinirea lor rapidă decât au fost atunci când au fost rostite. Adevărul din declarația că pământul „se va învechi ca o haină” (Evrei 1:11, KJV), poate fi verificat de orice observator atent. Pământul îmbătrânește. Luați, de exemplu, teritoriul Palestinei. Când copiii lui Israel erau în Egipt, țara aceasta minunat de fertilă le-a fost promisă de Domnul ca o țară „în care curge lapte și miere” (Exod 3:8), o țară mai bună decât Egiptul (Deuteronom 11:10, 11), „o țară bună, țară cu pâraie de apă, cu izvoare și cu lacuri, care țâșnesc din văi și munți; țară cu grâu, cu orz, cu vii, cu smochini și cu rodii; țară cu măslini și cu miere; țară unde vei mânca pâine din belșug, unde nu vei duce lipsă de nimic.” Deuteronom 8:7-9. Cu câteva sute de ani mai târziu profetul Ezechiel a numit-o o „țară în care curge lapte și miere, cea mai frumoasă dintre toate țările” (Ezechiel 20:6, 15); parabola Mântuitorului nostru permite dovada că țara producea dintr-o singură sămânță fie treizeci, fie șaizeci, fie o sută de semințe (Matei 13:8); iar când Dumnezeu a vrut să descrie frumusețea și bogăția Noului Pământ, el a zis „i se va da slava Libanului, strălucirea Carmelului și a Saronului.” Isaia 35:2.

Dar cum este ea acum? Un călător care a făcut o descriere bună a țărilor orientale, spune:

„Dintre toate țările care oferă priveliști posomorâte, cred că Palestina trebuie să fie considerată prima. Dealurile ei sunt sterpe, având culori șterse, nu au nimic pitoresc în forma lor. Văile sunt pustiuri urâcioase având pe margini o vegetație slabă, care are o expresie de tristețe și deprimare.” „Palestina stă îmbrăcată în sac și cenușă. Peste ea clocește vraja unui blestem care i-a uscat câmpiile și i-a încătușat energiile.”

Ceea ce este adevărat în dreptul acestei țări este adevărat într-o măsură mai mică în ce privește alte țări. Îmbătrânirea pământului este mai accentuată în Palestina, din cauza superiorității fertilității ei la origine.

Dar chiar admitând că nu ar exista dovezi vizibile ale apropierii timpului în care pământul acesta se va deteriora ca o haină și va fi schimbat, ar fi zadarnic să spui că trebuie să mai dureze încă mult până când cuvântul cel sigur al lui Dumnezeu se va putea împlini, datorită declarației următoare:

„Dar, preaiubiților, să nu uitați un lucru: că, pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani și o mie de ani sunt ca o zi.” 2 Petru 3:8.

Dumnezeu „locuiește în veșnicie.” Trecerea timpului nu produce nicio schimbare în planurile Sale. În comparație cu eternitatea Lui, întreaga existență de șase mii de ani a pământului nu este decât un lat de palmă. Psalmistul spune: „înaintea Ta, o mie de ani sunt ca ziua de ieri, care a trecut, și ca o strajă din noapte.” Psalmii 90:4. De aceea, apostolul conchide că „Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii.” Ceea ce pare oamenilor a fi o uitare a făgăduinței, este doar o amânare din bunătate, pentru a permite oamenilor zăbavnici să-și asigure împlinirea făgăduinței în dreptul lor. În socoteala lui

Dumnezeu, aceasta este ca acele trei zile de har pe care oamenii le acordă pentru plata unei polițe.

Nu ar trebui să uităm că în timp ce o mie de ani pentru Domnul sunt ca o zi, o zi este ca o mie de ani. Lucrul acesta este prea adesea trecut cu vederea. În timp ce El Își poate lua o mie de ani pentru a împlini o făgăduință și apoi să fie ca și cum ar fi împlinit-o în următoarea zi, El poate face într-o singură zi lucrarea de o mie de ani. De aceea, nu există justificare pentru a ne deda la o liniște carnală, gândindu-ne că trebuie să mai dureze mult până când lucrarea lui Dumnezeu pe pământ va fi împlinită. „Fiindcă El Își va sfârși lucrarea, și o va scurta în neprihănire; scurtă va fi lucrarea pe care Domnul o va face pe pământ.” Romani 9:28 (KJV).

Capitolul 4

Mărturia secolelor

„Iată hotărârea luată împotriva întregului pământ, iată mâna întinsă peste toate neamurile. Domnul oștirilor a luat această hotărâre. Cine I se va împotrivi? Mâna Lui este întinsă. Cine o va abate?” Isaia 14:26, 27.

Pe când Pavel și Barnaba încercau să convingă poporul din Listra să se întoarcă de la deșertăciunea idolatriei, le-au spus acestora că, deși Dumnezeu „a lăsat pe toate Neamurile să umble pe căile lor”, „nu S-a lăsat fără mărturie, întrucât v-a făcut bine, v-a trimis ploi din cer și timpuri roditoare, v-a dat hrană din belșug și v-a umplut inimile de bucurie.” Acestea sunt câteva dintre mijloacele prin care Dumnezeu mărturisește despre Sine tuturor neamurilor. Profetul Isaia expune absurditatea și lipsa de scuză a idolatriei, arătând pur și simplu cum se face un idol. Omul plantează un copac, pe care ploaia îl hrănește până când crește suficient de mare pentru a fi folosit; după aceea omul îl taie și, cu o parte din el, face focul cu care se încălzește și își gătește mâncarea, iar din ce rămâne își face un idol, se apleacă până la pământ în fața lui, i se închină și strigă către el: „Mântuiește-mă, căci tu ești dumnezeul meu.” Isaia 44:14-17. După aceea, profetul arată modul în care astfel de oameni nu reușesc să-și folosească judecata sănătoasă, care ține de natura însăși. De vreme ce ploaia hrănește copacul din care el își face zeul, de ce nu se închină puterii care dă ploaia, dacă nu știe cine este Dumnezeu? Dacă ar face doar atât, ar umbla în lumina judecății sănătoase, a rațiunii și a credinței și ar găsi repede pe Dumnezeu într-un mod mai corect. Oamenii care nu fac așa sunt lipsiți de scuză (vezi Romani 1:20).

Însă nu numai prin faptul că dă ploaie și anotimpuri roditoare, Dumnezeu „nu S-a lăsat fără mărturie.” El a făcut aceasta și prin revelație, dând mărturie vie. Când Egiptul s-a aflat în fruntea lumii în ce privește puterea, înțelepciunea și influența, Dumnezeu Și-a arătat în țara aceasta puterea și slava Lui în așa fel încât toate popoarele au auzit despre aceasta. Canaanii au auzit despre aceasta și au știut că Dumnezeul care a eliberat pe Israel, era Dumnezeul cerului (Iosua 2:9-11).

Următoarea națiune care s-a ridicat, ca putere și influență în lume, a fost Asiria. Iar atunci când Asiria s-a stricat și s-a îndepărtat de Dumnezeu, Domnul, din îndurare, a trimis un profet evreu la acest popor, chemându-i la pocăință (Iona 1:2, 3). După aceea, din nou și din nou, El a dat mărturie Asiriei ca să știe că El este Dumnezeu mai presus de toți zii, situația cea mai remarcabilă fiind, probabil, măcelul adus asupra oștirii lui Sanherib (Isaia 37).

Apoi, Babilonul și-a întins imperiul peste toate popoarele și Dumnezeu nu S-a lăsat fără mărturie nici în fața acestora. El a dat mărturie direct în fața lui Nebucadnețar, prin visul despre acel chip mare și prin explicarea acestui vis de către Daniel, evreul captiv. După aceea,

prin întâmplarea cu cei trei evrei și cuptorul aprins, Dumnezeu a dat mărturie despre Sine Însuși în fața stăpânirii și tuturor provinciilor aceluiași imperiu mare, atât prin intermediul reprezentanților acestora, care erau de față (Daniel 3:3), cât și prin decretul împăratului, care a fost dat după aceea (vers. 29). Din nou, Nebucadnețar, după ce fusese avertizat de Dumnezeu (Daniel 4:4-27), a fost alungat din tovărășia oamenilor pentru a trăi în sălbăticie timp de șapte ani și a învățat din aceasta că Iehova domnește în toate lucrurile oamenilor și că El este mai presus de toți dumnezeii; iar când și-a recăpătat înțelegerea, a declarat „către toate popoarele, neamurile, oamenii de toate limbile, care locuiesc pe tot pământul,” că el a „găsit cu cale să facă cunoscut semnele și minunile pe care le-a făcut Dumnezeul cel Preaînalt.” Vers. 1, 2. Apoi, când imperiul a ajuns pe marginea prăpăstiei ruinei, înainte de a cădea, Dumnezeu a dat o ultimă mărturie regelui senzual, prin scrierea de mână de pe zidul palatului, prin care îi făcea cunoscut că a fost cântărit în cumpănă și a fost găsit prea ușor și că împărăția lui a fost dată mezilor și perșilor (Daniel 5:27, 28).

După aceea, a venit stăpânirea Mediei și a Persiei și prin puterea aceasta, la fel, Dumnezeu a dat din nou mărturie despre El însuși „către toate popoarele, către toate neamurile, către oamenii de toate limbile, care locuiau în toată împărăția.” Daniel, slujitorul lui Dumnezeu, a fost aruncat într-o groapă cu lei și a ieșit de acolo nevătămat, deoarece Dumnezeu a trimis pe îngerul Său ca să închidă gura leilor pentru ca aceștia să nu-i facă nimic. „După aceea, împăratul Darius a scris o scrisoare către toate popoarele, către toate neamurile, către oamenii de toate limbile, care locuiau în toată împărăția,” vestind că Dumnezeul lui Daniel „este Dumnezeul cel viu și El dăinuie veșnic; împărăția Lui nu se va nimici niciodată și stăpânirea Lui nu va avea sfârșit.” Daniel 6:25, 26.

Cirus, de asemenea, atunci când a domnit, „a pus să se facă prin viu grai și prin scris vestirea aceasta în toată împărăția lui: Așa vorbește Cyrus, împăratul perșilor: «Domnul, Dumnezeul cerurilor, mi-a dat toate împărățiile pământului și mi-a poruncit să-I zidesc o casă la Ierusalim, în Iuda. Cine dintre voi este din poporul Lui? Dumnezeul lui să fie cu el și să se suie la Ierusalim, în Iuda, și să zidească acolo Casa Domnului, Dumnezeului lui Israel! El este adevăratul Dumnezeu».” Ezra 1:2, 3.

Alexandru cel Mare, aflându-se în plină ascensiune în campania lui de cucerire, a stat în fața templului din Ierusalim al Celui Preaînalt și a ascultat mărturia lui Dumnezeu despre el (Alexandru – n.tr.), citită din Scripturile Ebraice. Iar prin intermediul limbii grecești, pentru a cărei răspândire în toată lumea orientală campania lui Alexandru a fost indispensabilă, Dumnezeu a ales să dea mărturie despre Sine în ce privește mântuirea realizată pentru om prin moartea și învierea Fiului Său iubit.

În timpul în care Roma a dominat lumea, Dumnezeu nu S-a lăsat fără mărturie, prin predicarea Evangheliei oricărei națiuni de sub cer. Totodată și prin apostolul Pavel, El a dat mărturie despre Sine și nu o dată, conducătorului lumii romane. Și din ziua aceea până astăzi, Dumnezeu nu S-a lăsat fără mărturie în fața tuturor popoarelor.

Dumnezeu nu a dat mărturie despre Sine doar marilor imperii și marilor națiuni. În Ieremia 27:2-11 se află copia soliei din partea Domnului, scrisă de profetul Ieremia, care a fost trimisă „împăratului Edomului, împăratului Moabului, împăratului copiilor lui Amon, împăratului Tirului și împăratului Sidonului.” Nu ne-ar ajunge timpul să spunem despre toate mărturiile pe care Dumnezeu le-a dat prin Ieremia, Ezechiel, Ioel, Amos, Obadia, Țefania și Zaharia, nu doar pentru Asiria, Babilon, Egipt și Medo-Persia, ci de asemenea pentru Edom, Moab, Amon, Tir, Sidon, Siria, Arabia și tuturor națiunilor din jurul acestora. Adevărul adevărat este că Dumnezeu „nu S-a lăsat fără mărturie” în fața „tuturor popoarelor” din toate veacurile. Iar atunci când, în ziua aceea mare a Domnului se va suna din trâmbiță, înaintea tronului glorios al Dumnezeului celui Prea Înalt se va aduna „o mare gloată pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și din orice limbă,”

care „strigau cu glas tare și ziceau: «Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului!»” Apocalipsa 7:9, 10.

Profeția, prevestirea evenimentelor, este una dintre dovezile pe care le-a dat Dumnezeu pentru a arăta că Dumnezeu este cel care a vorbit și că oamenii ar trebui să creadă. „Știind că ești împietrit, că grumazul îți este un drug de fier și că ai o frunte de aramă, ți-am vestit de mult aceste lucruri, ți le-am spus mai înainte ca să se întâmple, ca să nu poți să zici: «Idolul meu le-a făcut, chipul meu cioplit sau chipul meu turnat le-a poruncit.»” Isaia 48:4, 5.

Domnul rostește această provocare, adresată tuturor celor care neagă puterea Lui: „«Apărați-vă pricina - zice Domnul - arătați-vă dovezile cele mai tari,» zice Împăratul lui Iacov. «Să le arate și să ne spună ce are să se întâmple; care sunt prorociile pe care le-ați făcut vreodată? Spuneți, ca să luăm seama la ele și să le vedem împlinirea, sau vestiți-ne viitorul. Spuneți-ne ce se va întâmpla mai târziu, ca să știm că sunteți dumnezei.»” Isaia 41:21-23. Astfel, este arătat că profeția este un atribut al Divinității. „Spuneți-ne ce se va întâmpla mai târziu, ca să știm că sunteți dumnezei.” Din aceasta se vede evident că puterea de a arăta lucrurile care au să se întâmple aparține numai lui Dumnezeu, iar următorul text face să se vadă aceasta încă și mai evident: „Aduceți-vă aminte de cele petrecute în vremurile străbune, căci Eu sunt Dumnezeu și nu este altul, Eu sunt Dumnezeu, și nu este niciunul ca Mine. Eu am vestit de la început ce are să se întâmple și cu mult înainte ce nu este încă împlinit.” („Eu sunt Dumnezeu și nu este niciunul ca Mine, care să declare sfârșitul de la început, și din timpuri străvechi lucrurile care încă nu s-au împlinit” – KJV) Isaia 46:9-10.

Cu toate că este interesant de studiat marile linii ale profeției care arată ridicarea și succesiunea imperiilor și a împărățiilor lumii, nu este mai puțin interesant studiul profețiilor referitoare la națiuni individuale și la anumite cetăți. În toate acestea Dumnezeu a dat mărturie despre Sine și despre puterea și înțelepciunea Sa; iar istoria Tirului este de remarcă în împlinirea profețiilor legate de acest oraș.

Cetatea Tirului, „care avea o obârșie veche” (Isaia 23:7), a fost întemeiată ca o colonie a Sidonului (vers. 12), cam la treizeci de kilometri la sud de cetatea mamă, pe coasta de răsărit a Mării Mediterane. A fost „sădită într-un loc plăcut”, iar în zilele lui Isaia, în anul 715 î.Hr., era „cetatea vestită,” „târgul popoarelor,” negustorii ei erau prinți, iar „schimbătorii de mărfuri” din ea erau „mai marii pământului.” În timpul lui Ioram, 904-896 î.Hr., locuitorii Tirului, alături de filistenii, au invadat țara lui Iuda și a luat aur și argint împreună cu „cele mai bune odoare” și le-au dus în templele lor; de asemenea a „vândut pe copiii lui Iuda și ai Ierusalimului copiilor grecilor,” ca să-i îndepărteze din țara lor. Ioel 3:4-6; Amos 1:6, 9; 2 Cronici 21:16, 17.

Cei care au construit Tirul erau atât de bine pricepuți încât s-a spus despre ei că l-au făcut „desăvârșit de frumos.” Cu o mie de ani înainte de Hristos, când Solomon se pregătea să construiască templul lui Dumnezeu din Ierusalim, a scris lui Hiram, împăratul Tirului și i-a zis: „Trimite-mi dar un om iscusit în lucrarea aurului, argintului, aramei și fierului, a materiilor vopsite în purpură, a materiilor de culoarea cârmăzului și de culoarea albastră și care să cunoască săpătura în lemn, ca să lucreze cu meșterii iscusiți care sunt la mine în Iuda și la Ierusalim și pe care i-a ales tatăl meu, David. Trimite-mi din Liban și lemn de cedru, de chiparos și de santal, căci știu că slujitorii tăi se pricep să taie lemne din Liban. Iată că slujitorii mei vor fi cu ai tăi. Să mi se pregătească lemn din belșug, căci casa pe care o voi zidi va fi mare și măreață.” Împăratul Hiram a răspuns: „Îți trimit dar un om meșter și priceput, pe Hiram-Abi, fiul unei femei dintre fetele lui Dan și al unui tată tirian. El este meșter pentru lucrările în aur, în argint, în aramă și în fier, în piatră și în lemn, în materii vopsite în purpură și în albastru, în materii de vison și cârmăz și pentru orice fel de săpături și lucruri meșteșugite, care i se dau de făcut.” 2 Cronici 2:7-9, 13, 14.

La cinci sute optzeci și opt de ani înainte de Hristos, Tirul era atât de bogat încât și-a putut permite să-și facă toate corăbiile din lemn de pin și catargele lor din cedru din Liban;

vâslele lor erau din stejar de Basan, iar banchetele lor din fildeș; velele erau făcute din in subțire lucrate cu broderii din Egipt, iar învelitorile lor erau cu albastru și purpură aduse din insulele Elișei. Locuitorii din Sidon și Arvad erau marinarii lui, avea de cârmaci pe cei mai înțelepți din mijlocul lui și Tirul avea armată plătită din Persia, Lud, Put și Arvad. Comerțul pe care îl făcea era atât de mare, încât se bucura permanent de existența unui „târg internațional.”

Din cauza multitudinii a tot felul de bogății și a multitudinii de mărfuri produse de Tir, Tarsul venea la târgul lui cu argint, fier, cositor și plumb, ca să facă negoț. Iavanul, Tubalul și Meșecul (Grecia, Libia și Rusia) venea cu robi și cu unelte de aramă. Cei din casa Togarmei (armenii) aduceau cai, călăreți și catări. Dedanul (în jurul Golfului Persic) aduceau coarne de fildeș, abanos și învelitori prețioase de pus pe care. Siria venea cu smarald, purpură și materiale brodate cu in subțire, mărgean și agat. Damascul aducea vin din Helbon și lână albă; Iuda și Israel venea cu grâu, turte, miere, untdelemn și leac alinător; Arabia venea cu miei, berbeci și țapi; Seba și Raema (părți din Arabia) aduceau cele mai bune mirezme, pietre scumpe și aur. Babilonia și Asiria aduceau tot felul de haine scumpe, de mantale de purpură albastră și cusături la gherghef, de covoare scumpe puse în lăzi de funii, sucite și bine împletite. Astfel Tirul îmbogățea pe împărații pământului cu belșugul avuțiilor și mărfurilor lui (vezi Ezechiel 27).

Totuși, cu toate acestea, a poftit să aibă mai mult. De parcă nu ar fi fost destul, a poftit Ierusalimul pentru drumurile comerciale care treceau prin porțile lui. Iar când Ierusalimul a fost distrus de Nebucadnețar, Tirul s-a bucurat și a exultat exclamând: „Ha! Ha! Este zdrobită poarta popoarelor! Și se întoarce la mine! Mă voi îmbogăți, căci el a rămas pustiu!” Ezechiel 26:2. Atunci a rostit Ezechiel următoarea profeție referitoare la Tir: „De aceea așa vorbește Domnul, Dumnezeu: «Iată că am necaz pe tine, Tirule, și voi aduce împotriva ta multe neamuri, cum își ridică marea valurile! Ele vor dărâma zidurile Tirului, îi vor surpa turnurile, îi vor răzui și țărâna și o voi face o stâncă goală. Va rămâne în mare ca un loc unde se vor întinde mreje de prins pește; Eu am vorbit, zice Domnul, Dumnezeu» [...] Căci așa vorbește Domnul, Dumnezeu: «Iată că aduc de la miazănoapte împotriva Tirului pe Nebucadnețar, împăratul Babilonului, împăratul tuturor împăraților, cu cai, care, călăreți și cu o mare mulțime de popoare. El va nimici cu sabia cetățile din ținutul tău, va face șanțuri de apărare împotriva ta, va ridica întărituri și va ridica scutul împotriva ta. Va îndrepta loviturile berbecilor săi împotriva zidurilor tale și îți va surpa turnurile cu mașinile lui. Mulțimea cailor lui te va acoperi de praf, zidurile tale se vor cutremura de vuietul călăreților, roților și carelor când va intra Nebucadnețar pe porțile tale cum se intră într-o cetate cucerită. Va călca toate ulițele tale cu copitele cailor lui și-ți va ucide poporul cu sabia și stâlpii mândriei tale vor cădea la pământ.»” Ezechiel 26:3-11.

Când a fost rostită profeția aceasta, Ezechiel se afla în Babilon, iar Nebucadnețar tocmai finalizase distrugerea Ierusalimului, în anul 587 î.Hr. Curând după aceea Nebucadnețar a invadat Fenicia și toate cetățile i s-au supus în grabă, cu excepția Tirului, care a opus o rezistență atât de viguroasă încât armatele lui Nebucadnețar au trebuit să-l asedieze treisprezece ani, începând din anul 585 î. Hr., pentru a-l lua. Partea cea mai importantă a orașului era pe țărm, însă pe o insulă cam la o jumătate de kilometru de țărm se afla templul marelui zeu al tirienilor și tot acolo era o așezare destul de considerabilă de locuințe. Deși asediul a durat așa de mult și a fost susținut cu atâta persistență încât, din cauza purtării continue a coifului, „toate capetele au ajuns pleșuve” și din cauza loviturilor constante de berbeci „toți umerii au fost jupuiți,” în cele din urmă cetatea a fost complet ruinată. Și cu toate că ei au recunoscut în cele din urmă autoritatea lui Nebucadnețar, totuși acesta „n-a luat de la Tir nicio plată, nici el, nici oastea lui, pentru slujba pe care a făcut-o împotriva lui” (Ezechiel 29:18), întrucât cei ce au mai rămas din popor s-au mutat pe insulă împreună cu toate avuțiile lor. Prin lucrarea lui Nebucadnețar s-a împlinit acea parte a profeției care a spus că ei vor

distruge zidurile și vor dărâma turnurile și că vor călca cu copitele cailor lor toate ulițele cetății. Au rămas însă neîmplinite încă două declarații importante: (1) „îi voi răzui și țărâna și o voi face o stâncă goală;” (2) „și vor arunca în ape pietrele, lemnele și țărâna ta.” Partea aceasta a profeției s-a împlinit la fel de perfect ca și cealaltă, anume, s-a împlinit în felul următor:

După distrugerea făcută de Nebucadnețar, tirienii au reconstruit cetatea, însă au reconstruit-o pe insulă, nu pe continent, lăsând vechea cetate să zacă în ruine. Cetatea cea nouă și-a redobândit în decursul timpului mult din gloria la care fusese înălțată cea veche, iar unul dintre articolele principale ale comerțului său a fost peștele, fiindcă atunci când Neemia rezidea Ierusalimul, în anul 445 î.Hr., el a spus: „Mai erau și niște tirieni, așezați în Ierusalim, care aduceau pește și tot felul de mărfuri și le vindeau fiilor lui Iuda în ziua Sabatului și în Ierusalim.” Neemia 13:16. A fost zidit foarte puternic, fiind „complet înconjurat de ziduri uriașe a căror înălțime maximă, față în față cu țărmul, ajungea la nu mai puțin de patruzeci și cinci de metri”. Așa era, o cetate puternică, în anul 332 î.Hr., când Alexandru cel Mare, în calea cuceririlor sale, a fost silit de asemenea să o asedieze sau să o lase în urma lui ca pe un dușman extrem de puternic. El s-a decis să ia cetatea, așa că a început „unul dintre cele mai remarcabile asedii care au fost vreodată raportate,” asediu care a durat șapte luni. Când Alexandru s-a decis să asedieze cetatea nu avea flotă și pentru că cetatea se întindea în întregime pe o insulă la aproape o jumătate de kilometru de țărm, înconjurată de apă adâncă de cinci metri și jumătate, perspectiva cuceririi ei nu părea să fie foarte promițătoare; cu toate acestea el a început lucrarea imediat.

Prima mișcare pe care a făcut-o a fost să construiască un chei solid, larg de șaiszeci de metri, de pe țărm până la zidul orașului și, spune Grote, pentru lucrare „a avut pietre din abundență” din vechiul Tir. Aici a avut loc împlinirea deplină, literală, a profeției rostite cu mai mult de două sute și cincizeci de ani înainte, că „vor arunca în ape pietrele, lemnele și țărâna ta,” fiindcă pentru a face acel chei, trupele lui Alexandru cel Mare au aruncat în mod literal în mare pietrele și lemnăria și țărâna din vechiul Tir.

Aceasta nu a fost totul, deoarece profeția a mai spus că ei îi vor „răzui și țărâna” și o vor „face o stâncă goală.” Material exista din belșug pentru a face cheiul așa cum a fost plănuț inițial, cu o lărgime de doar șaiszeci de metri, fără a răzui foarte mult, dacă totul ar fi mers bine. Însă canalul era expus la bătaia puternică a vântului, așa că lucrarea era adeseori distrusă de valurile mari și grele. Pe lângă aceasta, de îndată ce tirienii au văzut că lucrarea era într-adevăr amenințătoare pentru ei, și-au folosit toate puterile și toată ingeniozitatea pentru a o strica, iritând pe constructori, arzând lemnele, dărâmând cheiul și aruncând pietrele în apă. Iar când, cu toate aceste piedici, cheiul a ajuns aproape până la zidul cetății, într-o zi furtunoasă, folosind toată forța lor navală formată din corăbii și bărci de tot felul, tirienii au dirijat o corabie mare, aprinsă, încărcată cu materiale combustibile, către cele două mari turnuri de protecție ce apărau înaintarea cheiului, dându-le foc, în timp ce orice tirian care putea aduce în vreun fel stricăciune cheiului, o făcea. Ei au ars turnurile, au alungat pe muncitori, au smuls lemnăria care ținea cheiul, iar valurile izbindu-se de el, au sfărâmat în bucăți cea mai mare parte a structurii, scufundându-o în mare.

Atunci a fost necesar să înceapă cheiul din nou, însă, fără a se descuraja, Alexandru s-a pus imediat pe treabă, nu doar ca să refacă cheiul, ci ca să îl și facă mai larg și mai puternic decât cel dinainte. Desigur că lucrare distrusă a fost o fundație bună pe care să se ridice lucrarea cea nouă, mai largă și mai solidă. Dar orice stricăciune a făcut necesar să fie folosite mai multe pietre și mai ales mai multă țărână. Așa se face că, prin natura situației, constructorii au fost siliți să „răzuiască” în mod literal țărâna vechiului Tir, lăsând în cele din urmă locul ocupat odinioară de acesta ca „o stâncă goală.”

Dar chiar și atunci a mai rămas un cuvânt al profeției neîmplinit: „va rămâne în mare ca un loc unde se vor întinde mreje de prins pește,” și este evident că aceasta se referă la

cetatea de pe insulă mai degrabă decât la cea de pe țarm. (Ezechiel 26:5, 14). Lucrul acesta nu s-a împlinit prin capturarea cetății de către Alexandru. Deși a luat cetatea, nu a distrus-o și, măcar că Alexandru a vândut ca sclavi majoritatea populației, locul s-a repopulat repede, redobândind prosperitate din belșug. Sub guvernarea romană, Tirul a fost o cetate liberă până în timpul domniei lui Augustus, care a privat-o de libertate din cauza pornirilor ei spre revoltă. Pe vremea aceea, Strabo o descrie ca pe o cetate cu multă bogăție, obținută mai ales prin vopsirea și vânzarea de purpură de Tir. Tot el spune că în acele case se derulaseră multe istorii, chiar mai multe decât în casele din Roma. Tirul este menționat deseori în Evanghelii, iar acolo a existat o grupă de creștini la care Pavel a rămas o săptămână, în timpul ultimei lui călătorii spre Ierusalim (Fapte 21:3, 4). Numărul creștinilor s-a înmulțit până când Tirul a ajuns scaunul unui episcop, în secolul al doilea. Iar în secolul patru, Ieronim îl numește cetatea cea mai nobilă și cea mai frumoasă din Fenicia și se minunează de ceea ce pare a fi o neîmplinire a profeției care a pronunțat pustiirea lui. În timpul cruciadelor, acesta a susținut un asediu îndelungat și a fost luat în anul 1124, când a fost făcut locul unei arhiepiscopii; dar după cucerirea Siriei de către Selim I, în anul 1516 d.Hr., a cunoscut un declin rapid și curând ruina lui a devenit completă.

În anul 1610-1611 d.Hr., a fost vizitat de Sandys, care a scris în jurnalul lui de călătorie: „Tirul acesta odinioară faimos, nu este acum decât un morman de ruine, totuși ruinele acestea au un aspect ce sugerează respectul și dau învățătură privitorului meditativ despre fragilitatea lor exemplară.” În 1697, Maundrell l-a vizitat și a spus despre el: „Pe partea de nord se află un străvechi castel turcesc lipsit de întărituri, alături de care nu se vede nimic în afară de un Babel de ziduri dărâmate, stâlpi, pivnițe etc., fără să fi rămas măcar o singură casă întreagă; locuitorii săi actuali sunt doar câțiva sărmani mizerabili, care se adăpostesc prin pivnițe și subzistă în principal din pescuit.”

În 1751 Hasselquist a fost acolo și a spus: „Noi [...] am ajuns la Tir, denumit acum Zur, unde am rămas toată noaptea. Niciuna dintre aceste cetăți, care au fost atât de faimoase odinioară, nu este atât de complet ruinată ca aceasta, cu excepția Troiei. Cu greu poate fi numit acum Zur un sătuc mizerabil, deși cândva a fost Tirul, regina mării. Aici sunt cam zece locuitori, turci și creștini, care trăiesc din pescuit.” În jurul anului 1780, Volnex a fost acolo, și a zis: „Întregul sat al Tirului are doar cincizeci sau șaiszeci de familii, care trăiesc obscur din producția slabă a puținului lor teren și dintr-o bătaie de joc de pescuit.”

În 1820 Jolliffe a scris despre el: „Câteva barăci mizerabile așezate pe niște linii neregulate, denumite cu demnitatea unor străzi și câteva clădiri ceva mai bune, ocupate de funcționarii de la guvern, compun aproape întregul oraș.” Iar în 1838 Dr. Robinson a petrecut o duminică acolo și a scris astfel despre aceasta: „Mi-am continuat plimbarea de-a lungul plajei peninsulei (formate prin cheiul lui Alexandru cel Mare), din care o mare parte nu este acum ocupată, cu excepția unui loc de întins mreji, meditând la mândria și căderea Tirului din antichitate. Aici a fost mica insulă acoperită cândva de palate și înconjurată de flota ei; dar vai! Bogățiile tale, târgurile tale și mărfurile tale, marinarii și cârmacii tăi, cei ce îți dreg crăpăturile corăbiilor și cei ce fac schimburi de mărfuri cu tine – unde sunt? Tirul a ajuns cu adevărat ca o stâncă goală. Singurele însemne ale splendorii ei din vechime – coloanele de granit roșu și gri, câte patruzeci sau cincizeci căzute unele peste altele sau stâlpii de marmură – zac sfărâmate și întinse sub valuri în mijlocul mării; iar cocioabele care acum s-au cuibărit pe o parte din locul lui, nu sunt în nicio contradicție cu teribila hotărâre: «Nu vei mai fi zidit la loc.»” Și toți cei ce l-au vizitat de atunci înapoi, „spun la fel despre aspectul general al lui de loc pustiu.”

În felul acesta, cuvântul rostit de Ezechiel acum două mii patru sute șaptezeci și șapte de ani, despre Tir, s-a împlinit în mod complet și literal. Ezechiel a spus că îi vor dărâma zidurile și îi vor distruge palatele cele plăcute. Lucrul acesta s-a întâmplat după cincisprezece ani. Ezechiel a spus că îi vor arunca pietrele, lemnăria și țărâna în mare și că îi vor răzui

țărâna și o vor face ca o stâncă goală. Lucrul acesta s-a făcut, după două sute cincizeci și cinci de ani. Deși cetatea a fost reconstruită în mijlocul mării, Ezechiel a spus în anul 587 î.Hr. că Tirul va fi ca o stâncă goală și va fi un loc unde se vor întinde mreje de prins pește în mijlocul mării. Așa era în anul 1697 d.Hr., așa este până astăzi, și nu va mai fi zidită la loc. Cuvântul rostit prin Ezechiel în anul 587 î.Hr. este Cuvântul lui Dumnezeu. Imperiile pier, națiunile decad, orașele ajung niște ruine, iarba se usucă, floarea cade, dar Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în veac.

Povara Egiptului

Egiptul a fost una dintre chiar primele națiuni care a ajuns o putere și o civilizație. Egiptul a atins un nivel atât de înalt al puterii încât timp de veacuri a fost cea mai tare națiune din lume; și a ajuns la un grad așa de înalt de civilizație încât „înțelepciunea Egiptului” era vestită chiar printre cele mai înțelepte popoare din lume. Faptul că Moise „a învățat toată înțelepciunea egiptenilor” era o competență care îl recomanda. Iar Scriptura, după ce declară că „Dumnezeu a dat lui Solomon înțelepciune, foarte mare pricepere și cunoștințe multe ca nisipul de pe țărmul mării”, pentru a ne da un termen de comparație sau cel puțin o idee despre aceasta, adaugă „înțelepciunea lui Solomon întrecea înțelepciunea tuturor fiilor Răsăritului și toată înțelepciunea Egiptenilor.” 1 Împărați 4:29, 30.

Egiptul a fost invadat și, de fapt, supus de Esarhaddon și de Asur-bani-pal, ultimii dintre marii împărați ai Asiriei. Și-a redobândit însă repede tăria, asistând nu doar la distrugerea completă a Regatului asirian, făcută de Babilon și de Media, ci chiar a primit ca parte a sa toate posesiunile Asiriei de la vest de Eufrat, împreună cu fortăreața ei de pe Eufrat, Carchemiș (2 Împărați 23:29; 2 Cronici 35:20, 21). Însă în câțiva ani Nebucadnețar, împăratul Babilonului, a luat toate aceste posesiuni, chiar până la hotarul Egiptului (2 Împărați 24:7). Lucrul acesta s-a întâmplat în anul 598 î.Hr. Cu toate acestea, împăratul Egiptului încă era „ca un leu tânăr între neamuri” și ca un „crocodil mare în mijlocul râurilor,” iar în anii 588-586 î. Hr., Ezechiel a înălțat o plângere pentru Egipt și a vestit că îi va veni prăbușirea, așa cum sosise și prăbușirea Asiriei. Egiptul a fost dat de Domnul în mâinile lui Nebucadnețar, drept plată pentru serviciul pe care acesta l-a făcut prin distrugerea Tirului, iar prada luată din Egipt a fost plata armatei lui Nebucadnețar, pentru lucrarea pe care o făcuseră pentru Domnul când au distrus Tirul (Ezechiel 29:18-20). Motivul secret pentru care s-a întâmplat așa, a fost că Egiptul a ajutat Tirul în împotrivirea lui.

Nu avem spațiu pentru a nota toate profețiile referitoare la Egipt, dar pasajul următor din Scriptură este demn de a fi luat în seamă în mod special:

„Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Voi pierde mulțimea Egiptului, prin mâna lui Nebucadnețar, împăratul Babilonului. El și poporul lui cu el, cel mai grozav dintre popoare, vor fi trimiși să nimicească țara. Vor scoate sabia împotriva Egiptului și vor umple țara de morți. Canalele le voi seca, voi da țara în mâna celor răi; voi pustii țara cu tot ce cuprinde ea prin mâna străinilor. Eu, Domnul, am vorbit! Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Voi nimici idolii și voi stârpi din Nof chipurile deșarte. Nu va mai fi niciun voievod din țara Egiptului și voi răspândi groaza în țara Egiptului.»” Ezechiel 30:10-13.

Nu avem detalii despre modul în care Nebucadnețar a cucerit Egiptul. Oricum, se știe că l-a invadat de două ori, că a avut un real succes și că a dus o mulțime de egipteni captivi în Babilon. Dar pe lângă aceasta, există trei puncte în citatul de mai sus, care s-au împlinit în mod atât de perfect, încât niciun om nu poate obiecta în mod justificat fidelitatea cuvântului rostit prin profetul Ezechiel cu aproape 2500 de ani în urmă. Le vom analiza în ordine inversă, luându-l început pe cel din urmă.

1. „Nu va mai fi niciun voievod din țara Egiptului.” Cu toate că Egiptul a fost supus de Esarhaddon și de Asur-bani-pal, de Nebucadnețar și de Cambise, egiptenii au continuat să

guverneze în propria lor țară. Însă în anul 344 î.Hr., Ochus din Persia a invadat țara cu trupe formate din trei sute patruzeci și patru de mii de oameni, în timp ce regele Egiptului, Nectanebo, avea o armată de numai o sută de mii pentru confruntare, dintre care douăzeci de mii erau mercenari greci. Regele Persiei a avut succes deplin. „Tot Egiptul s-a supus lui Ochus, care a demolat zidurile orașelor, a jefuit templele și, după ce și-a recompensat din plin mercenarii, s-a întors în capitala sa cu o captură imensă.” „În disperare, Nectanebo a părăsit țara și a fugit spre sud, spre Etiopia,” iar de atunci până astăzi nu a existat domnitor autohton al Egiptului. Nectanebo a fost ultimul rege egiptean pe care l-a avut Egiptul.

„Atât de mizerabil a decăzut monarhia Faraonilor, după o durată nemaipomenită de aproape trei mii de ani [...] Mai mult de două mii de ani au trecut de atunci și, cu toate că Egiptul a fost independent din când în când, niciun domnitor autohton nu a șezut pe tronul Faraonilor. «Nu va mai fi niciun voievod din țara Egiptului» (Ezechiel 30:13). Așa a fost profețit în zilele lui Apries (Faraon-Hofra din Ieremia 44:30) că va fi starea de pe urmă a țării.” – Encyclopedia Britannica, art. Egypt.

Pe lângă domnitorul monarhiei centrale, existau în Egipt „domnitori locali”. Aceștia au continuat să existe aproape doisprezece ani, până când Alexandru cel Mare a pus stăpânire pe Egipt; atunci au dispărut și aceștia.

„Odată cu Alexandru, a început stăpânirea macedoniană [...] Din momentul acesta domnitorii locali, care timp de cinci secole cauzaseră fărâmițarea Egiptului, exceptând doar perioada de domnie a lui Psametik și a casei lui, au dispărut din scenă.” Ib.

În felul acesta s-a împlinit în mod literal cuvântul care a spus că „Nu va mai fi niciun voievod din țara Egiptului.”

2. „Voi nimici idolii și voi stârpi din Nof chipurile deșarte.” Aceasta este una dintre prezicerile cele mai remarcabile, fiindcă dintre toate națiunile care au existat vreodată pe pământ, egiptenii au fost cei mai plini de idolatrie. Corpuri cerești și corpuri pământești, însuflețite și neînsuflețite, reale și imaginare, pește, carne, pasăre sau plantă, toate primeau închinare în calitate de zei ai Egiptului. Și era foarte adevărat că în Egipt era mai ușor să găsești un zeu decât un om. „Fundamentul religiei lor era fetișismul african, modul cel mai de jos al închinării la natură. [...] Fetișismul includea, pe lângă închinarea la animale, închinarea la pomi, la râuri și la dealuri.” Zeii principali, ca de pildă Ftah, Ra, Șu, Isis, Osiris, etc., se numărau printre celelalte sute. Dintre animalele în mod universal considerate sacre, cele mai importante erau vacile și vițelele, maimuțele, ibișii, pisicile, șoimii, șerpii veninoși și câinii. Altele, a căror închinare era în special locală, erau lei, crocodilii, lupii, șacalii, șoarecii de câmp, hipopotamii, antilopele, ibexul, broaștele, caprele, vulturii, peștii, mangusta și altele, prea numeroase pentru a fi menționate.

Totuși, măcar că idolii au fost atât de numeroși și idolatria era atât de înrădăcinată, idolii au fost distruși în totalitate și chipurile au încetat să mai fie.

3. „Voi pustii țara cu tot ce cuprinde ea, prin mâna străinilor.” Toată istoria de la cucerirea Egiptului de către Ochus, amintită mai devreme, până în ziua aceasta, dă mărturie continuă despre împlinirea la literă a acestei profeții. Din ziua în care regele Nectanebo a fugit în Etiopia, până acum, străinii au prădat Egiptul de bogăția lui și i-au secăt tezaurele. Când Alexandru cel Mare l-a înfrânt pe Darius la Issus, Egiptul i-a urat bun venit ca unui eliberator. La împărțirea finală a teritoriului stăpânit de Alexandru, Egiptul a revenit lui Ptolemeu macedoneanul, iar acesta și succesorii lui au domnit și au prădat Egiptul timp de două sute nouăzeci și patru de ani. A ajuns după aceea sub stăpânirea teribilă a Romei, a cărei mână de fier l-a deținut timp de șase sute șaptezeci de ani până în anul 641 d.Hr. Atunci sarazinii au pus mâna pe el și l-au prădat timp de șase sute de ani. În anul 1250 l-au ocupat mamelucii, deținându-l pe o durată de două sute șaiszeci și șapte de ani și, „dacă vă veți gândi la întregul timp în care aceștia au avut în posesie regatul, îndeosebi spre sfârșitul acestei perioade, îl veți găsi plin de războaie, bătălii, daune și jafuri.” – Pococke. În anul 1517, turcii i-au cucerit pe

mameluci și au pus stăpânire pe întreaga țară, pe care o dețin până azi. Acum o sută de ani (în anul 1889 când a fost scrisă cartea – n.tr.), descriind situația Egiptului sub domnia turcilor, Gibbon a arătat nu doar care este condiția lor, ci a dat și cea mai bună declarație în ce privește împlinirea profeției. El a spus:

„Nu se putea inventa o constituție mai nedreaptă și mai absurdă decât aceea care îi condamnă pe băștinașii unei țări la continuă servitute, sub stăpânirea arbitrară a unor străini și sclavi. Totuși, aceasta a fost starea Egiptului mai mult de cinci sute de ani. Sultanii cei mai iluștri ai dinastiilor Bahariților și Borgiților au fost susținuți de hordele de tătari și de cerchezi; iar cei douăzeci și patru de bei (sau conducători militari) întotdeauna au fost succedați, nu de fii lor, ci de slujitorii lor. Ei au scris marea Cartă a libertăților lor, tratatul încheiat de Selim Întâiul cu Republica; iar împăratul otoman continuă să primească din partea Egiptului o recunoaștere, printr-un tribut nesemnificativ și supunere.” – *Decline and Fall*, cap. 59, paragraf 20.

Aceasta este exact așa cum a spus profetul lui Dumnezeu de mai bine de douăzeci și cinci de secole că va fi.

Declararea acestor fapte a pregătit calea pentru declararea în câteva cuvinte a împlinirii unei alte profeții notabile în ce privește Egiptul. După ce Nebucadnețar a risipit poporul, Domnul a zis: „Voi aduce înapoi pe prinșii de război ai Egiptului, îi voi aduce înapoi în țara Patros, în țara lor de baștină, și vor alcătui acolo o împărăție slabă. Da, va fi cea mai neînsemnată dintre împărății și nu se va mai înălța peste neamuri; îi voi împușina, ca să nu mai stăpânească peste neamuri.” Ezechiel 29:14, 15. Având în vedere că națiunea aceasta a fost atât de mult vândută în mâinile străinilor și atât de prădată de aceștia, este ușor de remarcat cum, din cea mai înțeleaptă dintre națiuni, a putut ajunge cea mai slabă dintre împărății. Acum o sută de ani Volney a scris aceasta:

„În Egipt nu există clasă de mijloc, nici nobilime, cler, comercianți, nici deținători de pământ. Aerul general de mizerie de peste tot pe unde trece călătorul îi indică acestuia rapacitatea opresiunii și lipsa de încredere care însoțește sclavia. Ignoranța profundă a locuitorilor îi împiedică în același timp să priceapă cauzele relelor sau să aplice remediile necesare. Ignoranța, difuzată în toate clasele, își extinde efectele asupra oricărui fel de cunoaștere fizică sau morală. Nu se discută despre altceva decât despre necazuri mari, mizeria publică, jafuri financiare și bastonade.”

În 1875 Dr. Robert Patterson a scris următoarele:

„Țăranii obidiți se bucură să muncească pentru oricine este dispus să-i plătească cu cinci cenți pe zi și se grăbesc să își ascundă comoara în pământ de apucătorii ridicători de taxe. Am văzut cai britanici refuzând să mănânce făina măcinată din amestecul de grâu, orz, ovăz, linte, mei și sute de semințe necunoscute de buruieni și murdărie, care sunt produse de terenurile lor. Pentru sărăcie, paraziți și boli, Egiptul este proverbial.” „Am văzut populația din mai multe sate, forțată să-și părăsească terenurile primăvara, să meargă pe jos până la un canal vechi, murdar, aproape de Cairo și, aproape în fața porții palatului, bărbați și femei, băiețași și fetițe, ca aceia de la școlile noastre de Sabat, adunând în coșuri cu mâinile lor nămolul puturos amestecat cu apă, cărând aceste coșuri pe cap în sus pe malul abrupt, bătuți cu bețe lungi de către supraveghetori pentru a le grăbi pasul, în timp ce draglinele cu abur stau nefolosite, nu departe.” – *Fables of Infidelity*, cap. 8.

Doisprezece ani mai târziu, Mrs. Susan E. Wallace scria despre Egipt și despre populația acestuia, după cum urmează:

„Valea Nilului produce trei recolte pe an; iar semănatul, aratul și recoltatul se fac în același timp. Femeile lucrau pe câmp împreună cu bărbații, fiecare purtând o haină lejeră. Nu aveau niciun utilaj în afară de o cumpănă, ca acelea ale noastre vechi și foarte răspândite, cea mai primitivă dintre pompe și un coș de papură. Balansând coșul plin cu apă, acești egipteni întotdeauna asupriți, se mișcă cu o precizie ca de mașină, fără a-și aduce aminte de un trecut

măreț, fără să aibă vreo ambiție care să arate spre un viitor mai bun. Suflitele lor sunt sclave ale secolelor de tiranie zdrobitoare, fără a cunoaște o altă schimbare decât aceea a supraveghetorilor. Locomotiva nu le dă impulsuri, iar ei nu își înalță capetele spre a vesti o nouă civilizație; un car mai puternic decât acela al lui Faraon a trecut peste ei. Printre figurile aplecate în jos am văzut fețele tatuată și buzele vopsite cu albastru, interzise prin legea levitică.

Fără a se grăbi, ca unii cu inima zdrobită, ei se mișcau în mod constant, legănând coșul de papură, în munca grea a câmpului amintită în Deuteronom, scoțând apă din râu și golind-o pe câmpurile aflate mai sus. Uneori cel care trece prin preajmă poate auzi un sunet fără vlagă, monoton, scos de truditarii neplătiți, un refren melancolic cântat de cete de băieți și fete teribil de degradați, puși să lucreze împreună de-a lungul malurilor Nilului.”

Nu mai este niciun domnitor din țara Egiptului; idolii au dispărut complet; țara este pustie prin mâna străinilor; Egiptul este cea mai slabă dintre împărății; profeția s-a împlinit la literă; iar cuvântul acesta pe care l-a scris Ezechiel atunci când locuia între prinșii de război la râul Chebar, acum două mii patru sute șaptezeci și patru de ani, este Cuvântul lui Dumnezeu.

„Încredeți-vă în Domnul, Dumnezeul vostru, și veți fi întăriți; încredeți-vă în proorocii Lui, și veți izbuti.” 2 Cronici 20:20.

Capitolul 5

Împărăția Babilonului

„Babilonul, podoaba împăraților, falnica mândrie a haldeenilor.” Isaia 13:19.

În timpul în care cartea lui Daniel a început să fie scrisă, națiunea iudaică era supusă Babilonului și mulți dintre evrei se aflau în Babilon. Cu câțiva ani înainte (în jur de 610 î.Hr.), împăratul Egiptului detronase pe Ioahaz, împăratul lui Iuda, înscăunându-l pe Eliachim, căruia i-a schimbat numele în Ioiachim. 2 Cronici 36:2-4. În al treilea an al domniei acestuia (Dan. 1:1), Nebucadnețar a venit l-a Ierusalim și l-a asediat. Cetatea a fost luată, Ioiachim a fost legat cu lanțuri și o parte dintre uneltele din Casa Domnului (2 Cronici 36:7; Dan. 1:2) au fost duse la Babilon. A fost dusă de asemenea în Babilon, în vremea aceea, o parte din popor, printre care erau Daniel și tovarășii lui (Daniel 1:3-7). Lui Ioiachim însă i s-a permis să rămână în Ierusalim, unde a mai domnit opt ani (2 Cronici 36:5). După el a urmat la tron fiul său, Ioiachin, care, după ce a domnit trei luni a fost dus de Nebucadnețar la Babilon (2 Cronici 36:10). Odată cu el a fost dusă toată familia regală, oamenii înstăriți și meșteșugarii, așa că au rămas numai oamenii săraci ai țării în Iuda (2 Împărați 24:8-16). Aceasta s-a întâmplat în jurul anului 599 î.Hr. Nebucadnețar a pus atunci pe Matania pe tronul lui Iuda, căruia i-a schimbat numele în Zedechia. După câțiva ani de domnie, Zedechia s-a revoltat împotriva lui Nebucadnețar, care a venit din nou la Ierusalim, iar în anul al unsprezecelea al domniei lui Zedechia (în jur de 588 î.Hr.) a izbutit să captureze cetatea. Zedechia a fost dus la Babilon și împreună cu el a fost dus tot poporul care fusese lăsat înainte, iar zidurile și palatele Ierusalimului au fost arse din temelii (2 Cronici 36:11-21). Astfel s-a împlinit profeția lui Ieremia (cap. 17:27) și s-a finalizat înfrângerea națiunii iudaice.

Ar fi potrivit de remarcat aici împlinirea profeției referitoare la Zedechia. Profetului Ezechiel, care pe atunci se afla în Babilon, i s-a spus să își scoată lucrurile din casă în timpul zilei, sub privirile poporului, să spargă zidul și să își scoată lucrurile pe acolo, să plece seara, acoperindu-și fața așa încât să nu vadă pământul (Ezechiel 12:3-6). Apoi i s-a zis să spună poporului Israel:

„Eu sunt un semn pentru voi! Cum am făcut eu, așa li se va face și lor; se vor duce într-o țară străină, în robie. Domnitorul care este în mijlocul lor își va pune lucrurile pe umăr

și va pleca pe negură; vor sparge zidul ca să-l scoată afară; își va acoperi fața ca să nu vadă pământul cu ochii. Îmi voi întinde mreața peste el și va fi prins în lațul Meu; îl voi duce la Babilon, în țara haldeenilor, dar nu-i va vedea și va muri acolo.” Ezechiel 12:11-13.

Patru ani mai târziu, Nebucadnețar a venit la Ierusalim și l-a asediat. Asediul a durat doi ani, până când s-a făcut „mare foamete în cetate și nu era pâine pentru poporul țării. Atunci s-a făcut o spărtură în cetate, și toți oamenii de război au fugit noaptea pe drumul porții dintre cele două ziduri de lângă grădina împăratului, pe când haldeenii înconjurau cetatea. Fugarii au apucat pe drumul care duce în câmpie. Dar oștirea haldeenilor a urmărit pe împărat și l-a ajuns în câmpiile Ierihonului și toată oștirea lui s-a risipit de la el. Au prins pe împărat și l-au suit la împăratul Babilonului, la Ribla, și s-a rostit o hotărâre împotriva lui. Fiii lui Zedechia au fost junghiați în fața lui, apoi lui Zedechia i-au scos ochii, l-au legat cu lanțuri de aramă și l-au dus la Babilon.” 2 Împărați 25:3-7. În felul acesta profetia lui Ezechiel s-a împlinit literal, iar Ierusalimul a fost lăsat în ruine.

Printre iudeii duși în Babilon după prima asediere a Ierusalimului se afla Daniel, din familia împărătească (vezi Daniel 1:3-6). El și tovarășii lui au fost aleși să urmeze un curs de studiu și instruire, pentru a putea fi destoinici să ocupe poziții de încredere în Împărăția babiloniană. Ei au fost aleși datorită capacității lor mentale superioare (Daniel 1:4), care s-a dezvoltat atât de repede încât după cei trei ani, când s-au dus înaintea lui Nebucadnețar pentru a fi examinați, „în toate lucrurile care cereau înțelepciune și pricepere și despre care îi întreba împăratul, îi găsea de zece ori mai destoinici decât toți vrăjitorii și cititorii în stele care erau în toată împărăția lui.” Daniel 1:20. Dumnezeu a dat acestor slujitori credincioși ai Săi „știință și pricepere pentru tot felul de scrieri și înțelepciune,” iar pe Daniel l-a făcut „priceput în toate vedeniile și în toate visele.” vers. 17.

Imediat după ce Daniel a terminat acest curs de instruire, i s-a cerut ca talentele lui să fie folosite. În anul al doilea al domniei lui Nebucadnețar ca singur conducător al Babilonului, acesta fiind însă anul al patrulea de când și-a început domnia împreună cu tatăl lui, el a visat un vis care l-a tulburat foarte tare, cu atât mai mult cu cât nu își putea aminti ceea ce visase. Extrem de supărat și de tulburat a trimis să fie aduși magicienii, astrologii și descântătorii, cerându-le să îi spună visul. Ei au replicat: „Veșnic să trăiești, împărate! Spune robilor tăi visul și îți vom arăta tâlcuirea lui.” Însă Nebucadnețar nu le putea spune visul, așa cum nici ei nu îi puteau spune interpretarea fără a ști visul și, după ce a purtat tratative cu ei pentru o vreme, a poruncit ca toții înțelepții din Babilon să fie nimiciți (vezi Daniel 2:1-13).

Deși Daniel nu era între aceia la care apelase împăratul pentru a afla interpretarea visului, porunca era să fie nimiciți toți înțelepții din Babilon, fiind astfel incluși atât el cât și tovarășii lui. Se pare că Daniel a aflat pentru prima dată despre toată situația atunci când străjerii împăratului au mers să îl ducă la locul execuției (vezi Daniel 2:14, 15). Daniel s-a dus imediat la împărat și a cerut să i se dea puțină vreme, promițând că îi va spune visul și interpretarea.

Daniel nu a folosit răgazul acordat făcând incantații, așa cum ar fi făcut magicienii, ci s-a dus în casa lui și, împreună cu cei trei tovarăși ai lui, s-a rugat Dumnezeului cerului. „După aceea i s-a descoperit lui Daniel taina într-o vedenie în timpul nopții. Și Daniel a binecuvântat pe Dumnezeul cerurilor. Daniel a luat cuvântul și a zis: «Binecuvântat să fie Numele lui Dumnezeu, din veșnicie în veșnicie! Ale Lui sunt înțelepciunea și puterea. El schimbă vremurile și împrejurările; El răstoarnă și pune pe împărați; El dă înțelepciune înțelepților și pricepere celor pricepuți! El descoperă ce este adânc și ascuns; El știe ce este în întuneric și la El locuiește lumina. Pe Tine, Dumnezeul părinților mei, Te slăvesc și Te laud că mi-ai dat înțelepciune și putere și mi-ai făcut cunoscut ce Ți-am cerut noi, căci ne-ai descoperit taina împăratului!»” Daniel 2:19-23.

În acțiunea aceasta a lui Daniel avem un exemplu cu privire la adevărata credință în Dumnezeu. De îndată ce taina i-a fost descoperită într-o viziune de noapte, el a început să

laude pe Domnul. El nu a așteptat să vadă dacă împăratul va recunoaște ceea ce i-a fost descoperit ca fiind visul lui, ci a fost convins că Domnul îi dăduse exact ceea ce ceruse. În mod evident a făcut potrivit cu cuvintele Mântuitorului: „orice lucru veți cere când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea.” Marcu 11:24. Dacă porunca aceasta ar fi urmată de toți cei care caută pe Domnul, cât de multă laudă ar fi adusă Domnului pentru binecuvântările acordate.

A fost o încercare serioasă în ziua când Daniel s-a dus în fața împăratului pentru a-i face cunoscut visul pe care acesta îl uitase, ba încă una bine plăsmuită astfel încât să-l facă pe un tânăr să tremure. Dacă dădea greș, un cuvânt din partea monarhului trufaș, care fusese odată dezamăgit și care credea acum că toți oamenii ce purtau titlul de înțelepți erau niște escroci, l-ar fi costat capul. Însă putem fi siguri că Daniel nu a tremurat, întrucât a știut că nu va da greș. Cu modestie el a început să arate că nu pretinde că ar avea o înțelepciune naturală mai mare decât au alți oameni, și a zis: „Ce cere împăratul este o taină pe care înțelepții, cititorii în stele, vrăjitorii și ghicitorii nu sunt în stare să o descopere împăratului. Dar este în ceruri un Dumnezeu care descopere tainele și care face cunoscut împăratului Nebucadnețar ce se va întâmpla în vremurile de pe urmă.” Daniel 2:27, 28.

Apoi a început fără ezitare să relateze visul. El a zis:

„Tu, împărate, te uitai și iată că ai văzut un chip mare. Chipul acesta era foarte mare și de o strălucire nemaipomenită. Stătea în picioare înaintea ta și înfățișarea lui era înfricoșătoare. Capul chipului acestuia era de aur curat; pieptul și brațele îi erau de argint; pânțele și coapsele îi erau de aramă; fluierile picioarelor, de fier; picioarele, parte de fier și parte de lut. Tu te uitai la el, și s-a dezlipit o piatră fără ajutorul vreunei mâini, a izbit picioarele de fier și de lut ale chipului și le-a făcut bucăți. Atunci, fierul, lutul, arama, argintul și aurul s-au sfărâmat împreună și s-au făcut ca pleava din arie vară; le-a luat vântul și nici urmă nu s-a mai găsit din ele. Dar piatra care sfărâmasese chipul s-a făcut un munte mare și a umplut tot pământul.” Daniel 2:31-35.

Versetele acestea conțin o schiță a istoriei lumii din zilele lui Nebucadnețar și până la sfârșitul timpului. Imediat după ce a relatat visul, profetul s-a adresat împăratului după cum urmează: „Tu, împărate, ești împăratul împăraților, căci Dumnezeul cerurilor ți-a dat împărăție, putere, bogăție și slavă. El ți-a dat în mâini, oriunde locuiesc ei, pe copiii oamenilor, fiarele câmpului și păsările cerului și te-a făcut stăpân peste toate acestea: tu ești capul de aur!” vers. 37, 38.

Cât de simple sunt cuvintele adevărului divin! În maniera cea mai directă și în cele mai puține cuvinte cu putință, Daniel a declamat măreția Imperiului peste care domnea Nebucadnețar și a declarat că acesta era reprezentat prin capul de aur al acelui chip înfricoșător. Expresia „Tu ești capul de aur” nu se referă la Nebucadnețar ca individ, ci ca reprezentant al celui mai magnific imperiu pe care l-a cunoscut lumea. Babilonul îi datora lui Nebucadnețar minunata lui prosperitate. Rawlinson spune:

„Nebucadnețar este mărețul monarh al Imperiului Babilonian, care, deși a durat doar optzeci și opt de ani – din 625 până în 538 î.Hr. - a fost sub sceptrul lui aproape jumătate din acest timp. Gloria militară a acestui imperiu se datorează lui Nebucadnețar, în timp ce energia constructivă, care constituie caracteristica lui principală, se datorează încă și mai evident caracterului și geniului său. Nu este prea mult să spui că fără Nebucadnețar, babilonienii nu și-ar fi găsit locul în istorie. În orice caz, locul pe care îl ocupă se datorează aproape în întregime acestui domnitor, care, la talentele militare ale unui general capabil, a adăugat grandoarea noțiunii artistice și a măiestriei în construcție, care îl așază alături de constructorii cei mai de seamă ai antichității.” – Seven Great Monarchies (Rawlinson), Fourth Monarchy, cap. 8, paragraf 24.

De aceea, era foarte potrivit ca Nebucadnețar să reprezinte Imperiul.

Întinderea Imperiului Babilonian este indicată în versetul 38: „El ți-a dat în mâini, oriunde locuiesc ei, pe copiii oamenilor, fiarele câmpului și păsările cerului și te-a făcut stăpân peste toate acestea.” Aceasta înseamnă stăpânire universală. Câțiva ani mai târziu profetul Ieremia a mărturisit despre același lucru. Împărații Tirului, Edomului, Moabului etc., împreună cu Zedechia, împăratul lui Israel, au gândit o revoltă împotriva stăpânirii babiloniene. Pentru a le arăta nebunia unei asemenea încercări, profetul, după porunca Domnului, a trimis mesageri la aceștia, spunând: „Așa vorbește Domnul oștirilor, Împăratul lui Israel. Iată ce să spuneți stăpânilor voștri: «Eu am făcut pământul, pe oameni și dobitoacele care sunt pe pământ, cu puterea Mea cea mare și cu brațul Meu întins, și dau pământul cui Îmi place. Acum dau toate aceste țări în mâinile robului Meu Nebucadnețar, împăratul Babilonului; îi dau chiar și fiarele câmpului ca să-i fie supuse. Toate neamurile vor fi supuse lui, fiului său și fiului fiului său.»” Ieremia 27:4-7.

Limbajul acesta nu este figurativ, nici hiperbolic. Este istorie clară și este confirmat de scrierile istoricilor profani. „Encyclopedia Britannica,” la art. „Babylonia,” după ce arată cum Nabopolassar, stăpânitorul provinciei Babilonia s-a revoltat de sub stăpânirea Asiriană, spune:

„Scaunul imperiului a fost transferat acum în regatul sudic. Nabopolassar a fost urmat în anul 604 de fiul său, Nebucadnețar, a cărui domnie îndelungată de patruzeci și trei de ani a făcut din Babilon stăpâna lumii. Întregul Răsărit a fost invadat de armatele din Haldeea, Egiptul a fost invadat, iar cetatea de pe Eufrat a rămas fără rival.”

Cetatea Babilonului este descrisă pe larg de către Rollin (Ancient History, vol I, cartea 3, cap. 1), și de către Prideaux (Connexion, vol. I, cartea 2). Spațiul acesta, însă, nu ne va permite decât să redăm o descriere scurtă, totuși foarte clară, așa cum a fost relatată de Herodot. Iată descrierea:

„Cetatea este așezată pe o câmpie întinsă și are forma unui pătrat perfect, având douăzeci și patru de kilometri pe fiecare latură, așa încât perimetrul ei este de nouăzeci și șase de kilometri. Aceasta fiind mărimea ei, în splendoare nu este altă cetate care să se apropie de ea. Este înconjurată, în primul rând, de un șanț larg și adânc, plin cu apă, în spatele căruia se ridică un zid cu o lățime de cincizeci de coți împărătești, înalt de două sute.

Aici nu pot omite să spun la ce au folosit pământul scos din acel mare șanț, precum și modul în care a fost făcut zidul. De îndată ce scoteau pământul, solul obținut era făcut cărămizi, iar când aveau un număr suficient de cărămizi, le ardeau în cuptoare. Apoi s-au pornit să construiască și au început cu zidirea marginilor șanțului, după care au trecut la construirea zidului propriu-zis, folosind peste tot drept ciment bitum fierbinte și interpunând un strat de trestie împletită la fiecare al treizecilea rând de cărămizi. În partea de sus, de-a lungul marginilor zidului, au construit clădiri cu o singură încăpere puse una în fața celeilalte, lăsând între ele loc pentru a putea întoarce un car tras de patru cai. În perimetrul zidului sunt o sută de porți, toate de aramă, dotate cu praguri și ușori de aramă. Bitumul folosit pentru lucrare a fost adus la Babilon din Is, un mic râu care se varsă în Eufrat acolo unde se află cetatea cu același nume, la opt zile de călătorie distanță de Babilon. În râul acesta se află bulgări de bitum din belșug.

Cetatea este împărțită în două părți de râul care trece prin mijlocul ei. Râul este Eufratul, un râu larg, adânc și repede, care izvorăște din Armenia și se varsă în Marea Erytreană (Arabică). [Râul nu se varsă direct în Marea Arabiei, ci în Golful Persic.] Zidul cetății este adus până jos de ambele părți până la nivelul râului; de aici, din colțurile zidului, de-a lungul malurilor râului sunt făcuți parapeți din cărămizi arse. Casele sunt cele mai multe cu trei sau patru etaje; străzile sunt cu toate liniile drepte, nu doar acelea paralele cu râul, ci și acelea care le intersectează și care conduc jos la apă. În capătul străzilor dinspre apă sunt porți joase în parapeții care împrejmuiesc râul, porți care, la fel ca porțile cele mari din zidul exterior, sunt din aramă și sunt deschise până la nivelul apei.

Zidul din afară este principala apărare a orașului. Oricum, mai este un al doilea zid interior, mai puțin lat decât primul, însă cu foarte puțin inferior în tărie. Centrul fiecărei părți a orașului este ocupat de o fortăreață. În una se află palatul împăraților, înconjurat de un zid mare și puternic, în cealaltă este locul sacru al lui Jupiter Belus, o curte în formă de pătrat cu latura de patru sute de metri, cu porți de aramă compactă; care au rămas până în timpul meu.” Cartea I, cap. 178-181.

Cotul împărătesc este de cincizeci și trei de centimetri. De aceea, cititorul va înțelege că zidul exterior al cetății era lat de douăzeci și șase de metri și înalt de o sută și șase metri. Cetatea era divizată în două părți de Eufrat, care trecea prin ea în diagonală, malurile lui fiind protejate de ziduri, iar modul de trecere dintr-o parte în alta a orașului era astfel:

„În fiecare dintre aceste ziduri erau douăzeci și cinci de porți, corespunzător cu numărul de străzi care dădeau în râu; iar în exteriorul fiecărei porți era un loc de debarcare povârnat, pe care puteai coborî până la nivelul apei, dacă trebuia să treci râul. La aceste locuri de acostare se aflau bărci gata să transporte pasagerii de pe o parte pe cealaltă, în timp ce, pentru aceia cărora nu le plăcea acest mijloc de comunicație, era prevăzut un pod de o construcție specială. Un număr de piloni de piatră erau ridicați în albia râului, prinși strâns unul de altul cu zăvoare de fier și plumb; poduri mobile de lemn legau pilon de pilon în timpul zilei, pentru a putea trece pasagerii pe ele, însă în timpul nopții acestea erau ridicate, pentru ca podul să nu se poată folosi pe întuneric. Diodor declară că pe lângă podul acesta, căruia el îi atribuie o lungime de cinci stadii (în jur de o mie de metri) și o lățime de nouă metri, cele două maluri ale râului erau unite între ele printr-un tunel, care era lat de patru metri și jumătate, fiind înalt de trei metri și jumătate până la bolta acoperișului său arcuit.” – *Seven Great Monarchies, Fourth Monarchy*, cap. 4, paragraf 6.

Clădirile publice ale cetății erau construite la o scală la fel de magnifică. Despre una din ele citim:

„Edificiul cel mai remarcabil din Babilon era templul lui Bel, socotit acum a fi Babel, în partea de nord-est, așa cum a arătat profesorul Rawlinson. Acesta era o piramidă cu opt platforme în formă de pătrat, platforma de la bază având peste două sute de metri pe fiecare latură. O urcare șerpuită ducea până la vârf și la sanctuarul în care erau un chip de aur al lui Bel, înalt de doisprezece metri, încă două statui de aur, o masă de aur cu lungimea de doisprezece metri și lată de patru metri și jumătate, precum și multe alte obiecte colosale din același material prețios.” – *Encyclopedia Britannica*, art. Babylon.

„Imensul palat era o clădire de dimensiuni încă și mai mari decât mărețul templu. Potrivit lui Diodor, acesta era situat în interiorul unei întregite curți, cea interioară fiind de douăzeci de stadii, a doua de patruzeci de stadii, iar cea exterioară de șaiszeci de stadii (mai bine de unsprezece kilometri) ca perimetru. Zidul exterior era construit în întregime din cărămizi arse plate. Zidul din mijloc și cel interior erau din același material, acoperite cu cărămizi smălțuite reprezentând scene de luptă. Potrivit acestui autor, figurile erau mai mari decât cele reale și constau în principal dintr-o mare varietate de forme animale.”

Însă măreția principală a palatului o constituia locul plăcerilor lui – „Grădinile Suspendate,” pe care grecii le socoteau a fi una dintre cele șapte minuni ale lumii. Construcția aceasta extraordinară, care își datorează înălțarea capriciului unei femei, era un pătrat, având pe fiecare latură patru sute de picioare, după măsura grecilor. Era sprijinită pe mai multe nivele cu bolte deschise, construite unul peste altul, ca zidurile unui teatru clasic și susținând la fiecare etaj, sau cat, o platformă solidă, din care se ridicau pilonii următorului nivel de bolte. Clădirea se ridica asemeni unui turn în aer până la înălțimea de cel puțin douăzeci și doi de metri, fiind acoperită la vârf cu o cantitate mare de pământ în care nu creșteau numai flori și arbuști, ci chiar și pomi dintre cei mai mari. Apa era adusă din Eufrat prin conducte și era ridicată (se spune) printr-un sistem de presiune bazat pe principiul lui Arhimedede.” – *Id.*, paragraf 9, 10.

Cetatea, descrisă în felul acesta pe scurt, merita pe drept denumirea dată ei de profet, - „podoaba împăraților, falnica mândrie a haldeenilor.” Pentru mintea omului se părea că cetatea construită atât de temeinic trebuie să dureze pentru totdeauna, dar Dumnezeu a spus contrariul. Fără a face pauză, profetul a spus: „După tine se va ridica o altă împărăție, mai neînsemnată decât a ta.” Daniel 2:39. Când a vorbit despre măreția Imperiului lui Nebucadnețar, Ieremia i-a prezis prăbușirea și a spus de asemenea sub a cui domnie va cădea. El a zis:

„Toate neamurile vor fi supuse lui, fiului său și fiului fiului său, până va veni și vremea țării lui și o vor supune neamuri puternice și împărați mari.” Ieremia 27:7.

Astfel, aflăm că Împărăția Babilonului trebuia să își afle sfârșitul în zilele nepotului lui Nebucadnețar și că alte neamuri și alte împărății trebuia să fie întemeiate, supunând Împărăția Babilonului. În relatarea despre căderea Babilonului, redată în Daniel 5, se spune de repetate ori (în trad. KJV) că Nebucadnețar era bunicul lui Belșatar, împăratul care a domnit în Babilon în timpul căderii lui. Vezi versetele 2, 11, 13 (nota marginală, KJV); vezi de asemenea „Seven Great Monarchies,” Fourth Monarchy, cap. 8, nota 179, 185 și paragraful 51. Împlinirea exactă a profeției despre căderea Babilonului va fi observată în capitolul următor.

Capitolul 6

Căderea Babilonului

„Lui Belșatar mormântu-i gata;
Regatul i s-a dus,
Căci cumpăna-l arată
Ușor și ticălos.
Drept giulgiu roba-și poartă,
Ca lespede-i tavanul;
Căci Medul e la poartă,
Pe tron urcă Persanul.”

Cu o sută treisprezece ani înainte ca Cyrus să se fi născut, Isaia l-a amintit pe nume și a spus, cu o sută șaptezeci și șase de ani înainte să se întâmple, că el va lăsa poporul lui Israel să plece din captivitate. Însă Babilonul trebuia să cadă înainte ca Israelul să poată pleca liber, iar profetul a spus de asemenea că Cyrus va lua în stăpânire cetatea cea întărită (Isaia 45:1-5). În anul al patrulea al lui Zedechia, în anul 597 î.Hr., Seraia a fost trimis ca ambasador la Babilon cu treburile împăratului; iar prin el, Ieremia a trimis o copie a profețiilor conținute în capitolele 50 și 51 din Ieremia. Seraia urma să ia cu el profeția și atunci când ajungea la Babilon urma să o citească, iar după ce o termina de citit, urma să lege de ea o piatră și să o arunce în mijlocul Eufratului, zicând: „Așa va fi înecat Babilonul și nu se va mai ridica din nenorocirile pe care le voi aduce asupra lui.” Ieremia 51:59-64.

În profeția aceasta, Ieremia a spus că puterea Mediei va distruge Babilonul (vers. 11, 28). Isaia a spus că Elamul se va uni cu Media: „Suie-te, Elamule! Împresoară, Medio!” Isaia 21:2, 9. Totuși, la doar puțin timp înainte ca Babilonul să cadă, Elamul era una dintre provinciile Împărăției babiloniene (Daniel 8:1, 2). Elamul era Susiana, după vechea geografie, iar Cyrus era de origine elamit, fiind conducătorul recunoscut al susianiților; iar atunci când și-a început cuceririle, susianiții (elamiții) de abia așteptau momentul oportun pentru a se revolta împotriva Babilonului și pentru a se uni cu steagul lui Cyrus. Armatele Mediei și Persiei s-au

unit sub comanda lui Cyrus și au plecat din Ecbatana, capitala Mediei, în primăvara anului 539 î.Hr., în expediție împotriva Babilonului.

În profeția aceea pe care Ieremia a trimis-o să fie citită în Babilon se spunea poporului Israel: „Ieșiți din mijlocul lui, poporul Meu, și fiecare om să-și scape viața de mânia aprinsă a Domnului! Ca să nu vă pierdeți cu inima și să nu vă înspăimântați de zvonurile care se vor auzi în țară, într-un an va veni un zvon, iar anul următor, un alt zvon; în țară va fi violență și un stăpânitor se va ridica împotriva altui stăpânitor.” Ieremia 51:45, 46, KJV. Aici s-a dat un semn clar prin care poporul Israel putea ști când să scape din Babilon și din ruina care avea să cadă peste el. Urmău să fie două zvonuri despre pericolul pentru Babilon, iar zvonurile urmau să fie la un an unul după celălalt. Așa cum am arătat mai sus, Cyrus a plecat spre Babilon primăvara devreme, în anul 539 î.Hr., însă a parcurs doar aproape jumătate din drum în anul acela. Cauza pentru care s-a întâmplat acesta este relatată astfel de către Herodot:

„În drumul lui spre Babilon, Cyrus a ajuns la malurile râului Gyndes, un râu care izvorăște din Munții Matieni, curge prin ținutul Dardania și se varsă în râul Tigr. [...] Când Cyrus a ajuns la râul acesta, care nu putea fi trecut decât cu barca, unul dintre caii albi sacri care îl însoțeau în marșul lui, plin de nerv și foarte focos, a intrat în apă și a încercat să treacă singur, însă l-a luat curentul și, târându-l cu el, l-a înecat în adâncurile lui. Înfuriat pe insolenta râului, Cyrus l-a amenințat că va nimici puterea lui așa încât pe viitor până și femeile să-l poată trece cu ușurință fără să își ude genunchii. Așa că a lăsat deoparte atacul asupra Babilonului și, împărțindu-și armata în două, a însemnat cu ajutorul frânghiilor o sută optzeci de canale de fiecare parte a râului Gyndes, conducând apele acestuia în toate direcțiile și, punându-și armata să sape, unii de o parte a râului, alții de alta, și-a dus la îndeplinire amenințarea cu ajutorul mâinilor numeroase, însă nu fără a pierde prin aceasta întreaga perioadă a verii. Apoi, după ce s-a răzbunat pe Gyndes dispersând apele lui pe trei sute șaiszeci de canale, odată cu primul semn de apropiere a primăverii următoare, Cyrus și-a continuat marșul spre Babilon.” - Cartea I, cap. 189, 190.

Acestea, deci, au fost cele două zvonuri despre care a spus Ieremia că se vor auzi: Când Cyrus a plecat din Ecbatana, primul zvon a ajuns la Babilon, iar babilonienii au făcut toate pregătirile să-l întâmpine în apărarea cetății. Dar el s-a oprit și a stat acolo un an, după care a pornit din nou spre Babilon, ceea ce trebuie să fi cauzat al doilea zvon. Acesta era semnul pe care îl aștepta poporul Israel; atunci au știut că este timpul să iasă din Babilon, fiindcă urma să fie cu siguranță violență în țară și un stăpânitor împotriva altui stăpânitor. Astfel, profeția aceasta s-a împlinit fără a putea fi contestată în mod rațional.

În primăvara anului 538 î.Hr., Cyrus a înaintat fără piedici spre Babilon. Nabonidus, împăratul Babilonului, și-a scos forțele pe câmpia din afara cetății, pregătit pentru luptă. Cyrus l-a atacat imediat și l-a înfrânt cu ușurință. Nabonidus s-a refugiat la Borsippa, în timp ce majoritatea armatei lui și-a găsit scăparea înăuntrul zidurilor cetății, unde comandant era Belșatar. Când s-au văzut cu toții înăuntrul zidurilor puternice ale Babilonului, cu toate porțile de aramă închise în siguranță cu drugi grei de fier, s-au simțit în deplină siguranță și au râs sfidător de Cyrus și de toate forțele lui, precum și de toate eforturile lui de a intra în cetate. Însă Cyrus avusese deja un succes în devierea râului Gyndes din albia lui, așa că s-a hotărât să facă același lucru cu Eufratul. Eufratul curgea de-a dreptul prin cetate, pe sub ziduri, iar Cyrus s-a hotărât să devieze apele din cursul lor, iar apoi, sub adăpostul întunericului, să urmeze albia râului până în cetate. Aceasta a fost de asemenea o împlinire a profeției: „Seceta peste apele lui, ca să sece!” și „Voi seca marea Babilonului și-i voi usca izvorul.” Ieremia 50:38; 51:36. Profetul a vorbit în felul acesta cu șaiszeci de ani înainte, vestind ce va fi, iar următoarele sunt cuvintele istoricului care ne spun ce s-a întâmplat:

„Retrăgându-și cea mai mare parte a armatei din preajma cetății, lăsând în urmă doar câteva trupe de supraveghere, Cyrus a mărșăluit o distanță bună în sus pe cursul Eufratului, iar acolo a început să folosească din plin cazmaua. Acum soldații lui au putut aprecia valoarea

experienței pe care o dobândiseră dispersând apele râului Gyndes și au priceput că nu au pierdut degeaba vara și toamna anului dinainte. Ei au săpat un canal, sau canale, dinspre Eufrat, prin care o mare parte a apelor lui să fie abătute, sperând ca în felul acesta cursul natural al râului să poată fi trecut cu piciorul.” – Seven Great Monarchies (Rawlinson), Fourth Monarchy, cap. 8, paragraf 52.

Lui Isaia i-a fost arătat în viziune că Babilonul va cădea într-o ocazie de sărbătoare: „Ei pun masa, straja veghează și ei mănâncă, beau” și că în mijlocul acesteia vor fi atacați: „În picioare, voievozi! Ungeți scutul!” Isaia 21:5, 9. Iar istoria spune astfel:

„Când totul a fost pregătit, Cyrus a hotărât să aștepte sosirea unei anume sărbători în timpul căreia întreaga populație urma să se dedea la băutură și desfrâu, iar atunci, pe tăcute, în întunecimea de moarte a nopții, să devieze apa râului și să-și lanseze atacul. Totul a decurs după cum a sperat și a dorit el. Sărbătoarea s-a ținut cu încă și mai mare pompă și splendoare decât de obicei, fiindcă Belșatar, cu insolența firească a tinereții, pentru a-și arăta disprețul față de armata asediatoare, s-a abandonat cu totul desfătărilor ocaziei și a invitat pe cei o mie de mai mari ai lui în palatul său.” – Ib.

Daniel se afla în Babilon în noaptea aceea. El ne spune ce s-a întâmplat acolo: „Împăratul Belșatar a făcut un mare ospăț celor o mie de mai mari ai lui și a băut vin înaintea lor. Și, în cheful vinului, a poruncit să se aducă vasele de aur și de argint pe care le luase tatăl său (bunicul său - nota marginală, KJV), Nebucadnețar, din Templul de la Ierusalim, ca să bea cu ele împăratul și mai marii lui, nevestele și fiitoarele lui.” Daniel 5:1-2.

Ieremia a spus că era o „țară de idoli” și a profețit că ei „au înnebunit cu idolii lor.” Ieremia 50:38. Iar Daniel spune că în noapte acelei sărbători ei „au băut vin și au lăudat pe dumnezeii de aur, de argint, de aramă și de fier, de lemn și de piatră.” Daniel 5:1-4.

Cu o sută șaptezeci și șase de ani mai înainte, Isaia a spus că noaptea plăcerilor lor se va prefăce în spaimă (Isaia 21:3, 4). Daniel ne spune ce s-a întâmplat: „În clipa aceea, s-au arătat degetele unei mâini de om și au scris în fața sfeșnicului, pe tencuiala zidului palatului împărătesc. Împăratul a văzut această bucată de mână care a scris.” Daniel 5:5.

Isaia, fiind în viziune, l-a portretizat astfel în spaima lui: „Îmi bate inima cu putere, m-apucă groaza;” „de aceea mi s-a umplut inima de neliniște, m-apucă durerile ca durerile unei femei când naște. Zvârcolirile nu mă lasă s-aud, tremurul mă împiedică să văd.” Daniel ne spune cum a fost realitatea: „Atunci, împăratul a îngălbenit și gândurile atât l-au tulburat că i s-au desfăcut încheieturile șoldurilor și genunchii i s-au izbit unul de altul.” Daniel 5:6.

Isaia a arătat că el va chema astrologii: „să se scoale dar și să te scape cei ce împart cerul, care pândesc stelele, care vestesc după lunile noi, ce are să ți se întâmple!” „Nu va fi nimeni care să-ți vină în ajutor.” Isaia 47:13, 15.

Daniel ne spune că exact așa a făcut împăratul: „Împăratul a strigat în gura mare să i se aducă cititorii în stele, haldeenii și ghicitorii. [...] dar n-au putut nici să citească scrisoarea și nici s-o tâlcuiască împăratului. Din pricina aceasta, împăratul Belșatar s-a înspăimântat foarte tare, fața i s-a îngălbenit și mai marii lui au rămas încremeniți.” Daniel 5:7-9.

Aceasta a fost scena din odaia de petrecere a împăratului, însă aceasta a fost numai o mostră din ceea ce se petrecea în întreaga cetate, întrucât era o sărbătoare națională. William Hayes Ward, în The Sunday School Times, spune:

„În cartea lui Daniel ni se spune că Babilonul a fost capturat în noaptea unei mari sărbători închinată idolilor zei, în care soțiile și concubinele s-au unit într-o destrăbălare fără frâu. Însă femeile nu aveau obiceiul să sărbătorească împreună cu bărbații – cum vine aceasta? Acum trei sau patru ani a fost găsită în urma săpăturilor o relatare, redată chiar de Cyrus, despre cucerirea de către el a Babilonului. În aceasta el declară că Babilonul a fost capturat, «fără luptă» în a paisprezecea zi a lunii Tamuz. Luna Tamuz era denumită astfel în onoarea zeului Tamuz, un fel de Adonis babilonian, care s-a căsătorit cu Venus a lor, adică Iștar; iar ziua a paisprezecea a lui Tamuz era timpul după obicei de a celebra unirea dintre ei,

cu orgii senzuale. În ziua aceasta, dintre toate zilele, femeile luau parte la ritualuri oribile. În timpul acestei sărbători ținute de împărat, domnitori, neveste și concubine, Babilonul a fost luat, iar Belșatar a fost omorât. Biblia este aici confirmată din plin și în mod extraordinar.” Vol. 25, No. 42, pp. 659, 660.

Ieremia a spus cu șaiszeci de ani înainte: „voi îmbăta pe voievozii și înțelepții lui, pe cârmuitorii, pe căpeteniile și vitejii lui; vor adormi somnul cel de veci și nu se vor mai trezi, zice Împăratul, al cărui Nume este Domnul oștirilor.” „Când vor fi încălziți de vin, le voi da să bea și-i voi îmbăta, ca să se veselească și apoi să adoarmă somnul cel de veci, ca să nu se mai scoale, zice Domnul.” Ieremia 51:57, 39.

Declarația lui Rawlinson despre ce se petrecea în afara palatului împărătesc, la fel ca înăuntru, este după cum urmează:

„În altă parte, restul populației era ocupată cu serbarea și cu dansul. Zarva de oameni beți și o stare de excitare nebună luaseră orașul în stăpânire; asediul a fost dat uitării; măsurile de precauție obișnuite au fost neglijate. Urmând exemplul dat de împăratul lor, babilonienii s-au dedat și ei în noaptea aceea la orgii în care frenezia religioasă și excesul de beție formau o amestecătură ciudată și revoltătoare.” *Seven Great Monarchies, Fourth Monarchy*, cap. 8, par., 52.

Întrucât toate acestea se desfășurau peste tot în cetate, în afara ei mezii și perșii așteptau ca apele să scadă suficient încât să poată pătrunde în albia râului, întocmai așa cum a spus Ieremia cu mult timp înainte: „Întăriți străjile, puneți veghetori, întindeți curse” cap. 51:12, KJV. Iar istoria spune astfel:

„În același timp, în afara cetății, în liniște și în întuneric, perșii vegheau la cele două puncte în care Eufratul intra și ieșea pe sub ziduri. Cu neliniște observau scăderea treptată a apei în albia râului, iar încă și mai neliniștiți vegheau să audă orice sunet ca semn că cei dinăuntru zidului au observat situația suspicioasă și au sunat alarma în oraș. Dacă ar fi sunat o astfel de alarmă, toate eforturile lor s-ar fi dovedit zadarnice. Dacă, odată intrați pe albia râului, ar fi găsit oameni pe zidurile râului și porțile spre râu bine ferecate, atunci chiar ar fi fost «prinși în cursă.» Înconjuțați din ambele părți de dușmanul pe care nu ar fi putut nici să-l vadă, nici să ajungă la el, ar fi fost copleșiți și distruși de proiectilele acestora înainte de a putea scăpa de acolo. Dar în timp ce vegheau, niciun sunet de alarmă nu a ajuns la ei - numai un zgomot confuz de petrecere și zarvă, care dovedea că nefericiții locuitori ai orașului erau chiar inconștienți de apropierea pericolului.” Id., paragraf 53.

Faptul că babilonienii aveau să fie cucerți fără a fi conștienți de pericolul în care se aflau, este tocmai ceea ce spusese Isaia demult, în zilele sale: „De aceea răul va veni peste tine; nu vei ști de unde se ridică; și urgia va cădea peste tine, fără să o poți da la o parte; iar pustiirea va veni peste tine deodată, prăpăd pe care nu îl cunoști.” Isaia 47:11, KJV. Iar Ieremia a spus: „Ți-am întins o cursă, și ai fost prins, Babilonule, fără să te aștepți. Ai fost prins, apucat.” Ieremia 50:24. Cu o sută șaptezeci și patru de ani înainte, Isaia a promis că porțile de la râu nu vor fi zăvorâte: „Așa vorbește Domnul către unsul Său, către Cyrus, pe care-l ține de mâna dreaptă ca să supună neamurile înaintea lui; Eu voi dezlega brâul împăraților, ca să-i deschid cele două porți; și porțile nu vor fi închise.” Isaia 45:1, KJV.

Ieremia a spus de asemenea, „Domnul oștirilor a jurat pe Sine Însuși: «Da, te voi umplea de oameni ca de niște lăcuste și vor scoate strigăte de război împotriva ta.»” Ieremia 51:14. Iar istoria relatează:

„În cele din urmă, forme întunecate au început a se ivi din obscuritatea albiei adânci a râului, iar pe locurile de debarcare din fața porților râului s-au risipit ciorchini de oameni urcați unul peste altul ca niște coloane solide – porțile lipsite de apărare au fost luate – s-a ridicat un strigăt de război – s-a dat alarma și sunetul ei s-a răspândit – iar alergători iuți s-au grăbit să «dea de știre împăratului că cetatea a fost luată în întregime.» În întunericul și confuzia nopții a urmat un masacru teribil. Petrecăreții beți nu au putut opune nicio rezistență.

Împăratul, paralizat de spaimă la vederea scrierii teribile de mână de pe zid, când a fost avertizat prea târziu de primejdia în care se afla, nu a putut face nimic altceva decât să verifice înaintarea atacatorilor, care cucureau pretutindeni tot ce găseau în fața lor. Năpustindu-se în palat, o trupă de perși și-a croit drum până înaintea împăratului și l-au ucis în mijlocul scenei aceleia de dezmăț nerușinat. Alte trupe duceau focul și sabia în tot orașul.” Id., paragraf 54.

Ieremia a spus că focul și sabia va fi dus în tot orașul: „Sabia împotriva haldeenilor, zice Domnul, împotriva locuitorilor Babilonului, împotriva căpeteniilor și înțelepților lui! Sabia împotriva prorocilor minciunii, ca să ajungă ca niște oameni fără minte! Sabia împotriva vitejilor lui, ca să rămână încremenți! Sabia împotriva cailor și carelor lui, împotriva oamenilor de tot felul care sunt în mijlocul lui, ca să ajungă ca femeile!” „Așa vorbește Domnul oștirilor: «Zidurile cele largi ale Babilonului vor fi surpate și porțile lui cele înalte vor fi arse cu foc. Astfel, popoarele muncesc degeaba și neamurile se trudesă pentru foc!»” Ieremia 50:35-37; 51:58.

Așa a căzut Babilonul și toți idolii zeilor lui au fost sfărâmați la pământ.

Dar aceasta nu a fost totul. Profetul a mai vorbit despre ruina completă a Babilonului la fel ca despre căderea lui. Isaia a scris astfel: „Și astfel, Babilonul, podoaba împăraților, falnica mândrie a haldeenilor, va fi ca Sodoma și Gomora, pe care le-a nimicit Dumnezeu. El nu va mai fi locuit, nu va mai fi niciodată popor în el. Arabul nu-și va mai întinde cortul acolo și păstorii nu-și vor mai țărui turmele acolo, ci fiarele pustiei își vor face culcușul acolo, bufnițele îi vor umplea casele, struții vor locui acolo și stafiile se vor juca acolo. Șacalii vor urla în casele lui împărătești pustii și câinii sălbatici în casele lui de petrecere. Vremea lui este aproape să vină și zilele nu i se vor mai lungi.” Isaia 13:19-22.

Cetatea a continuat să fie un loc de o importanță considerabilă în tot timpul dominației Persiei, cu toate că a fost degradată în mare parte din cauza câtorva asedii atrase de revolta locuitorilor ei. A suferit de asemenea daune și ca efect al faptului că apele au fost deviate de Cyrus, fără a reveni niciodată la cursul inițial. Alexandru cel Mare a făcut din Babilon un punct important în expediția lui. Aici el a menținut „cartierul general al lumii” și a decis să-i restabilească importanța de altădată, făcând din el marea capitală a imperiului său. El a pus la lucru zece mii de oameni ca să repare cursul Eufratului, plănuiind și alte restaurări, însă moartea lui a pus capăt acestor planuri. Curând după aceea, Seleucus a construit Seleucia, la șaptezeci și doi de kilometri pe râu în sus, care într-un timp relativ scurt a devenit o cetate de șase sute de mii de locuitori, guvernată de un senat format din trei sute de nobili. Datorită construirii Seleuciei, Babilonul a fost părăsit cu totul, iar templele mărețe, casele lui de petrecere, precum și casele lui împărătești au fost lăsate pustii, pentru a fi ocupate doar de sălbăticiuni, făcând să răsună în ele numai țipetele bufnițelor. Profeția s-a împlinit literal.

Apoi, Isaia a zis: „Voi face din el un culcuș de arici și o mlaștină și îl voi mătura cu mătura nimicirii, zice Domnul oștirilor.” Isaia 14:23.

Mr. Layard, care l-a vizitat în jurul anului 1845, spune:

„În afară de movila cea mare, alte grămezi fără formă de moloz acoperă fața pământului pe mai mult de o jumătate de hectar. Malurile înalte ale vechilor canale taie terenul ca niște creste naturale de dealuri. Unele au fost acoperite cu nisip, altele încă transportă apele râului până la sate aflate la distanță și la pădurici de palmieri. Peste tot fragmente de sticlă, marmură, ceramică și cărămizi inscripționate, sunt amestecate cu solul acela specific azotos și albit, care, produs al rămășițelor vechilor locuitori, împiedică sau distruge vegetația, făcând din situl Babilonului un pustiu golaș și hidos. Bufnițele (mari și cenușii, găsindu-se adesea în stoluri de câte aproape o sută) pornesc din hățișurile insuficiente pentru ele, iar șacalii murdari se furișează prin fâgașuri.” – Nineveh and Babylon, p. 484.

Profeția spune, „Arabul nu-și va mai întinde cortul acolo și păstorii nu-și vor mai țărui turmele acolo.” Băștinașii privesc locul acela ca pe un loc efectiv bântuit și nu vor să-și întindă corturile acolo, nici păstorii nu vor să-și pună acolo stâna. Astfel s-a împlinit în mod

perfect cuvântul lui Dumnezeu referitor la Babilon, că „nu va mai fi locuit, nu va mai fi niciodată popor în el.” Iar Babilonul a ajuns „un morman de dărâmături, o vizuină de șacali, un pustiu și o batjocură și nu va mai avea locuitori.” Ieremia 51:37.

„Iată hotărârea luată împotriva întregului pământ, iată mâna întinsă peste toate neamurile. Domnul oștirilor a luat această hotărâre. Cine I se va împotrivi? Mâna Lui este întinsă. Cine o va abate?” Isaia 14:26, 27.

Capitolul 7

Medo Persia și Grecia

„Binecuvântat să fie Numele lui Dumnezeu, din veșnicie în veșnicie! Ale Lui sunt înțelepciunea și puterea. El schimbă vremurile și împrejurările; El răstoarnă și pune pe împărați; ... El descoperă ce este adânc și ascuns.” Daniel 2:20-22.

„După tine, se va ridica o altă împărăție, mai neînsemnată decât a ta; apoi o a treia împărăție, care va fi de aramă și care va stăpâni peste tot pământul.” Daniel 2:39.

Acestea sunt cuvintele care au urmat declarației scurte despre întinderea și despre căderea împărăției lui Nebucadnețar. Am văzut deja că împărăția aceea „mai neînsemnată” care avea să urmeze după Babilon în a stăpâni lumea a fost Împărăția mezilor și perșilor (Daniel 5:28), iar Cyrus Persanul a cucerit efectiv Babilonul și l-a așezat pe tron pe unchiul său, Darius, Medul (Daniel 5:30, 31). Cucerirea Babilonului de către Cyrus a avut loc în anul 538 î.Hr., iar după doi ani, când a ajuns Cyrus pe tron, el a zis:

„Așa vorbește Cyrus, împăratul perșilor: Domnul, Dumnezeul cerurilor, mi-a dat toate împărățiile pământului și mi-a poruncit să-I zidesc o casă la Ierusalim, în Iuda.” Ezra 1:2.

Aceasta dovedește că tot domeniul de stăpânire peste care a domnit Nebucadnețar a trecut în mâinile lui Cyrus, împăratul Persiei (compară Ieremia 27:4-7; Ezra 1:2), și că Imperiul Persan a fost un imperiu de întindere mondială. Nu a fost inferior Babilonului ca întindere, ci numai în ceea ce privește bogăția și splendoarea. Sub monarhia aceasta s-au împlinit profețiile care vesteau mai dinainte restabilirea evreilor în țara lor. Cei mai mulți dintre regii persani, deși au fost vestiți pentru cruzimea lor, i-au tratat pe evrei cu mari favoruri. În cărțile Estera, Neemia și Ezra găsim relatări despre modul în care i-au tratat pe evrei regii persani. Profeții Hagai și Zaharia și-au rostit profețiile după întoarcerea din captivitate, însă înainte de restabilirea completă. Nicio singură profeție referitoare la restabilirea evreilor în țara lor și în vechiul Ierusalim nu are vreo aplicație după decretul emis de Artaxerxes, regele Persiei, redat în Ezra 7. Cei care privesc spre un timp în viitor în care toți evreii de pe pământ se vor aduna la Ierusalim și pe teritoriul Palestinei vor privi în zadar.

Dar profetul nu a zăbovit nicio clipă asupra Imperiului Persiei. I-a menționat ridicarea, numai pentru a-i prezice căderea. „Apoi o a treia împărăție, care va fi de aramă și care va stăpâni peste tot pământul.” Istoria ne spune foarte limpede ce imperiu mondial a urmat după Medo-Persia, însă nu vom merge înaintea profeției; Biblia va fi propriul său interpret.

În capitolul 8 din Daniel, versetele 3-8, găsim relatată o parte din viziunea pe care a văzut-o Daniel. Fie ca cititorul să examineze cu atenție pasajul atunci când are timp; noi vom reda aici doar un rezumat a ceea ce a văzut profetul. El a văzut un berbec într-un râu. Berbecul era foarte puternic și aprig, încât nicio fiară nu putea sta înaintea lui, „ci el făcea ce voia și a ajuns puternic.” În timp ce profetul continua să privească, a văzut un țap cu un corn mare între ochi, venind dinspre apus, alergând cu o repeziciune incredibilă, încât se părea că nici nu atinge pământul. Țapul acesta s-a aruncat cu furie asupra berbecului, l-a izbit, l-a trântit la pământ și l-a călcat în picioare; și nu a fost nicio putere care să poată scăpa pe berbec de furia țapului.

În versetele 20 și 21, lucrul acesta este explicat după cum urmează: „Berbecul pe care l-ai văzut, cu cele două coarne, sunt împărații mezilor și perșilor. Țapul însă este împărăția Greciei, și cornul cel mare dintre ochii lui este cel dintâi împărat.” Deci, de vreme ce Țapul l-a înfrânt pe berbec, profeția ne arată că Grecia a succedat Medo-Persiei ca stăpână a lumii.

Faptul acesta este atestat de orice istorie. Nu există alt eveniment istoric atât de bine cunoscut ca faptul că Alexandru cel Mare a cucerit lumea. „Dar,” ar spune cineva, „Alexandru a fost rege al Macedoniei, iar aici, potrivit profeției, se spune că Grecia este cea care a înfrânt Medo-Persia.” E foarte adevărat, însă Alexandru și-a început cuceririle în calitate de rege al Greciei și nu ca rege al Macedoniei. Dacă nu ar fi unit Grecia sub mâna lui, nici el nu ar fi putut ajunge stăpânul lumii. Grote spune:

„După ce a făcut desfășurări de forțe în diferite părți din Peloponez, Alexandru s-a reîntors la Corint, unde a convocat reprezentanți din orașele grecești (...) Alexandru a cerut din partea delegaților întruniți aceeași funcție pe care o ceruse și o obținuse cu doi ani înainte victoriosul Filip – și anume hegemonia sau conducerea asupra Greciei în întregime, în scopul de a face război împotriva Persiei. Cererii formulate, de a avea un conducător în fruntea unei armate invincibile, îi era admisibil numai un singur răspuns. El a fost numit împărat cu depline puteri, pe uscat și pe mare. Copleșiți de prezența și de sentimentul forței macedoneene, toți au consimțit tacit la aceasta, cu excepția Lacedaemonianilor.

Înțelegerea consfințită de Alexandru a fost probabil la fel cu aceea stabilită de și cu tatăl său, Filip. Trăsătura ei importantă și semnificativă a fost aceea că s-a recunoscut Hellas (Grecia) drept confederație având pe prințul macedonean drept împărat, sau cap și braț executiv. L-au încoronat dându-și în mod legal consimțământul, în calitate de unificator al Greciei și cuceritor în numele acesteia al țărilor din afară.” – History of Greece, cap. 91.

Filip, tatăl lui Alexandru, a reușit să-și asigure conducerea asupra grecilor, însă moartea lui a survenit imediat după aceea, așa că nu s-a mai folosit niciodată de aceasta. De aceea, Alexandru este portretizat pe drept în Scriptură drept primul împărat al Greciei.

Nu avem suficient spațiu pentru a-l consacra relatării victoriilor obținute de Alexandru la Granicus și la Issus, prin care a cucerit Egiptul și toată Asia de la apus de Eufrat și prin care l-a adus pe Darius, ultimul împărat al Persiei, în poziția de a cere pacea. Alexandru nu a dorit o pace care i-ar fi lăsat un rival; iar ultima bătălie, care a avut ca rezultat înfrângerea completă a împărăției Persiei, s-a dat lângă Arbela.

Despre rezultatul acestei bătălii, Grote spune:

„Armata imensă a lui Darius a fost fie ucisă, luată sau dispersată la bătălia de la Arbela. Nicio încercare de a forma o armată ulterior nu a mai avut succes; nu mai citim despre ceva mai puternic decât divizii sau detașamente. Contingentele amestecate ale acestui imperiu puternic cândva, cel puțin cât a mai supraviețuit din ele, s-au risipit fiecare pe la casele lor și nu au mai putut niciodată să fie adunate din nou în număr ridicat. Înfrângerea de la Arbela a fost în realitate sunetul de moarte dat Imperiului Persan. L-a transformat pe Alexandru în regele cel mare, iar pe Darius în nimic mai mult decât un pretendent fugar.” – History of Greece, cap. 93, par. 87, 88.

De aceea, Imperiul Grec, avându-l pe Alexandru cel dintâi împărat, a fost puterea care a succedat Medo-Persia. Bătălia de la Arbela, care a dat supremația Greciei, s-a dat în anul 331 î.Hr. Așadar Imperiul Medo-Persan s-a bucurat de stăpânire universală pe timp de două sute șaptezeci de ani, din 538 până în 331 î.Hr.

„Care va stăpâni peste tot pământul.” Acestea au fost cuvintele prin care Daniel a descris Imperiul Grec, care corespunde coapselor de aramă din chip. Confirmă istoria prezicerii profetului? A stăpânit cu adevărat imperiul Greciei peste „tot pământul”? Câteva citate vor fi suficiente pentru a răspunde întrebării.

Despre dorința puternică a lui Alexandru de a ajunge la Babilon, la câțiva ani după bătălia de la Arbela, Rollin spune:

„El știa că sosiseră în orașul acela ambasadori din toate părțile lumii, care așteptau venirea lui; întregul pământ era cuprins de teroare la auzul numelui său, așa încât mai multe națiuni veniseră, cu o dorință inexprimabilă, să i se închine lui Alexandru ca unuia care avea să fie suveranul lor. [...] Așa că el a pornit cât se putea de repede spre marea cetate pentru a avea acolo cartierul general al lumii.” – History of Alexander, sec. 18.

„Encyclopedia Britannica” spune despre marșul lui către cetatea Babilonului:

„În timp ce înainta în drumul lui, a fost întâmpinat de ambasadori nu doar din Iliria și Tracia, din Sicilia și Sardinia, din Libia și Cartagina, ci și din Lucania și Etruscia, precum, după cum spun unii, chiar din Roma. Domnitorul întregului pământ cu greu putea aștepta recunoaștere pe o scară mai largă sau supunere mai devotată.”

Grote spune:

„Atât de mult se răspândise teroarea produsă de numele și de cuceririle lui, încât mulți dintre trimișii aceștia veneau din regiunile cele mai îndepărtate. Erau veniți din partea diferitelor triburi din Libia (la vest de Egipt) – din Cartagina (la vest de Libia) – din Sicilia și Sardinia – din Iliria și Tracia – din Lucania, Brutia și Tuscana, din Italia – chiar și (afirmă unii) din partea romanilor, un popor care totuși avea oarecare putere. Erau însă alte nume și mai surprinzătoare – etiopienii din Sudul extrem, de dincolo de Egipt, sciții din nord, de dincolo de Dunăre – iberienii (din Spania) și galii (din Franța), din vestul îndepărtat, de dincolo de Marea Mediterană. [...] Dovezile pe care le-a primit Alexandru, chiar din partea triburilor de departe cu nume și obiceiuri necunoscute, că le este frică să-l aibă de dușman și că doresc favoarea lui, sunt atât de numeroase, cum nu au mai fost arătate vreodată față de o persoană istorică și de așa natură încât ne explicăm aroganța lui supraomenească.” Cap. 94, par. 79.

Ce altă dovadă poate fi necesară pentru a arăta că visul și interpretarea acestuia, care au prezis cu acuratețe schimbările acestea extraordinare în imperiile lumii cu zeci și sute de ani înainte să aibă loc, au fost date de Dumnezeu din cer care „descoperă tainele” și care nu vrea să facă nimic fără a descoperi taina Lui slujitorilor Săi, profeții (vezi Amos 3:7)?

Capitolul 8

Roma

„Roma, cea care stă pe șapte coline,
Și de pe tronul frumuseții ei,
Conduce lumea.”

„În acele zile din vechime, să fi roman
Era mai mult decât a fi rege.”

„Va fi o a patra împărăție, tare ca fierul; după cum fierul sfărâmă și rupe totul, și ea va sfărâma și va rupe totul, ca fierul care face totul bucăți.” Daniel 2:40.

Am aflat numele primelor trei imperii simbolizate prin aur, argint și aramă, din chipul văzut de Nebucadnețar în vis. Capul de aur reprezintă Babilonul, a cărui dominație mondială a durat din 606 până în 538 î.Hr. Pieptul și brațele de argint reprezintă Imperiul Medo-Persan, care a guvernat peste teritoriul fostului Imperiu Babilonian din anul 538 până în 331 î.Hr. Iar pânțele și coapsele de aramă reprezintă împărăția Greciei, care din anul 331 î.Hr. a început să stăpânească „peste tot pământul.” Toate aceste împărății au fost mondiale; de aceea, a patra împărăție, reprezentată prin fier, trebuie să fie de asemenea mondială. Trebuie să ne așteptăm să o vedem cu atât mai puternică decât cele precedente, cu cât fierul este mai tare decât aurul,

argintul sau arama. Faptul acesta este indicat de cuvintele profetului: „Ea va sfârâma și va rupe totul, ca fierul care face totul bucăți.”

Numele celei de a patra împărății nu este dat, însă avem date prin care o putem identifica cu certitudine. Cele patru împărății mondiale, împreună cu împărățiile în care urma să fie divizată cea de-a patra, sunt obiectul istoriei lumii până la sfârșitul timpului, când Dumnezeu Cerului va ridica o împărăție care „va sfârâma și va nimici toate acele împărății și ea însăși va dăinui veșnic.” Acum, de vreme ce sunt doar patru monarhii mondiale din zilele lui Nebucadnețar până la sfârșitul timpului și avem numele a trei dintre ele, este evident că dacă undeva în istorie găsim vreo mențiune despre o altă împărăție mondială, în afară de cele deja găsite, aceasta este cea pe care o căutăm - cea reprezentată prin picioarele de fier ale chipului. Aici, ca în cazul celorlalte împărății, Biblia ne furnizează detaliile de care avem nevoie. Ea spune:

„În vremea aceea, a ieșit o poruncă de la Cezar August să se înscrie toată lumea.” Luca 2:1 (KJV):

Unii nu au nevoie decât să audă cuvintele „Cezar” și „Augustus”, pentru a se gândi imediat la Roma -

„Roma, cea care stă pe șapte coline,
Și de pe tronul frumuseții ei,
Conduce lumea.”

Roma, deci, este a patra monarhie mondială - aceea reprezentată prin picioarele de fier.

După moartea lui Alexandru, imperiul lui s-a divizat în patru părți, și anume: Macedonia, Tracia, Siria și Egipt. Istoria acestor diviziuni ale Imperiului Grec, în următorii două sute de ani, este o luptă continuă pentru supremație. În tot acest timp, Roma se dezvoltă și își extindea hotarele. Anul 171 î.Hr. găsește Roma angajată în război cu Perseu, regele Macedoniei, diviziune a Imperiului Grec. Războiul a durat trei ani, iar rezultatul este descris astfel de prof. Arthur Gilman:

„În 168 î.Hr. romanii s-au confruntat cu armata lui Perseu la Pydna, în Macedonia, la nord de Muntele Olimp, pe data de 22 iunie și au înfrânt-o de tot. În urma luptei, Perseu a fost luat prizonier și a murit la Alba. Odată cu bătălia de la Pydna, marele istoric Polybius, nativ din Megalopolis, datează fondarea completă a Imperiului mondial Roman, întrucât după aceasta niciun stat civilizat nu a stat în fața Romei pe picior de egalitate, ci toate luptele în care ea a fost angajată au fost revolte sau războaie cu «barbarii» din afara influenței civilizației grecești sau romane și întrucât întreaga lume a recunoscut Senatul drept tribunalul cel mai înalt la care se recurgea în caz de neînțelegeri între națiuni.” – Story of Rome (G.P. Putnam’s Sons, New York) pp. 163, 164.

În „Prideaux’s Connexion” (partea 2, cartea 3) găsim o mărturie de același gen. Relatând despre anul 168 î.Hr., Prideaux vorbește despre ambasada pe care Senatul roman a trimis-o, poruncind lui Antioh să înceteze cu planurile de război împotriva Egiptului. Popillius, conducătorul ambasadei, s-a întâlnit cu Antioh lângă Alexandria unde i-a înmănat decretul din partea Romei. „După ce a citit decretul, Antioh a spus lui Popillius că se va consulta cu prietenii lui în legătură cu aceasta și că îi va da cât de repede răspunsul pe care îl vor hotărî. Însă Popillius, insistând să i se dea un răspuns imediat, a trasat un cerc în jurul lui [Antioh] pe nisip, cu toiagul pe care îl avea în mână și a cerut să îi dea răspunsul înainte de a ieși din cerc; luat prin surprindere de modul acesta straniu și categoric de a proceda, după o scurtă ezitare, Antioh a cedat și a spus ambasadorului că se va supune ordinului din partea Senatului.”

Imaginați-vă scena: Antioh plin de arme, în fruntea unei mari armate, înconjurat de generalii săi, totuși supunându-se unui decret adus lui de un cetățean al Romei, lipsit de arme! Cum se explică această slăbiciune? Prideaux răspunde:

„Ceea ce l-a făcut [pe Popillius] atât de îndrăzneț încât să se poarte cu el atât de poruncitor, iar pe celălalt atât de inofensiv încât să cedeze cu atâta îngăduință, a fost vestea pe care nu demult o primiseră despre marea victorie a romanilor asupra lui Perseu, regele Macedoniei. Faptul că Paulus Aemilius nimicise pe acel rege, anexând astfel Macedonia Imperiului Roman, a dat greutate numelui romanilor, creând teroare în națiunile vecine. După aceasta niciuna dintre ele nu a mai îndrăznit să conteste ordinele lor, ci s-au bucurat să mențină pacea în orice termeni, precum și să cultive relații de prietenie cu ei.”

Citatele acestea servesc de asemenea pentru a confirma concluzia la care am ajuns deja, că Roma a fost cel de al patrulea imperiu mondial. Doar câteva citate, dintre multe altele disponibile, vor fi de ajuns pentru a arăta extinderea și puterea Romei. Gibbon spune:

„Tiranul modern, care nu găsește împotrivire nici în sânul sau în poporul lui, poate fi temperat de exemplul egalilor săi, frica dezaprobării, sfatul aliaților săi și temerea dușmanilor săi. Obiectul neplăcerii lui, scăpând din limitele strâmte ale dominației sale, poate obține ușor, într-un climat mai fericit, un refugiu sigur, o nouă șansă potrivită meritului său, libertatea de a se plânge și probabil mijloacele de a se răzbuna. Dar imperiul romanilor umplea lumea, iar când imperiul acesta a căzut în mâinile unei singure persoane, lumea a devenit o închisoare sigură și înfiorătoare pentru dușmanii lui. Sclavul despotismului imperial, fie că era condamnat să-și târască lanțul aurit în Roma și în Senat, fie să ducă o viață de exil pe stâncile golașe din Serifus sau pe malurile înghețate ale Dunării, își aștepta destinul în disperare tăcută. A opune rezistență era fatal, iar fuga era imposibilă. De toate părțile era înconjurat de o întindere vastă de apă și uscat pe care nu putea niciodată spera să o traverseze fără a fi descoperit, prins și dus înapoi la stăpânul lui mânios. Dincolo de frontiere, vederile lui temătoare nu puteau descoperi nimic în afară de ocean, deșerturile inospitaliere, triburile ostile de barbari cu maniere aspre și limbă necunoscută sau regi dependenți care ar cumpăra bucuros protecția împăratului, sacrificând un fugar neplăcut. «Oriunde ai fi,» a spus Cicero exilatului Marcellus, «adu-ți aminte că ești la fel de mult sub puterea cuceritorului.»” – *Decline and Fall of the Roman Empire*, cap. 3, paragraf 37.

De Quincey spune:

„Demnitatea imperială [...] a fost fără îndoială cea mai grandioasă încarnare a puterii și unul dintre cele mai grozave monumente ale măreției ridicate de mâna omului, căruia i s-a îngăduit să apară pe planeta aceasta.” – *Essay on the Caesars*, cap. 6, ultimul paragraf.

Din nou, istoricul Gibbon, relatând cucerirea universală a Romei, face referire evidentă la Daniel 2:40, în următoarele cuvinte:

„Planul ambițios de cucerire, care ar fi putut fi năruit de uneltirea făcută la timp a omenirii, a fost încercat și a reușit; iar continua încălcare a dreptății a fost menținută prin virtuțile politice ale chibzuinței și curajului. Armatele republicii, uneori nimicite în bătălie dar întotdeauna victorioase în război, au înaintat cu pași repezi până la Eufrat, la Dunăre, pe Rin și până la ocean; iar chipurile de aur, sau de argint sau de aramă, care au putut servi la a reprezenta națiunile și pe împărații acestora, au fost în mod succesiv sfărâmate de monarhia de fier a Romei.” – *Decline and Fall*, primul paragraf sub General Observations, la sfârșitul cap. 38.

Dar atâta timp cât națiunile sunt alcătuite din oameni muritori, trebuie să fie supuse schimbării; așa că aflăm că Imperiul Romei nu a păstrat pentru totdeauna poziția semeață de monarhie mondială în mâinile unui om. Însă nu trebuie să anticipăm profeția:

„Și, după cum ai văzut picioarele și degetele picioarelor parte de lut de olar și parte de fier, tot așa și împărăția aceasta va fi împărțită, dar va rămâne în ea ceva din tăria fierului, tocmai așa cum ai văzut fierul amestecat cu lutul. Și, după cum degetele de la picioare erau parte de fier și parte de lut, tot așa și împărăția aceasta va fi în parte tare și în parte plâpândă. Dacă ai văzut fierul amestecat cu lutul, înseamnă că se vor amesteca prin legături omenești de

căsătorie, dar nu vor fi lipiți unul de altul, după cum fierul nu se poate uni cu lutul.” Daniel 2:41-43.

În aceste cuvinte este prezisă o împărțire. Nu este aici locul să dăm detalii cu privire la împărțirea aceasta; dar faptul că a avut loc este evident din faptul că astăzi nu există un imperiu mondial al Romei. Teritoriul care a fost guvernat odată de un singur om, este acum în mâinile mai multor conducători. Este suficient să spunem că fărâmițarea Romei în mai multe părți a fost realizată de uriașele hoarde de barbari care au emigrat dinspre nord; că prima împărțire s-a făcut în anul 351 d.Hr., după ce Roma a fost mai mult de cinci sute de ani un imperiu mondial nedivizat, iar ultima împărțire s-a făcut în anul 476 d.Hr.

Profeția indică faptul că aceste diviziuni vor căuta să se unească din nou, dar că o astfel de unire din nou va fi la fel de imposibilă după cum lutul nu se poate uni cu fierul. „Nu vor fi lipiți unul de altul, după cum fierul nu se poate uni cu lutul.”

Ultimul act din marea dramă a națiunilor este descris astfel: „Dar, în vremea acestor împărați, Dumnezeu cerurilor va ridica o împărăție care nu va fi nimicită niciodată și care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor. Ea va sfârâma și va nimici toate acele împărății și ea însăși va dăinui veșnic.” Daniel 2:44.

Aici este adusă în vedere ridicarea unui al cincelea imperiu universal – Împărăția Dumnezeului cerurilor – reprezentată prin piatra care sfârâma chipul în bucăți. Împărăția aceasta nu va fi o împărăție temporară, deoarece „nu va trece sub stăpânirea unui alt popor.” Oamenii care sunt cetățeni ai ei atunci când va fi ridicată, vor fi cetățenii ei pentru toată eternitatea, întrucât „va dăinui veșnic.”

Împărăția aceasta va fi o împărăție la fel de reală și literală, cum au fost Babilonul, Medo-Persia, Grecia și Roma. Va avea un teritoriu și supuși. Mai mult, va ocupa același teritoriu pe care l-au ocupat aceste împărății, fiindcă trebuie să le sfârâme pe celelalte în bucăți înainte să poată fi așezată. Totuși, va ocupa un teritoriu mai mare decât au ocupat celelalte împărății fiindcă, atunci când acestea au fost la apogeul puterii lor, mare parte din lume nu era descoperită; dar Dumnezeu a spus lui Hristos: „Cere-Mi și-Ți voi da neamurile de moștenire și marginile pământului în stăpânire! Tu le vei zdrobi cu un toiag de fier și le vei sfârâma ca pe vasul unui olar.” Psalmii 2:8, 9.

Vedem astfel că obiectul profeției este să ne atragă atenția asupra venirii Domnului nostru Isus Hristos pe tronul slavei Sale, ca să dea răsplata sfinților Lui și să nimicească pe cei ce nimicesc pământul. Nu știm când se va întâmpla această mare răsturnare de situație, dar știm că, prin natura lucrurilor, nu poate fi departe. De la supremația Babilonului până la aceea a Medo-Persiei au fost mai puțin de o sută de ani; de la Medo-Persia la Grecia au fost două sute și șaptezeci de ani; de la Grecia la Roma a fost o sută șaizeci și trei de ani; iar de la ascensiunea Romei la stăpânirea lumii până în timpul de față s-au scurs mai bine de două mii de ani.

Noi spunem că prin natura lucrurilor timpul nu mai poate dura mult. Degenerarea este cuvântul care descrie națiunile de la creație până acum. Pe vremea lui Nebucadnețar, aurul era un simbol potrivit al puterii pământești. Ceva mai târziu un metal inferior, argintul, a fost folosit ca simbol. În scurt timp, arama a reprezentat valoarea monarhiilor pământești. Apoi a urmat fierul, după care, fierul amestecat (dar nu unit) cu lutul, iar acum pare să predominie lutul. Degenerarea morală s-a produs în aceeași măsură. Oamenii răi care strică și pe alții, devin din ce în ce mai răi, dar curând va veni timpul când Domnul „va trimite pe îngerii Săi și ei vor smulge din Împărăția Lui toate lucrurile care sunt pricină de păcătuire și pe cei ce săvârșesc fărădelegea și-i vor arunca în cuptorul aprins.” Matei 13:41, 42. Hristos, piatra desprinsă fără ajutorul vreunei mâini, va sfârâma în bucăți fierul, arama, lutul, argintul și aurul - națiunile care „nu cunosc pe Dumnezeu și nu ascultă de Evanghelie” – iar acestea vor ajunge ca pleava din arie, vara. Pleava nu are altă soartă decât să fie arsă „într-un foc care nu se stinge.” (Matei 3:12); la fel este spus și despre națiunile nelegiuite, că așa „cum mistuie o

limbă de foc miriștea și cum arde flacăra iarba uscată, tot așa ca putregaiul le va fi rădăcina lor și floarea li se va risipi în vânt.” Isaia 5:24.

Aceasta nu presupune extindere sau convertire gradată. Nu există temei scripturistic pentru ideea că piatra „se rostogolește mereu, crescând tot mai mult până când strânge în ea toate națiunile, ajungând astfel să umple pământul întreg.” Nu este vorba aici de rostogolire. Piatra lovește chipul, fărâmiându-l imediat în bucăți. Lovirea aceasta nu este convertire, fiindcă atunci când Hristos lovește pământul cu toiagul gurii Lui, va omorî pe cel rău cu suflarea buzelor Lui (vezi Isaia 11:4). În timpul în care cei răi spun „Pace și liniște,” în timp ce se amăgesc singuri că toate lucrurile rămân așa cum au fost de la crearea lor, atunci va veni peste ei distrugerea neașteptată și nu vor avea scăpare. „Atunci cei neprihăniți vor străluci ca soarele în împărăția Tatălui lor.”

Astfel, Domnul ne face cunoscut „ce se va întâmpla în zilele de pe urmă.” Lucrurile acestea vor veni cu siguranță, fiindcă „visul este adevărat și tâlcuirea lui este temeinică.” Daniel 2:45.

Capitolul 9

Papalitatea

Răzbună, Doamne, pe sfinții Tăi uciși a căror oase
Zac risipite pe Munții Alpi cei reci;
... Gemetele lor, în cartea Ta le-nscrie dureroase,
Ei, turma Ta ...
Cenușa lor și sânge de martir presară
Câmpiile Italiei pe tot întinsul lor, ...
Ca din acestea astăzi să răsară
Cu sutele aceia care, învățând căile Tale,
Nenorocirea Babilonului să o evite atunci când stă s-apară.”
Milton

„În anul dintâi al lui Belșatar, împăratul Babilonului, Daniel a visat un vis și a avut vedenii în mintea lui pe când era în pat. În urmă a scris visul și a istorisit lucrurile de căpetenie.” Daniel 7:1

Care a fost exact primul an al domniei lui Belșatar, nu putem să determinăm. În mod obișnuit se declară cu convingere, că a fost anul 555 î.Hr.; dar pe atunci se presupunea că Belșatar și Nabonidus sunt una și aceeași persoană. Numele Nabonidus a fost găsit în relatările despre înfrângerea Babilonului; și, știind că acesta a început să domnească în anul 555 î.Hr., cronologii au plasat anul 555 (ca notă marginală în Biblia KJV) drept primul an al lui Belșatar. Însă cercetări mai recente au descoperit faptul că Belșatar a fost fiul lui Nabonidus, fiind coregent împreună cu tatăl său. (Vezi Rawlinson's Seven Great Monarchies, Fourth Monarchy, cap. 8, paragraf 38-50). Când Cyrus a venit împotriva Babilonului, Nabonidus a ieșit înaintea lui însă, fiind înfrânt, s-a refugiat la Borsippa, la câțiva kilometri de Babilon, lăsându-l pe Belșatar să se ocupe de orașul Babilon.

Aceasta ne ajută să înțelegem de ce, în noaptea sărbătorii lui destrăbălate, a promis să-i dea lui Daniel locul al treilea în cârmuirea împărăției (Daniel 5:16), nu al doilea, dacă îi va explica scrierea de pe zid. I-a promis lui Daniel cel mai înalt loc pe care îl putea acorda. Nabonidus avea locul dintâi, Belșatar al doilea, iar lui Daniel îi era acordat al treilea. Aceasta este una dintre cele mai puternice dovezi de acuratețe în ce privește Biblia ca document istoric. Cu cât sunt deshumate mai multe resurse din antichitate, cu atât Biblia se dovedește mai exactă și autentică.

„Daniel a început și a zis: «În vedenia mea de noapte, am văzut cum cele patru vânturi ale cerurilor au izbucnit pe Marea cea Mare. Și patru fiare mari au ieșit din mare, deosebite una de alta.»” Daniel 7:2, 3.

Scriptura nu pune niciodată omul în situația de a căuta să ghicească atunci când e vorba de ceva ce Dumnezeu dorește ca el să înțeleagă; El dorește ca noi să înțelegem cartea lui Daniel (Matei 24:15), de aceea vom căuta în Biblie pentru a înțelege interpretarea viziunii. Avem explicația aici, în capitolul șapte. Versetul 17 spune:

„Aceste patru fiare mari sunt patru împărați care se vor ridica pe pământ.”

Apoi, pentru ca nimic să nu lipsească din ce este necesar pentru identificarea lor, îngerul care dă explicația, continuă:

„Dar sfinții Celui Preaînalt vor primi împărăția și vor stăpâni împărăția în veci, din veșnicie în veșnicie” vers. 18.

Din versetele acestea aflăm că cele patru împărății trebuie să fie acele imperii mondiale de dinainte de întemeierea Împărăției lui Dumnezeu, ai cărei moștenitori sunt sfinții și în care aceștia vor locui pentru veșnicie. Am văzut că așa stau lucrurile în cazul celor patru împărății din Daniel 2. Din acest motiv, știm că cei patru împărați din Daniel 7 trebuie să fie identici cu cei patru împărați din Daniel 2. Fiindcă este cu totul imposibil să existe pe pământ, în același timp, două serii de împărății mondiale.

Mai există încă două simboluri și anume, vânturile și marea, însă acestea sunt ușor de explicat. Cele patru fiare (împărății) s-au ridicat ca urmare a izbucnirii celor patru vânturi ale cerurilor pe marea cea mare. Atunci când suflă pe mare, vânturile produc agitație. Dar agitația în urma căreia se ridică și se prăbușesc națiunile, este război; de aceea, trebuie să concluzionăm că acele patru vânturi care suflă pe marea cea mare reprezintă conflicte izbucnite între oamenii de pe pământ. Vom vedea că este corect.

Trebuie să acceptăm, ca o realitate, că un simbol folosit odată în profeție cu o anumită semnificație, trebuie să aibă aceeași semnificație în orice altă profeție îl mai putem găsi. Dacă nu ar fi așa, nu ar fi armonie în Biblie. Urmând însă principiul acesta, totul este armonios. În capitolul șaptesprezece din Apocalipsa, Ioan spune că a văzut o femeie șezând pe ape mari (vers. 1), iar îngerul i-a spus (vers. 15) că aceste ape sunt „noroadă, gloate, neamuri și limbi.” Deci, marea cea mare din Daniel 7 trebuie să reprezinte oamenii de pe pământ. Vezi de asemenea Isaia 8:7, unde poporul din Asiria este numit „apele Râului.” Dacă marea înseamnă oameni, desigur că agitarea mării sub vânturi denotă agitarea oamenilor - conflicte. În armonie cu aceasta, găsim în Ieremia 25:32, 33 că, drept rezultat al unei mari furtuni care se va ridica de la marginile pământului, cei uciși vor fi întinși de la un capăt al pământului până la celălalt. În Apocalipsa 7:1-3, vânturile – pasiunile sălbatice ale oamenilor – sunt reprezentate ca fiind ținute în frâu, pentru ca pământul să nu fie vătămat.

Așadar, profeția ne aduce în vedere pur și simplu cele patru imperii mondiale, Babilon, Medo-Persia, Grecia și Roma, fiecare dintre ele ridicându-se ca urmare a pasiunilor nestăpânite ale oamenilor. Ele au fost prezentate în felul acesta în scopul de a scoate la iveală și alte trăsături suplimentare. Cea dintâi, Babilonul, cu puterea și gloria ei, a fost reprezentată printr-un leu cu aripi de vultur (Daniel 7:4). Într-un anume loc este descrisă după cum urmează: „Iată, voi ridica pe haldeeni, popor turbat și iute ... Caii lui sunt mai iuți decât leoparzii, mai sprinteni decât lupii de seară, și călăreții lui înaintează în galop de departe, zboară ca vulturul care se repede asupra prăzii” Habacuc 1:6-8.

Daniel spune mai departe despre această primă fiară:

„M-am uitat la ea până în clipa când i s-au smuls aripile și, sculându-se de pe pământ, a stat drept în picioare ca un om și i s-a dat o inimă de om.” Daniel 7:4. Nota marginală (din KJV) spune „cu care” în loc de primul „și”, redând pasajul mai clar astfel: „M-am uitat la ea până în clipa când i s-au smuls aripile, cu care fusese ridicată de la pământ, a stat drept în picioare ca un om și i s-a dat o inimă de om.”

Aripile pe spatele leului simbolizează repeziciunea cu care Babilonul și-a extins cuceririle (vezi Habacuc 1:6-8, citat mai sus). S-a ridicat cu aripile de la pământ deasupra oricărui obstacol ce i-ar fi putut sta în cale și astfel, înaintarea lui a fost neîmpiedicată. Însă gloria împărăției Babilonului s-a sfârșit odată cu Nebucadnețar. Împărăția a rămas la fel de magnifică, însă puterea de a întreține măreția s-a dus. Nu a mai trecut peste obstacole, ca și cum ar fi avut aripi de vultur. A rămas liniștită, fără a-și mai extinde cuceririle. În loc de a fi cu inimă de leu, Belșatar a fost atât de timid încât „i s-au desfăcut încheieturile șoldurilor și genunchii i s-au izbit unul de altul” (Daniel 5:6) atunci când, în mijlocul petrecerii blasfemiatoare, a apărut pe zid scrierea de mână. „Conștiința îi face lași” pe toți oamenii răi atunci când văd scrisul mâinii lui Dumnezeu, fie că scrie pe zid sau în cartea Lui.

„Și iată că o a doua fiară era ca un urs și stătea într-o rână; avea trei coaste în gură, între dinți, și i s-a zis: «Scoală-te și mănâncă multă carne!»” Daniel 7:5.

Pentru expresia „stătea într-o rână” (trad. KJV: „s-a ridicat într-o parte”), nota marginală ar înlocui cu: „a ridicat o singură stăpânire.” Aceasta ar indica, ceea ce a fost și real, că una dintre ramurile imperiului Medo-Persan a fost predominantă. La început împărăția a fost Media, în timp ce Persia era numai o provincie. Expediția împotriva Babilonului a fost inițiată de Darius, regele Mediei; nepotul acestuia, Cyrus, prințul Persiei, a fost doar un simplu aliat. Când a fost cucerit Babilonul, tronul a fost luat de Darius însă, după moartea lui Darius, partea Mediei din împărăție a devenit secundară. Unii istorici spun că Persia s-a revoltat de sub stăpânirea Mediei și că, în urma victoriei, a dobândit supremație. Oricum ar fi fost, nu se poate contesta că Persia a fost puterea conducătoare în cadrul stăpânirii Medo-Persane. Atât de mult s-a ridicat aceasta deasupra părții Mediei încât, atunci când se vorbește despre acest imperiu, adesea este numit Imperiul Persan.

„Și i s-a zis: «Scoală-te și mănâncă multă carne!»” Daniel 7:5. Prin aceasta putem vedea cât este de potrivit să avem această a doua serie de simboluri pentru a reprezenta cele patru împărății. Caracteristicile lor specifice nu ar fi putut fi indicate prin părțile chipului, deoarece simbolul părților chipului arată doar că unele sunt mai puternice și magnifice decât altele. Însă în seria aceasta de simboluri, sunt indicate trăsături suplimentare. Astfel, Imperiul Medo-Persan este prezentat ca fiind caracterizat de pofta de a cuceri fără a prețui viața umană. Oricare cititor al istoriei știe că firea despotică și crudă a majorității regilor persani, precum și armatele vaste pe care le-au sacrificat ei, susțin din plin caracterul pe care profeția îl atribuie acestui Imperiu. Prideaux declară pe regii persani, după Cyrus, drept „rasa cea mai rea de oameni care au guvernat vreodată un imperiu.” – Connexion, under the year 559 B.C., Neriglissar I.

„După aceea m-am uitat mai departe și iată o alta ca un pardos, care avea pe spate patru aripi ca o pasăre; fiara aceasta avea și patru capete și i s-a dat stăpânire.” Daniel 7:6.

Leopardul este un animal care aleargă foarte repede, iar faptul că mai are în plus și patru aripi îi conferă o viteză care ne depășește înțelegerea. Nimic nu ar fi putut reprezenta mai potrivit Imperiul Grec sub conducerea lui Alexandru, al cărui nume este sinonim cu rapiditatea în mișcare. Rollin spune (cartea 15, sec. 2, ultimul paragraf), „Alexandru, în mai puțin de opt ani, a mărsăluit cu armata lui mai mult de o mie șapte sute de leghe (9452 km), fără a socoti întoarcerea lui la Babilon.” Și i-a cucerit pe inamici la fel de repede cum se mișca.

Cele patru capete ale acestei fiare nu pot indica altceva decât cele patru părți în care Imperiul Grec s-a divizat după moartea lui Alexandru. Rețineți că Imperiul Grec nu s-a divizat în alte patru imperii, ci au fost patru capete ale unui singur imperiu, așa cum leopardul a fost văzut având patru capete. Rollin ne oferă istoria tuturor regilor din cele patru diviziuni, sub titlul: „Succesorii lui Alexandru.”

„După aceea m-am uitat în vedeniile mele de noapte și iată că era o a patra fiară, nespus de grozav de înspăimântătoare și de puternică; avea niște dinți mari de fier, mânca,

sfârâma și călca în picioare ce mai rămânea; era cu totul deosebită de toate fiarele de mai înainte și avea zece coarne. M-am uitat cu băgare de seamă la coarne și iată că un alt corn mic a ieșit din mijlocul lor și, dinaintea acestui corn au fost smulse trei din cele dintâi coarne. Și cornul acesta avea niște ochi ca ochii de om și o gură care vorbea cu trufie.” Daniel 7:7, 8.

Întrucât cele patru fiare reprezintă cele patru imperii mondiale de pe pământ (Daniel 7:17, 18), înseamnă că fiara a patra reprezintă împărăția a patra, adică Roma, despre a cărei monarhie de fier deja am citit.

Însă Daniel nu s-a mulțumit cu primul răspuns dat de înger. Făcând legătura cu visul lui Nebucadnețar, trebuie că el a cunoscut trăsăturile principale ale acestor patru împărății, dar aici au fost prezentate câteva detalii asupra cărora a dorit mai multă lumină. „În urmă am dorit să știu adevărul asupra fiarei a patra – care se deosebea de toate celelalte și era nespus de grozavă; avea dinți de fier și gheare de aramă, mânca, sfârâma și călca în picioare ce rămânea – și asupra celor zece coarne pe care le avea în cap, și asupra celui alt care ieșise și înaintea căruia căzuseră trei, asupra cornului acestuia, care avea ochi, o gură care vorbea cu trufie și avea o înfățișare mai mare decât celelalte coarne” Daniel 7:19, 20.

Cererii sale i s-a răspuns după cum urmează:

„El mi-a vorbit așa: «Fiara a patra este o a patra împărăție care va fi pe pământ. ... Cele zece coarne înseamnă că din împărăția aceasta se vor ridica zece împărați. Iar după ei se va ridica un altul, care se va deosebi de înaintașii lui și va doborî trei împărați.» Daniel 7:23, 24.

Fiara a patra a fost a patra împărăție - Roma - iar cele zece coarne, este declarat clar, sunt „zece împărați” care se vor ridica, adică, sunt zece părți în care Imperiul Roman avea să fie divizat. Divizarea aceasta este menționată în Daniel 2:41. Aceasta a fost efectuată de incursiunile triburilor barbare care au dezmembrat Imperiul Roman în decursul secolelor IV și V. Istoria aceasta este descrisă în mod foarte elocvent de Gibbon.

După ce divizarea Imperiului Roman a fost completă, în anul 476 d. Hr., o altă putere trebuia să se ridice și în ridicarea ei urma să smulgă din rădăcină trei dintre regatele dintâi. Toți comentatorii sunt în general de acord în ce privește acest „corn mic” care „avea niște ochi ca ochii de om și o gură care vorbea cu trufie” (Daniel 7:8), încât nu riscăm nimic dacă afirmăm imediat că acesta reprezintă papalitatea. Caracteristicile date în Daniel 7:8, 20, 21, 25 se regăsesc la papalitate, fără a se regăsi la nicio altă putere. Aceasta a smuls din rădăcină trei regate pentru a-și face loc și, de parcă ar vrea să arate împlinirea profeției, tiara papală este o coroană întreită. O astfel de coroană nu este purtată de niciun alt conducător. Cele trei regate care au fost smulse vor fi amintite pe nume ceva mai încolo.

„El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Preaînalt, va asupri pe sfinții Celui Preaînalt și se va încumeta să schimbe vremurile și legea.” Daniel 7:25.

Dacă vom găsi că aceste trei specificații se aplică papalității, atunci nu va fi nevoie să căutăm o altă aplicație în dreptul cornului cel mic. Le vom examina în detaliu.

1. „Va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Preaînalt.” Se știe foarte bine că Papa este supranumit „Vicarul Fiului lui Dumnezeu,” indicând că el ocupă funcția lui Hristos. Vorbind despre papalitate, pe care o numește „omul fărădelegii” (2 Tesaloniceni 2:3, 4), Pavel spune că „se înalță mai presus de tot ce se numește «Dumnezeu» sau de ce este vrednic de închinare.” Declarația aceasta este o declarație paralelă cu aceea din Daniel 7:25. Aceasta se împlinește în pretenția Papei că ar avea putere să ofere indulgențe, lucru pe care Dumnezeu Însuși nu a promis să îl facă. Apoi, își are împlinirea în dogma papală a infailibilității. Dogma aceasta a fost validată de Conciliul din 1870 printr-un decret din care redăm o porțiune:

„Și deoarece, prin dreptul divin al primatului apostolic, Pontiful roman este așezat deasupra bisericii universale, noi învățăm mai departe și declarăm că el este judecătorul suprem al celor credincioși și că în toate cazurile, decizia aparținând bisericii, se poate recurge la tribunalul lui, și că nimeni nu poate să redeschidă cazul judecat de Scaunul apostolic, a

căruia autoritate este mai înaltă decât orice autoritate, nici nu poate cineva în mod legitim să revizuiască judecata lui.” – The Vatican Decrees, de Philip Schaff.

Deși dogma aceasta a fost validată în 1870, ea a fost susținută timp de secole, așa cum este arătat de următoarea subliniere monstruoasă din una dintre decretaliile romane:

„Dacă Papa și-ar neglija propria mântuire și pe aceea a altor oameni, dacă ar fi atât de pierdut pentru tot ce este bine încât ar trage în jos după el nenumărați oameni, cu grămezile, în iad și dacă i-ar afunda împreună cu el în chinurile veșnice, cu toate acestea niciun om muritor nu își poate lua libertatea de a-l dojeni, întrucât el este judecătorul tuturor și nu poate fi judecat de nimeni.” – Citat din Wylie, History of Protestantism, cartea 5, cap. 10.

Monsignor Capel, cel care a fost capelanul privat al Papei Pius al IX-lea, într-un pamflet intitulat „Papa, Vicarul lui Hristos, Capul Bisericii,” oferă o listă de titluri și apelative care au fost date Papei în diferite documente bisericești, iar din lista aceasta le selectăm pe următoarele:

- „Capul cel mai divin dintre toate capetele.”
- „Părinte sfânt al părinților, Pontif suprem peste toți prelații.”
- „Păstorul conducător, păstorul păstorilor.”
- „Hristos prin ungere.”
- „Melhisedec în succesiune.”
- „Mare Preot, Episcop Suprem.”
- „Păstrătorul cheilor Împărăției cerului.”
- „Conducător suprem, Cuvântul cel mai plin de putere.”
- „Vicar al lui Hristos.”
- „Episcop suveran al episcopilor.”
- „Conducător al Casei Domnului.”
- „Domn apostolic și Părinte al Părinților.”
- „Păstor conducător și învățător și doctor al sufletelor.”
- „Stânca pe care mândrele porți ale iadului nu o vor birui.”
- „Papă infailibil.”
- „Cap al tuturor sfinților preoți ai lui Dumnezeu.”
- „Conducător al bisericii universale.”
- „Episcop al episcopilor, adică, Suveran Pontif.”

Aceste titluri și multe altele la fel de blasfemiatoare, inclusiv acela de „Leul seminției lui Iuda,” sunt acceptate de Papă ca fiind ale lui pe drept. În propriul nostru secol iluminat titlul acesta a fost acordat Papei Leo al XIII-lea de lingușitorii lui servili, în a căror ochi „Sanctitatea Sa” este o ființă divină. Nicio altă putere de pe pământ nu s-a opus și nu s-a înălțat atât de mult pe sine împotriva a tot ce se numește „Dumnezeu” sau a tot ce este vrednic de închinare; așa că papa este cel care s-a așezat în templul lui Dumnezeu, „dându-se drept Dumnezeu.” 2 Tesaloniceni 2:4.

2. „Va asupra pe sfinții Celui Preaînalt.” Când ajungem la acest detaliu, dovada este copleșitoare. Nici timpul și nici limbajul nu vor reuși să facă dreptate în această chestiune. Între atrocitățile papale, una ieșită din comun este masacrul din ziua Sfântului Bartolomeu. Pe 24 august 1572 a început din Paris unul dintre masacrele cele mai oribile, făcute cu sânge rece, înregistrate de istorie - masacrul asupra Huguenoților. Însuși regele, Carol al IX-lea, a luat parte la acesta, împușcând pe mulți dintre aceia care încercau să scape de furia soldaților săi. Numărul celor uciși în toată Franța cu ocazia aceasta este estimat de cele mai în măsură autorități la șaptezeci de mii. Pentru a arăta legătura dintre Roma și masacru, cităm următoarele, din Wylie:

„Când au ajuns veștile la Roma, bucuria a fost fără margini acolo. Mesagerul care a dus telegrama a fost răsplătit ca unul care aduce vești bune despre o mare victorie, iar triumful

care a urmat a fost celebrat într-un mod de care vechea Romă păgână ar fi fost mândră. [...] Străzile Cetății Eterne au fost străbătute, în deplina strălucire a pompei pontificale, de Papa Grigore însoțit de trena lui de cardinali, episcopi și călugări, în drum spre Biserica San Marco, pentru a înălța acolo rugăciuni și mulțumiri Dumnezeului cerurilor pentru marea Lui binecuvântare oferită Scaunului Romei și Bisericii Romano Catolice. [...] În ziua următoare, Pontiful s-a dus cu procesiunea la Biserica Minerva, unde, după mesă, a vestit un jubileu către toată suflarea creștină, „ca să aducă mulțumire lui Dumnezeu pentru măcelărirea dușmanilor bisericii, executați nu de mult în Franța.” – History of Protestantism, cartea 17, cap. 16, paragraf 15.

Dar ni se spune că sfinții vor fi asupriți (în traducere engleză „wear out”, cu înțelesul de „a istovi,” „a epuiza” – n.tr.). Aceasta implică mai mult decât un măcel fâțiș. Cităm un paragraf din relatarea despre întemnițarea valdenzilor când, la porunca regelui Ludovic al XIV-lea, slujitor obedient al Papei, aceștia au fost scoși din văile lor:

„Nu știm vreodată până acum ca o națiune întreagă să fi fost pusă în închisoare deodată. Totuși acum s-a întâmplat așa. Tot neamul valdenz care scăpase de sabia executorilor, a fost întemnițat în carcerile Piemontului! [...] Și cum au fost tratați ei în închisoare? Așa cum a fost tratat sclavul african în «mijlocul calei». Nu aveau suficientă hrană sau îmbrăcăminte. Pâinea dată lor era fetidă. De băut aveau apă putridă. Erau expuși la soare în timpul zilei și la frig noaptea. Erau constrânși să doarmă pe pardoseala goală, sau pe niște paie atât de pline de paraziți încât podeaua de piatră era de preferat. Boala a izbucnit în condițiile acestea oribile, iar rata mortalității a fost teribilă. «La intrarea în aceste carceri,» spune Henri Arnaud, «au fost numărați paisprezece mii de munteni sănătoși, dar când, la insistențele delegaților din Elveția, închisorile lor au fost deschise, abia trei mii de oameni ca niște schelete s-au târât afară.»” – Id. cartea 16, cap.13, paragraf 18.

În cazul de mai sus vedem cum o națiune întreagă a fost efectiv epuizată, totuși de abia avem o idee despre atrocitățile care s-au abătut asupra valdenzilor inocenți. Câte milioane de martiri au fost dați morții în numele creștinismului de puterea cea mai necreștinească și anticreștină, de papalitate, nu se va ști până în ziua în care cei morți, mari și mici, vor sta înaintea lui Dumnezeu. În felul acesta, probabil, mai mult decât prin pretențiile ei uimitoare și prin titlurile blasfemiatoare, papalitatea a vorbit cuvinte mari împotriva Celui Preaînalt; deoarece, pretinzând a fi creștină, i-a făcut pe dușmanii lui Hristos să ponegrească religia creștină despre care, în ignoranța lor, au crezut că este responsabilă de atât de multe atrocități. Papalitatea a făcut mai mult decât au făcut toate celelalte cauze laolaltă pentru a produce oameni necredincioși.

3. „Se va încumeta să schimbe vremurile și legea.” Papalitatea nu a ezitat să își pună mâinile lipsite de pietate chiar și asupra legilor lui Dumnezeu și a remodelat cele zece porunci în așa fel încât să i se potrivească ei. Pentru a permite închinarea la chipuri, ea a șters porțiunea principală din porunca a doua, ce a mai rămas a adăugat primei porunci, și a divizat porunca a zecea pentru a ieși la număr ca zece porunci. De asemenea ea se laudă în mod deschis cu faptul că a schimbat porunca a patra, așa după cum o vor arăta următoarele:

Prima întrebare din capitolul 23 al „The Catholic Christian Instructed” (Cateheza Catolică – n.tr.) este aceasta:

„Care sunt zilele pe care le poruncește Biserica să fie sfințite?”

Iar răspunsul este:

„În primul rând, duminica, sau ziua Domnului, pe care noi o respectăm prin tradiție apostolică în locul Sabatului,” etc. Din nou se pune întrebarea:

„Ce justificare aveți pentru a prefera păzirea duminicii în locul vechiului Sabat, care a fost sâmbăta?”

„Răspuns – Pentru aceasta avem autoritatea Bisericii catolice și tradiția apostolică.”

S-ar putea spune că nu este o asumare necuvenită de autoritate aici, de vreme ce este dată „tradiția apostolică” drept motiv pentru care biserica celebrează duminica în locul Sabatului poruncii a patra. Însă biserica catolică nu afirmă că are vreo justificare din Biblie pentru practica ei. Următoarea întrebare este:

„Poruncește undeva Scriptura ca duminica să fie păzită drept Sabat?”

Răspunzând la aceasta, se face referire la trei pasaje din Scriptură în care este menționată prima zi din săptămână, apoi răspunsul continuă:

„Dar nici primul text, nici celelalte nu ne spun că această primă zi din săptămână urmează să fie de acum înainte ziua de închinare și Sabatul creștin, așa că, în realitate, cea mai înaltă autoritate pe care o avem pentru aceasta este mărturia și hotărârea Bisericii. Din acest motiv, aceia care pretind a păzi cu atâta religiozitate Duminica, în timp ce nu iau în seamă celelalte sărbători poruncite de aceeași autoritate bisericească, dovedesc că ei acționează după toane și nu după rațiune și religie; fiindcă Duminica precum și zilele sfinte se află pe aceeași temelie, și anume, hotărârea bisericii.”

Fără a ne opri să discutăm dacă Biblia autorizează sau nu schimbarea de la Sabatul poruncii la prima zi a săptămânii, este suficient să remarcăm că Biserica catolică pretinde că ea a făcut schimbarea prin propria ei autoritate, arogându-și astfel puterea de a anula poruncile lui Dumnezeu. Că s-a pus pe ea însăși în mod expres deasupra Bibliei, este arătat mai departe prin următoarele din „A Sure Way to Find out the True Religion:”

„În cele din urmă, păzirea duminicii ca zi sfântă este un lucru absolut necesar pentru mântuire, totuși lucrul acesta nu este specificat nicăieri în Biblie; dimpotrivă, Biblia spune: «Adu-ți aminte de ziua de Sabat, ca să o sfințești» (Exodul 20:8), zi care este sâmbăta, nu duminica; de aceea, Biblia nu conține toate lucrurile necesare pentru mântuire și, în consecință, nu poate fi o regulă suficientă pentru credință.” – Pp. 95, 96.

Însă Biblia este o călăuză sigură și suficientă în toate lucrurile. „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.” 2 Timotei 3:16, 17. „Orice cuvânt al lui Dumnezeu este încercat. El este un scut pentru cei ce se încred în El. Nu adăuga nimic la cuvintele Lui, ca să nu te pedepsească și să fii găsit mincinos.” Proverbele 30:5, 6. Orice diferă cât de puțin de standardul Scripturii trebuie să fie greșit. Cine adaugă la cuvintele ei va fi găsit mincinos. Acum, deoarece papalitatea adaugă la cuvintele Domnului și se laudă cu puterea ei de a face aceasta, înseamnă că ea este una cu acel sistem de religie despre care Pavel spune că susținătorii ei „au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu și au slujit și s-au închinat făpturii în locul Făcătorului.” Romani 1:25. Aceasta pune un om în locul lui Dumnezeu și se laudă cu puterea ei de a schimba cuvintele lui Dumnezeu și de a porunci conștiințelor oamenilor contrar poruncilor lui Dumnezeu; în felul acesta se înalță pe sine mai sus de Dumnezeu. Ce cuvinte mai mari ar putea fi rostite împotriva Celui Preaînalt?

Deoarece numai Biblia este adevăratul standard al credinței și moralității, este foarte evident că atunci când o putere se pune deasupra Bibliei, după aceasta trebuie să vină stricăciunea. Istoria Bisericii romano-catolice arată că lucrul acesta este absolut adevărat. Puterea care se pune deasupra lui Dumnezeu, în mod automat se pune împotriva lui Dumnezeu. Dar, de vreme ce Dumnezeu este întruchiparea oricărei bunătăți, cel care se pune împotriva Lui trebuie să fie întruchiparea oricărei răutăți. De aceea, potrivit declarației profetice legate de arogările papalității, ne putem aștepta să vedem în aceasta chiar adâncurile nelegiurii. Doar câteva citate vor fi date în legătură cu decăderea ce s-a produs atunci când s-a dezvoltat pe deplin „acel nelegiuit,” „omul păcatului.” Dr. Wylie, în cartea sa „History of Protestantism,” spune:

„Oamenii inspirați ai timpului încetează să ne vorbească și pentru că discipolii și cărturarii le-au luat locul – fără îndoială oameni cu spirit și învățătură apostolică, dar fără

cunoașterea directă a predecesorilor lor –, devenim conștienți de o schimbare; slava nespus de mare a Evangheliei este acoperită de o eclipsă. Pe măsură ce trecem de la Pavel la Clement, și de la Clement la Părinții care au urmat după el, găsim că Evanghelia este din ce în ce mai puțin o evanghelie a harului și din ce în ce mai mult una a meritului. Lumina se micșorează pe măsură ce înaintăm la vale pe drumul patristic, îndepărtându-ne tot mai mult de lumina zorilor apostolici. Pentru o vreme continuă să pară cel puțin a fi aceeași evanghelie, însă lipsită de slavă și de forța ei cea mare; ne aducem aminte de schimbarea care pare să se petreacă cu soarele atunci când, după ce îl contemplăm într-o emisferă tropicală, îl vedem pe un cer nordic, unde razele lui oblice, străduindu-se să-și facă drum prin ceață și nori, sunt jefuite de jumătate din splendoarea lor. Văzută prin cețurile erei patristice, Evanghelia de abia mai seamănă cu aceea care izbucnise în întreaga lume fără niciun nor, numai cu câteva secole înainte.” – Book 1, cap. 2, paragraf 11.

Doctorul a fost mult mai generos decât o justifică faptele, atunci când a spus că Părinții bisericești au fost fără îndoială oameni cu un spirit și învățătură apostolică. Aceștia au fost în cel mai bun caz pe jumătate păgâni, indiferent ce intenții au avut, fiindcă au băut din iazul cu nămol al filozofiei păgâne în loc să bea din izvorul curat al revelației divine; iar efortul cel mare al lor a fost de a aduce la același numitor creștinismul și filozofia păgână. Au reușit să facă aceasta prea bine. Cităm din nou din Wylie:

„Odată forțate porțile Sanctuarului, torentul de stricăciune se revarsă continuu cu o putere tot mai mare. Declinările în doctrină și închinare, introduse deja, au schimbat strălucirea de dimineață din biserică într-o lumină de asfințit; coborârea popoarelor nordice, care, începând cu secolul cinci, a continuat de-a lungul mai multor secole la rând, a schimbat lumina aceea de asfințit în noapte. Triburile noi și-au schimbat țara, însă nu și superstițiile; și, din nefericire, nu a existat nici zel nici vigoare în creștinismul timpului pentru a le da acestora învățătură și a-i conduce la o convertire adevărată. Biblia a fost dată la o parte; la amvon poveștile au luat locul adevărului; viețile sfinte, a căror elocvență tăcută ar fi trebuit să îi câștige pe barbari, erau rareori exemplificate; și astfel, în loc ca biserica să risipească superstițiile care o înconjurau de acum ca un nor, superstițiile acestea au stins lumina ei. Ea și-a deschis porțile să primească noile populații așa cum erau. Le-a stropit cu apa botezului, le-a înscris numele în registrele ei, le-a învățat ca în invocările lor să repete titlurile Trinității; dar ea a arătat prea puțin interes de a le insufla acestora învățăturile Evangheliei, singurele care pot lumina înțelegerea, singurele care pot curăța inima și pot îmbogăți viața cu virtute. Ea le-a împăturit înăuntrul ei, însă ele de abia mai erau creștine ca înainte, în timp ce ea era mult mai puțin astfel.” – Id. cartea 1, cap. 2, paragraf 8.

În felul acesta biserica a fost păgânizată, fără a mai dura prea mult până la transformarea ei completă. Wylie continuă:

„Apostazia este așa cum este prăbușirea corpurilor grele: se produce cu o viteză din ce în ce mai mare. Mai întâi au aprins candelă la mormintele martirilor; apoi, Cina Domnului a fost celebrată la mormintele lor; apoi, au fost înălțate rugăciuni pentru ei, și lor; apoi, picturi și chipuri au început să desfigureze pereții și cadavrele lor să profaneze pardoselile bisericilor. Botezul, pentru care apostolii aveau nevoie numai de apă, nu a mai putut fi celebrat fără haine albe și fără mir, lapte, miere și sare. Apoi au venit o mulțime de oficiali bisericești ale căror nume și număr erau în contrast izbitor cu cei puțini și cu ordinea de oameni implicați în răspândirea de la început a creștinismului.” – Id. paragraf 9.

Stricăciunea bisericii a fost rezultatul inevitabil al metodelor folosite pentru a face convertiți. Istoricul spune:

„Întrucât păturile de jos ale societății sunt guvernate de imitare, convertirea celor care dețineau o poziție eminentă datorită nașterii, puterii sau bogăției a fost urmată repede de mulțimile dependente. Mântuirea oamenilor de rând a fost cumpărată ieftin, dacă este adevărat că, într-un singur an, au fost botezați la Roma douăsprezece mii de bărbați, pe lângă

un număr asemănător de femei și copii, și că fiecărui convertit i-a fost promisă de împărat o haină albă, cu douăzeci de piese de aur.” – *Decline and Fall of the Roman Empire*, cap. 20, paragraf 18.

Nu există niciun motiv pentru a nu da crezare acestei declarații, fiindcă este relatat pe o bază temeinică faptul că Grigore Taumaturgul (Grigore, făcătorul de minuni), episcop de Neo-Cezarea, la aniversările martirilor (și au fost numeroase) a dat voie turmei lui să dea frâu liber plăcerii, să se complacă în petrecere și să facă toate lucrurile pe care obișnuiau să le facă închinătorii idolilor în templele lor în zilele lor de sărbătoare, sperând că prin aceasta îi va câștiga pe păgâni și gândind că odată cu scurgerea timpului aceștia, drept „creștini”, vor părăsi de bună voie astfel de obiceiuri. (Vezi Mosheim, *Ecclesiastical History*, cartea 1, secolul II, part. 2, cap. 4, sec. 2, nota 3). Acesta nu a fost un caz izolat, fiindcă Mosheim spune că „episcopii creștini înmulțeau intenționat riturile sacre în scopul de a-i face pe iudei și pe păgâni mai favorabili față de ei.” În felul acesta creștinismul curat a fost împins în obscuritate, iar ceea ce i-a luat numele a fost în realitate păgânism, însoțit de toate stricăciunile lui. Vorbind despre barbarii care au cucerit Roma, Wylie spune:

„Războinicii aceștia primitivi, care au răsturnat tronul Cezarilor, s-au aplecat în fața scaunului papilor. Evanghelizarea acestor triburi a fost o sarcină ușor de realizat. «Credința catolică» pe care aceștia au început să o ia în locul păgânismului sau arianismului lor, consta în principal în aceea ca ei să fie în stare să recite numele obiectelor închinării lor, care le-au fost lăsate pentru adorare împreună cu mare parte din aceleași rituri pe care le practicau în pădurile lor natale. Ei nu s-au preocupat prea mult cu studierea învățăturii creștine, sau cu practicarea virtuții creștine. Epoca le oferea prea puține manuale pentru prima, iar modele pentru cealaltă încă și mai puține.” – *History of Protestantism*, cartea 1, cap. 3, paragraf 9.

Cum ar fi putut exista modele pentru virtute, dacă adevărații virtuoși au fost măcelăriți și dacă singura virtute recunoscută era aderarea la dogmele Romei? Henry Charles Lea, în cartea sa „*History of the Inquisition of the Middle Ages*,” descrie foarte sugestiv starea papalității. După vederile lui, el spune, printre alte lucruri:

„Uniformitatea credinței a fost impusă prin Inchiziție, cu metodele ei și atât timp cât credința era conservată, fărădelegea și păcatul erau comparativ lipsite de importanță, afară doar dacă erau o sursă de venit pentru aceia care vindeau dezlegări de păcate. Așa după cum afirmă în mod concis Theodoric Vrie, iadul și purgatoriul s-ar goli dacă s-ar putea găsi bani îndestulători. Standardul artificial creat astfel se vede într-o revelație dată de Fecioară Sfintei Birgitta, anume că un papă care nu crede nicio erezie, nu contează cât de stricat ar fi de păcat și viciu, nu este atât de rău încât să nu aibă puterea absolută de a lega și dezlega sufletele. Sunt mulți papi răi afundați în iad, dar actele lor legale de pe pământ sunt acceptate și confirmate de Dumnezeu, iar toți preoții care nu sunt eretici administrează adevăratele sacramente, indiferent cât de depravați ar fi. Astfel, corectitudinea crezului era singura esențială; virtutea era de o importanță cu totul subordonată. Cât de complet au ajuns să fie disociate religia și moralitatea într-un astfel de sistem, se vede din remarcile lui Pius al II-lea citat mai sus, cum că franciscanii sunt teologi excelenți, dar nu au nimic de a face cu virtutea.

Acesta, de fapt, a fost rezultatul direct al sistemului de persecuție întruchipat de Inchiziție. Ereticii, despre care se admitea că erau modele de virtute, au fost exterminați fără milă în numele lui Hristos, în timp ce în același Nume sfânt credinciosul putea cumpăra cu câțiva bănuți dezlegarea de păcat pentru cele mai josnice fărădelegi. Când singurul păcat de neiertat era persistența într-o anume eroare mărunță de crez, ca de pildă sărăcia lui Hristos, când oamenii aveau sub ochi exemplul călăuzelor lor spirituale drept conducători în viciu și depravare și dispreț față de lucrurile sacre, orice sprijin al moralității a fost distrus, iar confuzia între bine și rău a devenit fără speranță. Lumea nu a văzut probabil niciodată o societate mai josnică decât aceea a Europei din secolele XIV și XV.” – Vol. 3, pp. 641, 642.

Obiceiul de a vinde dezlegări de păcate, care a fost inventat cu scopul de a umple trezoreria papală sărăcită, este unul dintre cele mai rele lucruri pe care papalitatea le-a făcut împotriva lui Dumnezeu și împotriva închinării Lui. Acesta a trecut cu vederea ispășirea, socotind sângele legământului un lucru nesfânt, înțepenind lumea mult mai tare decât fusese înainte în „lanțurile fărădelegii,” care trebuie să îi țină pe cei care cred că darul lui Dumnezeu poate fi cumpărat cu bani.

Probabil unii cred că papalitatea a devenit mai bună, devreme ce nu mai vedem fărădelegi comise atât de fățiș sub aripa ei ocrotitoare. Ei gândesc că răutatea ei s-a datorat ignoranței din epoca aceea și că „dezvoltarea civilizației” ar face o astfel de răutate imposibilă. Astfel de oameni ar trebui să-și aducă aminte că „Roma nu se schimbă.” Singurul motiv pentru care nu mai sunt comise fărădelegi atât de deschis sub aripa ei protectoare, este acela că nu mai are acum puterea de a le patrona. Ca dovadă a faptului că aparenta îmbunătățire în caracterul papalității se datorează lipsei de putere și nu răspândirii educației, cităm următoarele:

„În Italia, trezirea interesului pentru literatură, deși a dus la dezvoltarea facultăților intelectuale, a fost însoțită de o adâncă degradare atât în starea morală cât și în cea spirituală a societății. Fără să îndeparteze superstiția, a dat rafinament scepticismului și a slăbit sprijinul moral oferit de religie fără a aduce o altă bază pentru moralitate. Probabil că lumea nu a văzut o desconsiderare mai sfidătoare a tuturor legilor, umane și divine, ca aceea dată pe față de biserică și de laici în decursul pontificatelor lui Sixtus IV, Inocențiu VIII și Alexandru VI (1471-1503). Dezvoltarea culturii și sporirea bogăției a părut doar să facă posibile noi atracții, înmulțind oportunitățile pentru lux și viciu, iar de la mare până la mic exista indulgență față de poftele nestăpânite, nesocotind în mod cinic până și ipocrizia.” – Id. p.209.

Principiile papalității sunt la fel astăzi, cum au fost acum cinci sute de ani. Dați-i aceeași putere pe care a avut-o cândva, pentru tot atâta timp și va apărea aceeași stare de lucruri. Fiindcă starea de decădere morală din Evul Mediu nu s-a datorat ignoranței din acele vremuri, ci ignoranța care a existat s-a datorat depravării, iar ambele au fost rezultatul imediat al politicii papale. Sistemul papal este la fel de corupt astăzi cum a fost întotdeauna, și nu poate fi reformat. Este păcat în sine, este „omul păcatului,” pentru care nu se poate face nimic deoarece merge spre pierzare. Pământul va fi eliberat de blestemul lui numai când acesta va fi distrus de strălucirea venirii Domnului.

Însă profeția continuă: „și sfinții vor fi dați în mâinile lui timp de o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme.” „O vreme, două vremuri și o jumătate de vreme” indică deci perioada de supremație papală, perioadă de domnie nestingerită a nelegiurii. (vezi același verset: „se va încumeta să schimbe vremurile și legea”).

În primul rând vom observa că în Douay Bible expresia „o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme” apare ca: „vreme, vremuri și jumătatea unei vremi.” Nu este nevoie de presupuneri cu privire la ce înseamnă aceasta, fiindcă Biblia este propriul său interpret. În Apocalipsa 12:14 găsim menționată aceeași perioadă de timp: „și cele două aripi ale vulturului celui mare au fost date femeii ca să zboare cu ele în pustie, în locul ei, unde este hrănită o vreme, vremuri și jumătatea unei vremi, departe de fața șarpelui.” În versetul 6 din același capitol ne este descris același eveniment, prin aceste cuvinte: „și femeia a fugit în pustie, într-un loc pregătit de Dumnezeu, ca să fie hrănită acolo o mie două sute șazeci de zile.” De aici înțelegem că „o vreme, vremuri și jumătatea unei vremi” este doar o altă expresie pentru o mie două sute șazeci de zile. Așadar cornul cel mic din Daniel 7 urma să aibă supremație timp de o mie două sute șazeci de zile.

Dar acum se ridică întrebarea: „Este posibil ca doar o mie două sute șazeci de zile, trei ani și jumătate, să cuprindă întregul timp pe care profeția îl alocă papalității? Răspunsul este, „Nu,” iar explicația este simplă. Profeția este simbolică; patru imperii puternice sunt reprezentate prin fiare care trăiesc puțin; puterea romano-catolică este reprezentată printr-un

corn mic al uneia dintre aceste fiare. Este evident, deci, că profeția nu ar fi consecventă dacă ar exprima în ani literală durata acestor puteri. Timpul trebuie să fie proporțional cu natura simbolului care reprezintă puterea. De aceea, este evident că și timpul trebuie să fie simbolic. Întrebăm deci: „Care este unitatea de timp folosită în profețiile simbolice?” Citim răspunsul în Ezechiel 4:4-6:

„Apoi culcă-te pe coasta stângă și pune pe ea nelegiuirea casei lui Israel; câte zile vei sta culcat pe coasta aceasta, le vei purta nelegiuirea lor. Îți voi socoti un număr de zile deopotrivă cu acela al anilor nelegiuirii lor, și anume trei sute nouăzeci de zile în care să porți nelegiuirea casei lui Israel. După ce vei isprăvi aceste zile, culcă-te a doua oară pe coasta dreaptă și poartă nelegiuirea casei lui Iuda patruzeci de zile; îți pun câte o zi pentru fiecare an.”

De vreme ce toate profețiile din Scriptură provin din aceeași sursă, și nu se interpretează singure (2 Petru 1:20, 21), interpretarea dată unui simbol într-o profeție trebuie să fie interpretarea aceluiasi simbol în orice profeție, de aceea „o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme” sau 1260 de zile indică exact 1260 de ani.

Următoarea întrebare care se ridică este: „Când începe și când se sfârșește perioada aceasta de timp?” Există mai multe date furnizate de diferiți autori pentru a demarca începutul supremației papale, însă anul 538 d.Hr. pare a fi acela care are singura pretenție justă de a fi luat în considerare. Descriind ridicarea cornului mic, profetul spune: „va doborî trei împărați.” Daniel 7:24. A spus aceasta, explicând faptul că dinaintea lui au fost smulse trei coarne. Singurele puteri care urmau să fie smulse pentru a face loc puterii catolice, au fost acelea care i s-au împotrivit. Cu multă vreme înainte de 538 d.Hr. păgânismul, ca religie de stat în Imperiul roman, murise. Roma a devenit creștină în ce privește numele, din timpul lui Constantin. Triburile barbare cu ajutorul cărora Imperiul a fost divizat în zece părți, au îmbrățișat de asemenea creștinismul Imperiului. D'Aubigne spune:

„Deja din pădurile nordului curgeau cei mai eficienți promotori ai puterii papale. Barbarii care au invadat Apusul și s-au așezat acolo, de curând convertiți la creștinism, necunoscători în ce privește caracterul spiritual al bisericii, dar simțind nevoia manifestării exterioare pompoase a religiei, cu o gândire pe jumătate sălbatică și pe jumătate păgână, s-au prostrat la picioarele marelui preot al Romei.” – History of the reformation, cartea 1, cap. 1, paragraf 31.

Însă nu toate aceste triburi s-au arătat favorabile pretențiilor episcopilor de Roma. Unele dintre ele, mai ales herulii, vandalii și ostrogoții, s-au declarat urmași ai lui Arius. Conflictul dintre catolici și arieni a fost înverșunat și neînduplecat așa că, atât timp cât aceste puteri au deținut Italia și țările din jurul ei, Papa nu și-a putut afirma autoritatea papală. În anul 493 d.Hr., puterea herulilor a fost nimicită odată cu moartea lui Odoacru. După această dată este imposibil să mai regăsim urma herulilor în istorie. În anul 534, vandalii au fost învinși de Belizarius, generalul lui Iustinian, iar în anul 538 d.Hr., Roma, care până la data aceea s-a aflat în posesia ostrogoților arieni, a fost ocupată de armata romană și religia catolică a fost oficializată. Aceste cuceriri sunt descrise în detaliu în capitolele 39 și 41 din Gibbon.

Când ultima dintre aceste puteri ariene a fost doborâtă (anul 538 d.Hr.), nimic nu l-a mai împiedicat pe Episcopul de Roma să ocupe înalta poziție pentru care luptase atâta vreme. Vorbind despre modul în care Episcopul roman a uzurpat treptat puterea peste celelalte biserici, D'Aubigne spune:

„Pentru a aduce la tăcere strigătele din biserici, Roma a găsit noi aliați. Domnitorii, care în timpurile acelea de tulburare și-au văzut deseori tronurile clătinându-se, și-au oferit aderența lor bisericii în schimbul sprijinului ei. Ei s-au supus autorității ei spirituale, cu condiția ca ea să le acorde dominația seculară. Ei au lăsat-o să se ocupe de sufletele oamenilor, pretinzând doar ca ea să-i scape de dușmanii lor. Puterea ierarhiei aflată în

ascensiune și puterea imperială aflată în declin s-au sprijinit astfel una pe cealaltă – accelerând astfel îndoitul lor destin.

Roma nu putea pierde prin aceasta. Un edict al lui Teodosius al II-lea și al lui Valentinian al III-lea a proclamat pe Episcopul de Roma drept «conducător al întregii Biserici». Iustinian a emis un decret similar. Decretele acestea nu au conținut tot ceea ce papii au pretins a vedea în ele. Dar în vremurile acelea de neștiință le-a fost ușor să câștige primirea acelei interpretări care le-a fost cea mai favorabilă.” – Id. paragrafele 29, 30.

Pentru a arăta în mod clar scopul războaielor împotriva puterilor ariene și ce s-a câștigat în urma lor, redăm două citate scurte din Gibbon. După ce declamă înfrângerea vandalilor și capturarea Cartaginei de către romani, istoricul vorbește despre Iustinian după cum urmează:

„El a primit vestitorii victoriei pe când se pregătea să publice Codicele legii romane; iar împăratul devotat, sau gelos, a celebrat bunătatea divină și a mărturisit, în tăcere, meritul generalului său victorios. Nerăbdător să abolească tirania vremelnică și spirituală a vandalilor, a trecut fără întârziere la oficializarea deplină a Bisericii catolice. Jurisdicția ei, bogăția ei și scutirile pentru ea, probabil partea cea mai importantă a religiei episcopale, au fost restaurate și amplificate cu mână largă; închinarea ariană a fost înăbușită, întâlnirile donatiștilor au fost interzise; iar sinodul din Cartagina, prin vocea a două sute șaptezeci de episcopi, a aplaudat măsura justă de pioasă răzbunare.” – Decline and Fall, cap. 41, paragraf 11.

Izbânda lui Belizarius asupra ostrogoților (anul 538 d.Hr.) este descrisă astfel:

„Goții au căzut de acord să se retragă din fața dușmanului victorios, să amâne până în primăvara următoare operațiunile războiului de ofensivă, să strângă forțele risipite, să abandoneze posesiunile îndepărtate și să încredințeze până și Roma credinței locuitorilor ei. Leuderius, un războinic în vârstă, a fost lăsat în capitală cu patru mii de soldați, o garnizoană slabă care ar fi putut sprijini zelul romanilor, deși era incapabilă să se opună dorințelor acestora. Dar un entuziasm trecător de religie și patriotism s-a aprins în mințile romanilor. Au exclamat cu furie că Tronul apostolic nu trebuie să mai fie profanat de triumful sau tolerarea arianismului, că mormintele cezarilor nu trebuie să mai fie călcate în picioare de sălbaticii nordului; și fără a se gândi că Italia va trebui să decadă la rangul de provincie a Constantinopolului, au aclamat cu naivitate restabilirea unui împărat roman ca pe o eră nouă de libertate și prosperitate. Delegații Papei și ai clerului, ai Senatului și ai poporului, au invitat pe locotenentul lui Iustinian să accepte supunerea lor de bună voie și să intre în cetate, ale cărei porți aveau să fie deschise larg pentru primirea lui. [...] Primele zile, care au coincis cu Saturnalia din vechime, au fost devotate felicitărilor reciproce și bucuriei publice, iar catolicii s-au pregătit să celebreze, fără rivali, apropierea sărbătorii nașterii lui Hristos.” – Id. paragrafele 22, 23.

Citatele acestea arată în mod foarte concludent că în anul 538 d.Hr. Episcopul de Roma a devenit literalmente „Papa,” tatăl, capul sau conducătorul bisericilor. Ultimul corn care se împotriva a fost smuls atunci, iar papalitatea a avut libertatea de a-și începe existența de tiranie eclesiastică pentru care se pregătise de multă vreme. Și „tainei fărădelegii,” care lucra de mult timp, i s-a dat libertate deplină.

Însă, de vreme ce supremația papalității urma să dureze o mie două sute șaizeci de ani, este evident că trebuia să i se pună capăt în anul 1798 d.Hr. Haideți să vedem dacă atunci s-a întâmplat ceva ce să justifice concluzia aceasta. Din „Chambers’ Cyclopedia,” articolul „Pius”, citim:

„În cele din urmă Directoratul (francez) a poruncit invadarea Romei. Berthier a intrat în oraș pe 10 februarie 1798, luând în stăpânire castelul San Angelo. Pius (al VI-lea) a fost solicitat să renunțe la suveranitatea lui vremelnică însă, pentru că a refuzat, a fost luat prizonier pe 20 februarie, fiind dus la Siena iar apoi la celebra Certosa sau Mănăstirea Cartuziană din Florența. Din cauza înaintării amenințătoare a armatei austro-ruse în anul

următor, a fost transferat la Grenoble, iar în final la Valence pe Rhon unde, epuizat din cauza vârstei și rigorii închisorii, a murit în august 1799, la vârsta de optzeci și doi de ani, în anul al douăzeci și patru al pontificatului său.”

Observăm că din 538 până în 1798 d.Hr. au fost o mie două sute șazeci de ani de putere neîncetată, împlinindu-se în mod clar profeția. Apoi puterea papală a fost sfârșită, de fapt chiar s-ar putea spune că a fost complet nimicită. În martie, anul 1800, a fost ales un alt papă iar papalitatea a continuat să existe, însă cu putere limitată. Imediat după enunțarea dogmei infailibilității papale pe 21 iulie 1870, Victor Emmanuel a profitat de retragerea soldaților francezi din Roma, pentru a face din orașul acesta capitala regatului său. Ca urmare, pe 20 septembrie în același an, a intrat în Roma și aceeași zi a marcat sfârșitul dominației vremelnice a Papei de la Roma, care de atunci stă îmbufnat la Vatican, unde, pentru a atrage simpatiile oamenilor, declară că este prizonier. Din locul lui retras, la fel ca bătrânul papă din peșteră al lui Bunyan, mârâie către cei ce îi disprețuiesc pretențiile: „nu vă îndreptați până nu vă frigeți mulți dintre voi;” fiindcă singura lui ambiție este restaurarea puterii dinainte a papalității.

Dacă visul acesta va fi realizat pe deplin, nu este indicat în profeția pe care o studiem; că totuși, înainte de sfârșit, puterea papalității va crește mult dincolo de ce se vede în prezent, este arătat limpede în aceste cuvinte:

„Am văzut, de asemenea, cum cornul acesta a făcut război sfinților și i-a biruit, până când a venit Cel Îmbătrânit de zile și a făcut dreptate sfinților Celui Preaînalt, și a venit vremea când sfinții au luat în stăpânire împărăția.” Daniel 7:21, 22.

Timp de mulți ani s-a părut că orice vestigiu al puterii papale s-a dus în mod irecuperabil; dar Scriptura nu înșală, iar acum, deși nu are stăpânire peste teritorii, nu există împărăție pe pământ care să se apropie de ea în ce privește puterea. Papa nu conduce numai oastea imensă de catolici din fiecare țară de sub soare, din care aproape toți privesc supunerea față de el mai presus de aceea pe care o datorează conducătorilor civili ai lor, ci conduce popoare. Influența lui nu este supremă doar în țările catolice, ci și guverne ce se declară protestante caută ajutor la el în situații dificile. Germania, care i s-a opus atât de mult timp, este supusă acum în mod virtual dictării lui. Anglia l-a invitat să o ajute în rezolvarea problemelor pe care le are cu Irlanda. Țarul Rusiei i-a făcut deschidere, fiindcă are nevoie de ajutorul lui în confruntarea cu nihilismul. Când delegații papali au venit în America pentru a aduce cardinalului Gibbons emblema funcției sale, un vas guvernamental a fost trimis să îi întâmpine, iar atunci când s-a întors cu ei la bord, steagul papal a fost arborat pe catargul principal în locul celui cu stele și dungi. Cu ocazia jubileului Papei Leo al XIII-lea, Suedia și Italia au fost singurele țări care nu i-au trimis daruri și felicitări.

The Christian Union (26 ianuarie 1888) a spus că dăruirea unei copii a Constituției Statelor Unite Papei Leo al XIII-lea, de către Președinte, a fost „un mod sensibil de a se despovăra de ceea ce a fost, datorită circumstanțelor, aproape o chestiune de obligație națională.” Și ca motiv pentru declarația aceasta extraordinară, a făcut o declarație încă și mai nemaipomenită, că „Papa este un domnitor vremelnic și lui îi sunt datorate înlesnirile care sunt acordate domnitorilor vremelnici.” Mai departe a zis: „Nu este imposibil să vină timpul când vechiul antagonism dintre catolici și protestanți să apară nesemnificativ pe lângă antagonismele mai adânci care îi vor face în esență una. [...] În istorie s-au întâmplat lucruri mai ciudate decât o schimbare de atitudine ca aceea ce ar fi implicată în prietenia dintre romano-catolici și protestanți.”

Cam în același timp Rev. Dr. Henry M. Field, editor al New York Evangelist (prezbiterian), a spus în ziarul său:

„Regretatul președinte Hitchcock (al Union Theological Seminary) ne-a spus deseori, când discutam despre pericolele pe care le prezintă socialiștii și comuniștii pentru societate, că am putea încă să privim Biserica romano-catolică drept puterea cea mai conservatoare din

țară, dacă, influențându-i prin irlandezi, i-ar opri să ajungă în extremele prin care atât de mulți francezi și germani au fost îndepărtați. [...] Este aici o putere teribilă exercitată peste milioane dintre locuitorii noștri de la țară și ar fi culmea nebuniei și fanatismului să o îndepărtăm de noi, rămânând mereu într-o atitudine de antagonism.”

Alt pastor protestant spune despre catolicism că este singura putere care poate opri curentul socialismului și anarhiei și recomandă în mod deschis o alianță între catolicism și protestantism. În *Cristian at Work* (12 și 19 aprilie 1888), prof. Charles A. Briggs, de la Union Theological Seminary, New York, are un articol intitulat: „Este Roma un aliat, un dușman sau este și una și alta?” în care a notat câteva puncte de diferență în chestiuni pe care el le consideră neesențiale, dar a spus: „În toate chestiunile de închinare suntem în esență în armonie cu romano-catolicii și nu ar trebui să ezităm să încheiem o alianță cu ei în tot ce este posibil, pentru a menține sfințenia Sabatului ca zi de închinare” etc.

Și din nou:

„Este adevărat că în unele țări este multă imoralitate în Biserica romano-catolică și gândim că se va dovedi o regulă că protestantismul produce o moralitate mai bună decât romanismul; dar aceasta, la urma urmei, este o chestiune de „mai mult sau mai puțin” și, ca să nu zicem mai mult, protestantismul are să se laude cu puțin în această privință. În toate aceste chestiuni este de cea mai mare importanță ca Biserica romano-catolică și bisericile protestante să facă alianță.”

Pentru a arăta înaintarea spre alianța aceasta, este necesar doar să declarăm că în decursul „Săptămânii Sfinte” din anul 1888, în diferite orașe din Statele Unite s-au ținut servicii unite ale bisericii catolice și ale tuturor bisericilor protestante. Diferite jurnale protestante vorbesc despre Papa drept „Sfântul Părinte,” dorindu-i „domnie lungă și succes în politica lui liberală,” și în multe moduri își arată disponibilitatea de a-i acorda orice le cere.

Un singur citat și va fi mai mult decât suficient în această privință. În Germania „protestantă”, în orașul Cassel, unde majoritatea bisericilor sunt luterane, Rev. Thummel a fost condamnat penal în anul 1888 pentru motivul că a atacat papalitatea și l-a numit pe papă Antihrist. Cerând mărirea la nouă luni a duratei de întemnițare a Rev. Thummel, procurorul a zis:

„Apărătorul face referire la Dr. M. Luther. Mai întâi trebuie să ne gândim că Luther a trăit acum trei sute de ani și că de atunci încoace obiceiurile, tonul și gusturile etc. s-au schimbat. Dacă Luther ar trăi astăzi și dacă ar spune sau ar scrie lucrurile pe care le-a scris atunci, ar fi condamnat fără îndoială pe baza articolului 166 din Codul Penal.”

Istoria se desfășoară repede, iar cel care studiază profeția nu va mai avea mult de așteptat pentru a vedea care va fi sfârșitul tuturor acestor lucruri. De un singur lucru poate fi sigur, că „biruința celui rău nu ține mult,” iar atunci când mama curvelor și spurcăciunilor pământului va spune, „șed ca împărăteasă, nu sunt văduvă și nu voi ști ce este tânguirea,” atunci urgiile ei vor veni peste ea într-o singură zi - moartea, tânguirea și foametea - „și va fi arsă de tot în foc.” Cu cât se reface mai repede puterea și influența papalității, cu atât mai curând va nimici Domnul pe „acel nelegiuit” cu suflarea gurii Lui și-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale (2 Tesaloniceni 2:8). Iar apoi „domnia, stăpânirea și puterea tuturor împărățiilor care sunt pretutindeni sub ceruri se vor da poporului sfinților Celui Preaînalt. Împărăția Lui este o împărăție veșnică și toate puterile îi vor sluji și-L vor asculta.” Daniel 7:27.

Capitolul 10

A doua venire a lui Hristos

„El va trimite pe îngerii Săi cu trâmbița răsunătoare.”

„El vine, dar nu-n Betleem să se nască,
El vine, dar nu-n Nazaret ca să crească;
El vine, nu să-L tratăm cu dispreț și venin,
Lipsit de adăpost, călător și străin.
El vine, dar nu-n Ghețimani spre a plânge,
Vărsând în grădină sudoare de sânge;
El vine, nu ca din nou să moară pe cruce,
Pentru cei răzvrățiți iertare-a aduce;
O, nu, ci slava, nespusa-I mărire străluce.”

„Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine! În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.” Ioan 14:1-3.

Cuvintele acestea au fost rostite de însuși Mântuitorul când a vorbit ucenicilor Săi, în seara zilei în care a fost răstignit. El fusese cu ei în tovărășie continuă mai mult de trei ani iar, pe lângă legătura de iubire personală care îi lega de El, ei arătaseră reverență față de El ca „Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu” și avuseseră încredere că „El este Acela care va izbăvi pe Israel.” Ei așteptaseră o eliberare imediată de sub jugul roman, iar acum consternarea și mâhnirea pătrundeau în inimile lor în timp ce ascultau cuvintele: „Copilașilor, mai sunt puțin cu voi. Mă veți căuta și, cum am spus iudeilor că, unde Mă duc Eu, ei nu pot veni, tot așa vă spun și vouă acum.” Ioan 13:33. Petru a dat glas întrebării lor comune, zicând: „Doamne, unde Te duci?” La această întrebare Mântuitorul a răspuns: „Tu nu poți veni acum după Mine, unde Mă duc Eu, dar mai târziu vei veni.” După aceea, cu cuvintele citate la începutul acestui capitol, El a început să le mângâie inimile tulburate, spunându-le în ce fel și când vor putea merge după El și vor fi cu El.

„Arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos” (Tit 2:13) este „fericita nădejde” așezată înaintea bisericii lui Hristos. Aceasta a fost nădejdea bisericii în toate secolele. Așa cum a fost arătat în capitolele precedente, profeții din vechime au vestit mai dinainte în cele mai mici detalii „patimile lui Hristos,” iar la prima Sa venire „cuvântul cel sigur al profeției” s-a împlinit la literă. Dar, după cum de asemenea am arătat, „slava de care aveau să fie urmate” (1 Petru 1:11) nu a fost mai puțin subiectul scriitorilor inspirați și urmașii lui Hristos au fost îndrumați să privească înainte spre timpul în care slava Lui urmează să fie descoperită, ca fiind timpul în care și ei se vor arăta „împreună cu El în slavă,” și când „se vor bucura și se vor veseli”. Coloseni 3:4; 1 Petru 4:13. Aceasta a fost nădejdea cu care Mângâietorul nostru i-a mângâiat pe ucenicii Săi întristați.

Că Hristos va veni din nou este la fel de sigur cum este faptul că a mai fost odată pe pământ și că acum „stă la dreapta lui Dumnezeu după ce s-a înălțat la cer și Și-a supus îngerii, stăpânirile și puterile.” 1 Petru 3:22. El a zis: „după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine.” A fost aici, S-a dus și se va întoarce cu siguranță. Aceasta este mărturia dată de însuși Hristos și de toți oamenii sfinții în care a fost Duhul Lui.

„Mă voi întoarce.” Aceasta înseamnă că va veni „din nou; încă o dată.” Nu de mii de ori, așa cum ar vrea să credem cei care pretind că, împlinindu-Și făgăduința, El vine ori de câte ori moare un sfânt, ci va reveni doar o singură dată, pentru a duce la bun sfârșit marele plan de mântuire. Despre aceasta, apostolul depune o mărturie categorică prin aceste cuvinte: „Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata, tot așa Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară nu în vederea păcatului, ci ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă.” Evrei 9:27, 28. Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată. Pentru ca oamenii să poată avea viața, Hristos S-a adus jertfă o singură dată pentru păcat, purtând „păcatele în trupul Lui pe

lemn.” Astfel, când lucrarea Lui în favoarea păcătoșilor se va termina, El va veni încă o dată – „a doua oară” – nu pentru a purta păcatele lumii, ca la prima Sa venire, ci pentru salvarea celor care, prin jertfa și prin mijlocirea Lui, au „înlăturat păcatul.”

Fiind stabilit dincolo de orice discuție că Hristos va veni din nou pe pământul acesta, în mințile noastre se ridică în mod natural trei întrebări: Cum va veni? De ce va veni? Și: Când va veni? Pentru aceste întrebări, trebuie să se dea răspunsul din Biblie, așa că ne vom îndrepta spre Biblie pentru a găsi lumină. Orice aruncă lumină asupra celei de a doua veniri a lui Hristos trebuie să fie de primă importanță.

În ce privește modul venirii Lui nu e nevoie să rămânem prea mult în dubiu. În timp ce ucenicii stăteau și se uitau spre cer după Domnul lor care se înălța, doi mesageri strălucitori, din curțile cerești, li s-au arătat și le-au zis: „Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer.” Fapte 1:11. Cum S-a dus El la cer? Același scriitor care ne-a spus acestea, spune despre înălțarea lui Hristos: „El i-a dus până spre Betania. Și-a ridicat mâinile și i-a binecuvântat. Pe când îi binecuvânta, S-a despărțit de ei și a fost înălțat la cer.” Luca 24:50, 51. „Pe când se uitau ei la El, S-a înălțat la cer, și un nor L-a ascuns din ochii lor.” Fapte 1:9. Așadar la venirea Lui, El va veni în persoană și în mod vizibil. Îngerul a spus: „Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer.” Iar Pavel spune: „Domnul Însuși, cu un strigăt, [...] Se va coborî din cer.” 1 Tesaloniceni 4:16. Va fi Același care a fost botezat de Ioan în Iordan; Același care din ziua aceea „umbla din loc în loc, făcea bine și vindeca pe toți cei ce erau apăsați de diavolul;” Același care, obosit și însetat, a șezut lângă fântâna lui Iacov și a găsit înviorare în faptul că a descoperit unei sărmane păcătoase izvorul apei vii; exact Același care a fost răstignit și a fost omorât prin mâna celor răi, fiind „străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre;” Același care a fost pus de mâini iubitoare în mormântul cel nou al lui Iosif, pe care „Dumnezeu L-a înviat dezlegându-I legăturile morții, pentru că nu era cu putință să fie ținut de ea.” „Acest Isus” care S-a înălțat în trup la cer în timp ce ucenicii priveau la El, Se va întoarce în același fel în care S-a înălțat.

Cunoașterea faptului că Hristos Însuși va veni în persoană este cea care l-a însuflețit pe patriarh în durerea lui cea mare, când a zis: „știu că Răscumpărătorul Meu este viu și că Se va ridica la urmă pe pământ. Chiar dacă mi se va nimici pielea și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu. Îl voi vedea și-mi va fi binevoitor; ochii mei Îl vor vedea și nu ai altuia.” Iov 19:25-27. „Ochii mei Îl vor vedea, și nu un străin,” potrivit cu nota marginală. Aceasta unește speranța patriarhului cu promisiunea lui Hristos. Ucenicii s-au întristat de apropiata plecare a Mântuitorului ca de plecarea unui prieten și tovarăș drag, ca de plecarea Celui care trebuia să izbăvească pe Israel; iar patriarhul a fost biruitor în adâncă lui suferință, la gândul că atunci când Răscumpărătorul Său va veni în ziua din urmă pe pământ, va vedea în El un prieten, nu un străin. Ferice de omul care este atât de familiarizat cu Hristos încât poate privi înaintea spre întoarcerea Lui cu aceeași anticipare plină de iubire.

Hristos va veni „în același fel” cum S-a dus la cer. Cum S-a dus? În timp ce ei priveau, El a fost ridicat și un nor l-a ascuns din ochii lor. Înseamnă că atunci când va veni va fi însoțit de un nor, iar El va fi văzut. Ucenicul iubit mărturisește: „Iată că El vine pe nori. Și orice ochi Îl va vedea.” Apocalipsa 1:7. Apoi, descriind viziunea lui profetică, spune: „Apoi m-am uitat și, iată, un nor alb și pe nor ședea cineva care semăna cu un fiu al omului („cu Fiul omului” – trad. KJV); pe cap avea o cunună de aur, iar în mână, o seceră ascuțită.” Apocalipsa 14:14. Vorbind despre evenimentele legate de venirea Sa, Hristos a spus: „Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate semințele pământului se vor bocî și vor vedea pe Fiul omului venind pe nori cerului cu putere și cu o slavă mare.” Matei 24:30.

Observați cât de bine corespunde venirea lui Hristos cu plecarea Sa. Atunci când a plecat, un nor L-a ascuns vederii, așa că ultimul care s-a văzut a fost norul. Atunci când va

reveni, mai întâi se va vedea un nor alb. Acesta va fi „în cer semnul Fiului omului.” Apoi, pe măsură ce se va apropia, se va vedea și înfățișarea lui Isus, șezând pe nor, după care se va descoperi toată slava Lui.

Se va întoarce în același fel în care a plecat. Însă, în timp ce numai câțiva L-au văzut plecând, atunci când se va întoarce „orice ochi Îl va vedea.” Va veni „în slava Tatălui Său” Matei 16:27, însoțit de „toți sfinții îngeri” Matei 25:31. Atunci va ședea pe tronul slavei Sale și „înaintea Lui merge un foc mistuitor și împrejurul Lui, o furtună puternică” Psalmii 50:3. Va coborî din cer „cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu” 1 Tesaloniceni 4:16, iar de răsunetul glasului Său „se zguduie cerurile și pământul” Ioel 3:16. Nimeni nu se va putea ascunde de „strălucirea venirii Lui;” „căci, cum iese fulgerul și luminează de la o margine a cerului până la cealaltă, așa va fi și Fiul omului în ziua Sa.” Luca 17:24. Cu siguranță s-a răspuns suficient întrebării „Cum va veni El?”.

Pentru ce va veni? Pentru că, dacă nu ar veni a doua oară, prima Lui venire ar fi zadarnică. El a zis: „după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine ca, acolo unde sunt Eu să fiți și voi.” Vine ca să ia la El pe cei cumpărați cu propriul Său sânge. S-a dus să pregătească un loc pentru cei care devin cu adevărat prietenii Lui, iar atunci când locul va fi pregătit pentru ei, va veni ca să-i ducă acolo. Venirea Lui va fi marea desăvârșire a planului de mântuire. Dacă nu s-ar întoarce ca să termine ceea ce a început, suferințele Lui pentru oameni s-ar dovedi zadarnice, credința pe care oamenii și-au pus-o în El ar fi zadarnică.

Cuvintele lui Hristos sugerează că dacă El nu ar reveni, ucenicii Lui nu ar putea fi cu El. Observați: El a zis că Se va întoarce ca să îi ia la Sine, pentru ca acolo unde este El să fie și ei. Scopul venirii Lui este să Își ia poporul la Sine. Este evident că Hristos nu face lucruri care nu sunt necesare, însă nu ar fi necesar ca El să vină după poporul Său, dacă ei ar putea fi cu El fără ca El să vină. Nu doar atât, ci ar fi cea mai mare nebunie ca El să vină după ucenicii Săi, dacă ei s-au dus să fie cu El în momentul în care au murit, cu sute de ani în urmă. Așadar faptul că Hristos vine după poporul Său, este dovada că ei nu pot fi cu El până când El vine.

De vreme ce urmașii lui Hristos nu pot fi cu El până când vine, atunci ei toți își vor primi răsplata în același timp. Despre aceasta mărturisește apostolul când, vorbind despre credințioșia celor din vremurile trecute, spune: „Toți aceștia, măcar că au fost lăudați pentru credința lor, totuși n-au primit ce le fusese făgăduit, pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să nu ajungă ei la desăvârșire fără noi.” Evrei 11:39, 40. Din nou, apostolul Pavel spune: „Iată, în adevăr, ce vă spunem prin cuvântul Domnului: noi, cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului, nu o vom lua înaintea celor adormiți. Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos, apoi noi, cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.” 1 Tesaloniceni 4:15-17. „Astfel” se va împlini promisiunea Mântuitorului de a-și lua poporul la El, pentru a fi cu El: prin învierea morților și prin luarea la cer a celor vii, la venirea Domnului.

Însă luarea poporului Său la Sine mai implică ceva. Împărăția pe care Dumnezeu a pregătit-o pentru poporul Său „de la întemeierea lumii” este pământul. Compară Matei 25:34 cu Geneza 1:26; Psalmii 8:6. Celor blânzi le este promis că ei vor moșteni pământul (Matei 5:5). „Cei blânzi moștenesc țara („pământul” – KJV) și au belșug de pace.” Psalmii 37:11. Dar lucrul acesta nu se poate realiza cât timp cei răi rămân pe el; fiindcă „cei răi n-au pace, zice Domnul;” ei sunt într-o continuă tulburare și nu doar ei sunt tulburați, ci necăjesc și pe alții (Iov 3:17; 2 Timotei 3:12, 13); ei sunt „ca marea înfuriată, care nu se poate liniști și ale cărei ape aruncă afară noroi și mâl” Isaia 57:20. De aceea, înainte ca neprihănirii să se poată bucura de acel „belșug de pace,” trebuie ca cei răi să fie îndepărtați de pe pământ. Astfel, când, în viziune profetică, Ioan a văzut că împărățiile acestei lumi au trecut în mâinile

Domnului nostru și ale Hristosului Său, a auzit pe bătrânii aflați în jurul tronului din cer, spunând: „Îți mulțumim, Doamne Dumnezeule Atotputernic, care ești și care erai și care vii, că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare și ai început să împărățești. Neamurile se mâniaseră, dar a venit mânia Ta; a venit vremea să judeci pe cei morți, să răsplătești pe robii Tăi prooroci, pe sfinți și pe cei ce se tem de Numele Tău, mici și mari, și să prăpădești pe cei ce prăpădesc pământul.” Apocalipsa 11:17, 18. Hristos Însuși a spus că atunci când va veni, „va răsplăti fiecăruia după faptele lui.” Matei 16:27. Așadar, venirea Lui înseamnă mântuirea celor neprihăniți și distrugerea celor răi.

Sunt potrivite aici câteva cuvinte referitoare la modul în care va fi făcută eliberarea finală a celor neprihăniți. Apostolul Pavel ne spune că aceasta se va produce prin învierea morților și prin luarea la cer a celor vii. El a scris bisericii din Corint:

„Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați într-o clipă, într-o clipeală de ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii și noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca trupul acesta supus putrezirii să se îmbrace în neputrezire și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire. Când trupul acesta supus putrezirii se va îmbrăca în neputrezire și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: «Moartea a fost înghițită de biruință.»” 1 Corinteni 15:51-54.

În felul acesta cei dreپți intră în răsplata lor veșnică; dar nu vor locui pe pământ imediat. Pământul trebuie să fie făcut potrivit pentru a le sluji de locuință, prin distrugerea celor care l-au stricat. Când se va arăta Hristos pe norii cerului cu putere și cu mare slavă, cei dreپți, pentru că sunt dreپți, sunt întăriți pentru a privi slava Lui; însă cei răi nu o vor putea suporta. Isaia spune: „va lovi pământul cu toiagul cuvântului Lui și cu suflarea buzelor Lui va omorî pe cel rău.” Isaia 11:4. Iar apostolul Pavel, vorbind despre „omul păcatului,” – „acel nelegiuit,” – spune că el este cel „pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale și-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale.” 2 Tesaloniceni 2:8.

Aceasta, însă, nu este distrugerea finală a celor răi și nu este curățirea pământului, fiindcă milioanele care au murit în păcat zac în tot acest timp în mormintele lor, fără să știe de evenimentele minunate ce au loc pe pământ. Ei nu își primesc acum răsplata pentru faptele lor rele. Nici cei răi care sunt în viață în momentul arătării lui Hristos, care sunt uciși de strălucirea venirii Lui, nu își primesc pedeapsa în momentul acela. Ei vor muri pur și simplu pentru nu sunt capabili să suporte slava orbitoare a prezenței lui Hristos. „Cei pe care-i va ucide Domnul în ziua aceea vor fi întinși de la un capăt al pământului până la celălalt; nu vor fi nici jeliți, nici adunați, nici îngropați, ci vor fi un gunoi de pământ.” Ieremia 25:33.

Starea în care se va afla atunci pământul este descrisă astfel de profeți:

„Se vestește dărâmare peste dărâmare, căci toată țara este pustiită; colibeile îmi sunt pustiite deodată și corturile într-o clipă. [...] «Căci poporul Meu este nebun, nu Mă cunoaște; sunt niște copii fără minte și lipsiți de pricepere; sunt meșteri să facă răul, dar nu știu să facă binele.» «Mă uit la pământ, și iată că este pustiu și gol; mă uit la ceruri, și lumina lor a pierit! (Compară cu Geneza 1:2). Mă uit la munți, și iată că sunt zguduiți și toate dealurile se clatină! Mă uit, și iată că nu este nici un om și toate păsările cerurilor au fugit! Mă uit, și, iată, Carmelul este un pustiu și toate cetățile sale sunt nimicite înaintea Domnului și înaintea mâniei Lui aprinse!» Căci așa vorbește Domnul: «Toată țara va fi pustiită, dar nu o voi nimici de tot.»” Ieremia 4:20-27.

„Groaza, groapa și lațul vin peste tine, locuitor al țării! Cel ce fuge dinaintea strigătelor de groază cade în groapă și cel ce se ridică din groapă se prinde în laț, căci se deschid stăvilarele de sus și se clatină temeliile pământului! Pământul se rupe, pământul se sfărâmă, pământul se crapă, pământul se clatină ca un om beat, tremură ca o colibă; păcatul lui îl apasă, cade și nu se mai ridică. În ziua aceea, Domnul va pedepsi în cer oștirea de sus, iar pe pământ, pe împărații pământului. Aceștia vor fi strânși ca prinși de război și puși într-o

temniță, vor fi închiși în gherle și, după un mare număr de zile, vor fi pedepsiți.” Isaia 24:17-22.

Atunci pământul va fi în starea în care a fost la început; în acea stare descrisă ca „adânc,” „abis” sau „fântâna adâncului.” În locul acesta întunecat, jalnic și pustiu, Satana va fi lăsat timp de o mie de ani. Profetul spune: „Apoi am văzut coborându-se din cer un înger care ținea în mână cheia Adâncului și un lanț mare. El a pus mâna pe balaur, pe șarpele cel vechi, care este Diavolul și Satana, și l-a legat pentru o mie de ani. L-a aruncat în Adânc, l-a închis acolo și a pecetluit intrarea deasupra lui ca să nu mai înșele neamurile până se vor împlini cei o mie de ani. După aceea, trebuie să fie dezlegat pentru puțină vreme.” Apocalipsa 20:1-3. Incapabil de a-și mai aduce înșelăciunile diabolice asupra oamenilor, fiindcă nu mai sunt oameni vii pe pământ, el este efectiv legat. Niciun om osândit la detenție în celula întunecoasă nu a fost mai privat astfel de libertate.

În timpul acestor o mie de ani, cei drepti vor fi în cer, unde, împreună cu Hristos, vor judeca pe îngerii căzuți și pe oamenii răi (vezi Apocalipsa 20:4; 1Corinteni 6:1-3). Perioada aceasta de o mie de ani cuprinde acel „mare număr de zile” la sfârșitul cărora cei răi „vor fi pedepsiți.” La sfârșitul acestui timp Satana va fi eliberat din închisoarea lui, din cauza faptului că cei răi vor fi înviați atunci (Apocalipsa 20:5) și atunci va avea ocazia de a-și folosi pentru puțină vreme artele amăgirii care sunt înșăși viața lui. Cetatea sfântă, Noul Ierusalim, va fi atunci coborât din cer de la Dumnezeu, iar Satana își va aduna oștirile de oameni răi în jurul ei, făcându-i să creadă că ei o pot cuceri pentru a fi a lor (Apocalipsa 20:8, 9). Atunci va coborî foc din cer de la Dumnezeu și acesta va mistui pe Satana împreună cu toate oștirile lui. Focul „va arde ca un cuptor. Toți cei trufași și toți cei răi vor fi ca miriștea;” focul îi va arde „și nu le va lăsa nici rădăcină, nici ramură.” Maleahi 4:1.

Focul care provoacă „pieirea oamenilor nelegiuți” va topi pământul și îl va curăța de blestem, așa că din el va ieși un pământ reînnoit, potrivit pentru a fi locuit de neprihănire. 2 Petru 3:7, 9, 12, 13. Cei drepti, aflați în siguranță în cetatea lui Dumnezeu, fiind astfel făcuți în stare să „rămână lângă niște flăcări veșnice” Isaia 33:14, 15, vor medita la „groaza” care nu se va apropia de ei; fiindcă doar vor privi cu ochii și vor vedea răsplata celor răi. Apoi, după ce răul va fi mistuit ca „pleava uscată,” după ce focul încetează din cauză că nu mai are ce să îi alimenteze arderea, cei drepti vor merge să moștenească țara pe vecie; „vor zidi vechile dărâmături, vor ridica temeliile străbune, vor drege cetățile pustiite, locurile părăsite de multă vreme;” da, „vor zidi cetățile pustii, și le vor locui; vor sădi vii și vor bea din rodul lor; vor sădi grădini și vor mânca din rodul lor;” după care „se vor desfăta în belșug de pace.” „judecata va locui în pustie, și neprihănirea va rămâne în locul roditor. Lucrarea neprihănirii va fi pacea, iar efectul neprihănirii, liniștea și încrederea pe vecie.” Isaia 32:16, 17, trad. KJV. Apoi „poporul Meu va locui în locuința păcii, în case fără grijă și în adăposturi liniștite.” Isaia 32:18. „Căci Domnul mângâie Sionul; El mângâie toate locurile lui pustii; va face pustiul lui ca Edenul, și locurile lui pustii ca o grădină a Domnului; bucuria și veselia se vor găsi acolo; mulțumirea și sunetul de cântec.” „Aceasta este moștenirea robilor Domnului, așa este mântuirea care le vine de la Mine, zice Domnul.” Isaia 51:3 KJV; Isaia 54:17.

Timpul sfârșitului

„Dar când se vor întâmpla aceste lucruri?” Este o întrebare importantă. Când Hristos a arătat spre zidurile impunătoare ale Templului și a zis: „Vedeți toate aceste lucruri? Adevărat vă spun că nu va rămâne aici piatră pe piatră care să nu fie dărâmată”, ucenicii, legând catastrofa aceasta de sfârșitul tuturor lucrurilor, au venit la El, la o parte, și l-au zis: Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?” Matei 24:2, 3. Sunt unii care ne spun că nu e treaba noastră să întrebăm despre timpul venirii lui Hristos. Dacă ar fi așa, ce ocazie bună a avut Isus atunci când i-au pus

întrebarea tocmai citată să accentueze faptul acesta în așa fel încât ucenicii Lui să nu-l uite niciodată. Le-a zis El atunci: „Nu vă bateți capul cu astfel de lucruri; veți ști atunci când se va întâmpla”? Nu, deloc. Nu a rostit niciun cuvânt dezaprobator sau de mustrare, ci a spus în mod simplu: „Băgați de seamă să nu vă înșele cineva.” După aceea a început să le dea anumite semne sigure prin care să poată ști când venirea Lui se va apropia, evitând astfel să fie înșelați.

Este adevărat că mai departe în același capitol, 24 din Matei, Mântuitorul a spus: „Despre ziua aceea și despre ceasul acela nu știe niciun om, nici îngerii din cer, ci numai Tatăl Meu” (vers. 36 – trad. KJV); totuși, chiar înainte de aceasta, El a zis că atunci când se vor întâmpla anumite semne se poate ști că venirea Lui „este aproape, este chiar la uși” vers. 33. De aceea tragem concluzia că, în timp ce este imposibil pentru cineva să spună care este ziua venirii lui Hristos, este datoria noastră să știm când aceasta este aproape. Astfel, Pavel scrie fraților Tesaloniceni: „Cât despre vremuri și soroace, n-aveți trebuință să vi se scrie, fraților.” 1 Tesaloniceni 5:1. Cu care vremuri și soroace erau atât de familiari tesalonicenii? Ei bine, cu vremurile și soroacele venirii Domnului pentru a-i învia pe morții cei dreți și pentru a-i lua la cer pe sfinții cei vii, eveniment despre care tocmai le scrisese (vezi 1 Tesaloniceni 4:16-18).

„Dar,” ar spune cineva, „Pavel merge mai departe și zice că ziua Domnului va veni ca un hoț noaptea.” Așa a spus, dar pentru cine a spus că va fi așa? Pentru cei care trăiesc în chip ușuratic și zic: „Pace și liniște.” 1 Tesaloniceni 5:3. Imediat adaugă: „Dar voi, fraților, nu sunteți în întuneric pentru ca ziua aceea să vă prindă ca un hoț. Voi sunteți fii ai luminii și fii ai zilei. Noi nu suntem ai nopții, nici ai întunericului” versetele 4, 5. Așadar, numai pentru fiii nopții și ai întunericului va veni ziua Domnului ca un hoț.

Aceeași idee este exprimată de Mântuitorul în Luca 21:34, 35: „Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreueze inimile cu îmbuibare de mâncare și băutură și cu îngrijorările vieții acesteia, și astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră. Căci ziua aceea va veni ca un laț peste toți cei ce locuiesc peste toată fața pământului.” Creștinii nu sunt „locuitori” pe acest pământ, ci numai călători (vezi 1 Petru 1:17; 2:11; Evrei 11:13; Psalmii 39:12). Cei care nu au alte gânduri sau griji decât de a trăi pe acest pământ, a căror „dorință a inimii este să rămână casele lor pentru veșnicie, și locuințele lor pentru multă vreme,” vor fi astupați de grijile acestei vieți și, cu siguranță, vor fi luați prin surprindere de venirea zilei Domnului. Însă Mântuitorul nostru ne învață foarte lămurit că aceia care iau seama la ei înșiși, fără a se îngreua cu îmbuibare de mâncare și băutură și cu îngrijorările vieții acesteia, nu vor fi luați pe nepregătite ca de un hoț, când va veni ziua Domnului. De aceea, nu suntem doar împuterniciți să privim spre venirea Domnului, studiind semnele care dovedesc apropierea ei grabnică, ci suntem datori, chiar obligați să facem așa.

Visul care a fost dat lui Nebucadnețar, pe care Daniel l-a explicat, i-a fost dat ca să poată ști „ce se va întâmpla în vremurile de pe urmă.” Daniel 2:28. În studiul nostru sumar despre profețiile din cartea lui Daniel am văzut că aceste profeții sunt toate borne kilometrice care indică spre timpul sfârșitului. Astfel, în al doilea capitol, suntem conduși în mod explicit până în anul 476 d.Hr., când Imperiul Roman a fost complet divizat; următorul lucru menționat este așezarea Împărăției veșnice a lui Dumnezeu. În capitolul 7 suntem conduși și mai aproape de ziua Domnului, până la sfârșitul supremației papale, în anul 1798; iar următorul eveniment important este timpul când sfinții iau în stăpânire Împărăția. Nu este niciun lanț al profeției care să nu culmineze cu venirea glorioasă a Domnului și Mântuitorului nostru, Isus Hristos. Însă dintre toate profețiile din Biblie, capitolul 24 din Matei ne oferă cea mai clară informație referitoare la timpul venirii Domnului. Haideți să vedem ce putem învăța de aici despre evenimentul acesta important.

Rețineți întrebarea pe care au pus-o ucenicii: „Care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?” Ei nu au întrebat dacă va reveni, fiindcă nu aveau niciun dubiu în legătură cu aceasta. Nu L-au întrebat în ce mod va veni, fiindcă nu știau de vreun al mod de

venire decât venirea personală. L-au întrebat simplu despre timpul în care se va produce un eveniment despre care nu se îndoiau că va avea loc. De aceea, de vreme ce Isus nu i-a muștră pentru curiozitatea lor, ci a început să răspundă întrebării lor, trebuie să concluzionăm că le-a spus ceva referitor la timpul venirii Lui. Astfel descoperim că aceasta este marea greutate a capitolului, pe care îl vom expune acum în mod sumar.

Drept răspuns la întrebarea ucenicilor, Isus a zis: „Băgați de seamă să nu vă înșele cineva. Fiindcă vor veni mulți în Numele Meu și vor zice: «Eu sunt Hristosul!» Și vor înșela pe mulți” versetele 4, 5. Nu putem fi de acord cu acei comentatori care găsesc împlinirea acestei preziceri în numeroșii pseudo-Mesia care au apărut în primele secole. Sunt două motive pentru care nu se poate ca Isus să se fi referit la aceștia: 1. Subiectul discuției era a doua venire a lui Hristos. Pentru că ucenicii L-au întrebat pe Isus despre semnele celei de-a doua veniri a Sa, El a replicat: „Băgați de seamă să nu vă înșele cineva. Fiindcă vor veni mulți în Numele Meu și vor zice: «Eu sunt Hristosul!» Și vor înșela pe mulți.” Este evident că avertizarea lui Isus este pentru a nu fi înșelați în acel lucru despre care întrebau ei. 2. Numai cei care nu credeau că Isus este Hristosul au putut fi înșelați de falșii Mesia. Ucenicii, cărora Isus le vorbea la o parte, erau convinși că Isus era „Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu.” De aceea, nu era potrivit să-i avertizeze să nu se lase înșelați de oameni care ar fi declarat că veneau ca împlinire a profețiilor ce preziceau doar prima venire a lui Hristos. Desigur, trebuie să ne amintim că în timp ce aceste cuvinte au fost spuse ucenicilor care L-au urmat pe Hristos în lucrarea Lui pe pământ, ele sunt adresat la fel de direct poporului Său din toate secolele următoare până la sfârșitul timpului. Concluzionăm, așadar, că avertizarea legată de hristoșii mincinoși, cu care Isus și-a început cuvântarea, îi are în vedere pe hristoșii mincinoși menționați în versetele 23, 24.

„Veți auzi de războaie și vești de războaie: vedeți să nu vă înspăimântați, căci toate aceste lucruri trebuie să se întâmple. Dar sfârșitul tot nu va fi atunci. Un neam se va scula împotriva altui neam, și o împărăție, împotriva altei împărății și, pe alocurea, vor fi cutremure de pământ, foamete și ciumi. Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor. Atunci vă vor da să fiți chinuiți și vă vor omorî; veți fi urâți de toate neamurile pentru Numele Meu. Atunci, mulți vor cădea, se vor vinde unii pe alții și se vor urî unii pe alții. Se vor scula mulți proroci mincinoși și vor înșela pe mulți. Și, din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci. Dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit. Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.” versetele 6-14.

Nu poate exista nici cea mai mică îndoială că în aceste versete suntem transportați rapid prin istoria lumii până la sfârșitul timpului. „Sfârșitul” despre care vorbesc versetele 13 și 14 trebuie să se referă în mod sigur la „sfârșitul lumii,” despre care au întrebat ucenicii, care este identic cu a doua venire a lui Hristos. Sfârșitul lumii este timpul secerișului (Matei 13:39). Dar la timpul secerișului, Fiul omului vine pentru a secera pământul (Apocalipsa 14:14). Atunci El trimite pe îngerii Săi să strângă pe poporul Său (compară Matei 13:40, 41 cu 24:30, 31). De aceea, în versetele tocmai citate, Mântuitorul a dat nu doar un răspuns la întrebarea „care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?”, ci a făcut și o scurtă declarație a unor fapte, menită a le pregăti mințile pentru răspunsul direct la întrebare.

Se poate spune, așadar, că războaiele și veștile de războaie nu sunt semne concrete ale apropiatei veniri a lui Hristos. Ele nu sunt semne prin care să putem spune ceva despre cât de aproape este acest eveniment. Ca o idee, nu a existat o ridicare generală a unei națiuni împotriva altei națiuni, a unei împărății împotriva altei împărății, până după trei sute de ani de la Hristos, când a început dezmembrarea Romei sub popoarele barbare venite din nord. Însă, deși prin aceste invazii țara a fost devastată, fiind uciși nenumărați oameni, suferința nu a fost nici pe aproape de aceea pe care creștinii au avut-o de îndurat datorită credinței lor. În versetele 9 și 10 găsim referire la persecuțiile atât din partea Romei păgâne cât și a celei

papale; și nu doar la acestea, ci la toate persecuțiile care au loc pe motive de conștiință, înainte să vină Domnul. Că vor fi persecuții până la venirea Domnului, este arătat atât de profetul Daniel, cât și de apostolul Pavel. Vorbind despre papalitate prin simbolul cornului mic, profetul spune:

„Am văzut, de asemenea, cum cornul acesta a făcut război sfinților și i-a biruit, până când a venit Cel Îmbătrânit de zile și a făcut dreptate sfinților Celui Preaînalt, și a venit vremea când sfinții au luat în stăpânire împărăția.” Daniel 7:21, 22. Iar Pavel spune că în zilele din urmă oamenii vor fi vânzători, obraznici, îngâmfați, și că „toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi prizoniți.” 2 Timotei 3:12.

Oricum, persecuția nu este cel mai rău lucru pe care l-a avut și-l va avea de întâmpinat biserica. Timpurile de cea mai grea persecuție au fost timpurile în care biserica a avut cea mai adâncă puritate și devoțiune. Pericolul cel mai mare pentru biserică a venit și întotdeauna va veni din partea învățătorilor mincinoși (profeți mincinoși) care trag miile de oameni în eroare și în ruină eternă cu sofisticările lor plăcute. „Un singur păcătos strică mult bine,” spune Solomon; și cu siguranță nu sunt păcătoși mai mari, sau mai capabili de a distruge binele, decât aceia care își tăinuiesc nelegiuirea sub o haină de pretinsă neprihănire, furând uniforma din curtea cerului pentru a sluji diavolului îmbrăcați în ea. Iuda vorbește despre ei astfel: „Căci s-au strecurat printre voi unii oameni scriși demult pentru osânda aceasta, oameni neevlavioși, care schimbă în desfrânare harul Dumnezeului nostru și tăgăduiesc pe singurul nostru Stăpân și Domn, Isus Hristos.” Iuda 4. Petru, la fel, adresând a doua sa epistolă „către cei ce au căpătat o credință de același preț cu a noastră prin dreptatea Dumnezeului și Mântuitorului nostru Isus Hristos,” ceea ce-i include pe toți creștinii, după ce vorbește despre profețiile din vechime, spune:

„În norod s-au ridicat și proroci mincinoși, cum și între voi vor fi învățători mincinoși, care vor strecura pe furiș erezii nimicitoare, se vor lepăda de Stăpânul care i-a răscumpărat și vor face să cadă asupra lor o pierzare năprasnică. Mulți îi vor urma în destrăbălările lor. Și, din pricina lor, calea adevărului va fi vorbită de rău. În lăcomia lor vor căuta ca, prin cuvântări înșelătoare, să aibă un câștig de la voi.” 2 Petru 2:1-3.

„Și, din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci.” Nelegiuirea despre care este vorba aici nu este numai nelegiuirea celor lumești, ci este nelegiuirea care face ca dragostea celor mai mulți să se răcească. Nelegiuirea unui om rău nu poate face ca dragostea unui om neprihănit să se răcească, decât dacă omul neprihănit este contaminat de răutate. Această nelegiuire este surprinsă de text și este o consecință a înșelăciunilor practice de învățătorii mincinoși. Atât timp cât oamenii se prind de învățăturile curate ale Bibliei și le iubesc, sunt în siguranță; însă acceptarea de învățături false îi va conduce în mod automat la practicarea nelegiurii. Învăătura sănătoasă este temelia întregii moralități și este cea care o conservă; este stânca pe care omul trebuie să clădească dacă vrea să îi reziste casa împotriva potopului adus de arhivrajmaș. Cine acceptă învățături false, nu contează dacă le acceptă fiind înșelat sau le acceptă de bună voie, își zidește casa pe nisip. Din istoria profană și din cea sacră știm că primele secole ale erei creștine dau mărturie despre o teribilă „cădere de la credință”, despre o îndepărtare de puritatea credinței și practicii creștine; iar Pavel ne spune că „în zilele de pe urmă” ne putem aștepta la o stare încă și mai rea (2 Timotei 3:1-5, 13). Dar cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit. „Ferice de cel ce rabdă ispita! Căci, după ce a fost găsit bun, va primi cununa vieții, pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce-L iubesc.” Iacov 1:12.

„Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.” Matei 24:14. Versetul acesta a dat naștere la multă speculație și controversă cu totul inutile. Unii au presupus că „sfârșitul” nu se poate referi la venirea lui Hristos, deoarece, spun ei, evanghelia a fost predicată de mult în toată lumea și Domnul încă nu a venit; în timp ce alții pretind că venirea Domnului trebuie să

fi fost distrugerea Ierusalimului, despre care amintește întregul capitol. Realitatea este că Pavel spune despre „cei ce vestesc Evanghelia” că „glasul lor a răsunat prin tot pământul și cuvintele lor au ajuns până la marginile lumii.” Romani 10:18. Și din nou el spune că evanghelia „a fost propovăduită oricărei făpturi de sub cer.” Coloseni 1:23. Cum vom împăca acum aceste declarații, cu declarația lui Hristos că sfârșitul va veni de îndată ce „evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor”? O scurtă examinare a câtorva texte din Scriptură, lăsând ca fiecare parte din textul în cauză să își arate deplina greutate, va rezolva această chestiune.

Mai întâi să ținem minte că „Evanghelia aceasta a Împărăției” este cea care este de predicat în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor, înainte ca sfârșitul să poată veni. Termenul acesta nu poate însemna altceva decât vestea bună despre apropiata venire a lui Hristos în Împărăția Sa. Acum, în timp ce apostolii au învățat despre a doua venire a Domnului, iar primii ucenici au crezut în aceasta, ei nu au învățat nici nu au așteptat că va avea loc în zilele lor. În fiecare dintre epistolele sale, Pavel are ceva de spus despre a doua venire a lui Hristos; însă îi avertizează în mod expres pe oameni să nu gândească despre aceasta că va avea loc atunci imediat. Unii dintre frații tesaloniceni dobândiseră ideea, parțial din cauza înțelegerii greșite a primei epistole trimise de Pavel lor și parțial din scrisori născocite în numele lui Pavel, că venirea Domnului era iminentă, așa că apostolul le-a scris după cum urmează:

„Cât privește venirea Domnului nostru Isus Hristos și strângerea noastră laolaltă cu El, vă rugăm, fraților, să nu vă lăsați clătinați așa de repede în mintea voastră și să nu vă tulburați de vreun duh, nici de vreo vorbă, nici de vreo epistolă ca venind de la noi, ca și cum ziua Domnului ar fi și venit chiar. Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip, căci nu va veni înainte de a fi venit lepădarea de credință și de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării, potrivnicul care se înalță mai presus de tot ce se numește «Dumnezeu» sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.” 2 Tesaloniceni 2:1-4.

După aceea el continuă, aducându-le aminte că atunci când era cu ei le spusese lucrurile acestea, că trebuie să aibă loc marea apostazie și că trebuie să fie așezată papalitatea și să își urmeze cursul ei, înainte de venirea Domnului; „fiindcă așa scrie profetul” (vezi Daniel 7). Și, chiar în capitolul pe care îl studiem, Mântuitorul nostru introduce același lucru, vorbind despre „un necaz așa de mare” care urma să vină, despre faptul că ucenicii Lui urmau să fie urâți de toate neamurile pentru Numele Lui, să fie chinuiți și omorâți. Mai departe, El spune care sunt semnele ce vor avea loc, după ce va trece timpul acelei mari apostazii și necazul datorat ei, înainte ca El să vină. Așadar trebuie să concluzionăm că „Evanghelia aceasta a Împărăției” nu a fost încă predicată „în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor.” Când acest lucru va fi făcut, pe cât de sigur este Scriptura cuvântul fără greș al lui Dumnezeu, la fel de sigur este că atunci va veni sfârșitul. Fără îndoială timpul acesta este mai aproape decât își pot imagina cei mai mulți dintre oameni.

„De aceea, când veți vedea urâciunea pustiirii, despre care a vorbit prorocul Daniel, așezată în Locul Sfânt – cine citește să înțeleagă!- atunci, cei ce vor fi în Iudeea să fugă la munți; cine va fi pe acoperișul casei să nu se coboare să-și ia lucrurile din casă; și cine va fi la câmp să nu se întoarcă să-și ia haina.” Matei 24:15-18.

Prevestind distrugerea Ierusalimului (compară versetul 14 cu Luca 21:20), Mântuitorul a răspuns întrebării, „Când se vor întâmpla aceste lucruri?”, întrebare pusă de ucenici când Isus a spus că va veni vremea când nu va mai rămâne din Templu nici piatră pe piatră care să nu fie dărâmată. Unii au gândit că toate referințele la venirea Domnului, împreună cu toate prezicerile acestui capitol, s-au împlinit la distrugerea Ierusalimului, doar pe motivul că evenimentul acesta a fost introdus aici. Dar faptul că aceasta este o greșeală ar trebui să fie evident oricui citește capitolul și are o înțelegere cât de cât corectă a limbajului.

Când va veni Hristos, venirea Lui va fi ca lumina fulgerului care iese de la răsărit și se vede până la apus, peste întreg cerul (Matei 24:27; Luca 17:24). La distrugerea Ierusalimului nu a avut loc nimic asemănător unui astfel de fenomen.

Înainte de venirea Domnului soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei, iar stelele vor cădea din cer (Matei 24:29; Ioel 2:31); istoria nu deține nicio înregistrare despre întâmplarea unor astfel de lucruri după înălțarea lui Hristos la cer și până la distrugerea Ierusalimului.

Când va veni Hristos, „Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhangel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer.” 1 Tesaloniceni 4:16. Să aplici acest limbaj la venirea lui Titus cu legiunile lui romane la Ierusalim nu este decât un sacrilegiu.

Când va veni Hristos, „toate semințiile pământului se vor boci.” Matei 24:30. Distrugerea Ierusalimului a fost departe de a afecta măcar jumătate dintre „toate semințiile pământului.” Unele dintre „semințiile pământului,” mai ales romanii, s-au bucurat nespuse la distrugerea lui.

Când va veni Fiul omului, „va trimite pe îngerii Săi cu trâmbița răsunătoare și vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi” Matei 24:31, tot atunci vor învia cei morți, în corpuri nesupuse stricăciunii (1 Corinteni 15:52); însă nimeni nu poate fi atât de nechibzuit încât să sugereze că ceva de felul acesta s-ar fi întâmplat la distrugerea Ierusalimului. Nu a avut loc o strângere a celor neprihăniți, ci o împrăștiere atât a celor dreپți cât și a celor răi; nicio înviere din morți, ci un enorm măcel al celor vii.

Dar pentru ce să mai continuăm cu acest contrast? De vreme ce limbajul Bibliei nu poate fi denaturat pentru a da măcar un pic de dreptate pretenției că distrugerea Ierusalimului și venirea lui Hristos sunt același lucru, îi lăsăm pe cei care fac afirmații atât de monstruoase să stea cât de bine pot în fața conflictului lor cu Biblia.

De ce, atunci, a introdus Domnul subiectul distrugerii Ierusalimului în cuvântarea Lui? Pentru simplul motiv că ucenicii L-au întrebat despre aceasta, iar El a vrut, în afară de a le satisface curiozitatea, ca urmașii Lui credincioși să știe când să fugă din cetatea nefericită, pentru a-și scăpa viețile. Când aveau să vadă Ierusalimul înconjurat de oști (vezi Luca 21:20) atunci aveau să știe că pustiirea despre care s-a vorbit în Luca 19:41-44 era la ușă, iar ei să prindă prima ocazie de a scăpa. Părea în mod natural, ca și cum după aceea ar fi fost prea târziu pentru a mai scăpa; însă Domnul nu face nicio greșală în avertizările pe care le dă, iar nouă ni se spune că după ce Ierusalimul a fost împresurat de romani, iar populația cetății s-a redus foarte mult, Cestius, generalul roman, „s-a retras, fără a avea niciun motiv” (vezi Josephus, Wars of the Jews, cartea 2, cap. 19.) Aceasta le-a dat celor care păstrau ca pe o comoară cuvintele lui Hristos ocazia de a păzi instrucțiunile Lui și de a fugi imediat pentru a-și scăpa viața.

În afară de faptul că era necesar să vorbească despre timpul distrugerii Ierusalimului, pentru a răspunde întrebării puse lui Isus de ucenicii Săi și pentru a se îngriji de siguranța lor, mai este un motiv pentru care subiectul acesta se potrivește aici; și anume că distrugerea Ierusalimului, cu scenele îngrozitoare care au avut loc, era o asemănare în miniatură a distrugerii finale a celor răi, la venirea lui Hristos. Isaia spune despre timpul când Hristos va sfârâma pe păgâni, că „orice încălțăminte purtată în învălmășeala luptei și orice haină de război tăvălită în sânge vor fi aruncate în flăcări ca să fie arse de foc.” Isaia 9:5. Iar ororile care au însoțit distrugerea Ierusalimului au fost atât de mari încât cel care citește relatarea despre acel măcel și conflagrație, cu greu își poate imagina ceva mai grozav, decât ceea ce va fi la scară mai largă în ziua din urmă. „Asediarea și capturarea Ierusalimului de către Titus,” spune William Ralph Inge, în „Society in Rome under the Caesars,” p.51, „a fost probabil cea mai sângeroasă dintre victoriile romane.” Iar Josephus spune (prefața la The Wars of the Jews): „Războiul pe care iudeii l-au purtat cu romanii a fost cel mai mare dintre toate cele care au fost, nu doar în timpul nostru, ci, într-un fel, dintre toate cele despre care am auzit; fie

ele războaie în care un oraș a luptat împotriva altui oraș, fie o națiune împotriva altei națiuni.” Ceea ce se poate numi „o vedere în perspectivă” se întâlnește des în Scriptură. Adică, despre două lucruri complet separate în ce privește timpul, totuși având trăsături comune, se vorbește împreună fără a se sesiza timpul care le desparte. Cum profeții au privit în cursul timpului, două evenimente, oarecum similare în caracter, au apărut pe linia viziunii lor. După cât a putut discerne vederea lor, ambele evenimente s-ar fi putut petrece în același timp, la fel cum doi pomi aflați la distanță de mai mulți metri unul față de altul vor apărea, unuia care stă în rând cu ei, ca și cum ar fi lipiți unul de altul. Aceasta explică de ce în Vechiul Testament, judecățile aduse peste orașele antice, ca Tirul, Ninive și Babilon, sunt prezise într-o legătură atât de strânsă cu anunțarea judecății finale a întregului pământ, încât este aproape imposibil de spus unde sfârșește una și unde începe cealaltă; iar în unele cazuri relatările profetice se suprapun, astfel că o porțiune din descriere se aplică în mod egal fiecărui eveniment. Desigur Hristos nu a avut dezavantajul pe care l-au avut profeții și El a știut foarte bine că venirea Lui nu avea să fie decât la sute de ani după distrugerea Ierusalimului; totuși este dată o „vedere în perspectivă” a celor două evenimente și nu se poate nega că o mică parte din ce a spus El se aplică în mod egal fiecărui eveniment. Cu toate acestea, El a făcut distincție atât de clară între ele încât niciun cititor atent al Bibliei nu este în pericol de a le confunda.

„Pentru că atunci va fi un necaz așa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum și nici nu va mai fi. Și, dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa; dar, din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate.” Matei 24: 21, 22.

Aici, în aceste versete, este punctul în care toate referirile la distrugerea Ierusalimului încetează și unde relatarea despre semnele ce indică venirea Domnului continuă. Cea mai mare parte din aceste versete se referă fără îndoială la persecuția grozavă din timpul supremației papale. Căci, deși a fost mare necaz când a fost distrus Ierusalimul, Plângerile lui Ieremia indică faptul că atunci când Nebucadnețar a distrus Ierusalimul, au avut loc orori aproape la fel de mari, dacă nu chiar la fel. Că aceste cuvinte se aplică mai ales la un alt necaz decât acela de la distrugerea Ierusalimului, este evident din cuvintele: „Și, dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa; dar, din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate.” O scurtare a zilelor de necaz pentru Ierusalim nu ar fi avut nimic de-a face cu cei „aleși”, fiindcă nimeni nu poate fi numit „ales” decât aceia care iau seama la cuvintele lui Hristos, iar toți cei care au fost atenți la cuvintele lui Hristos trebuie să fugă la momentul specificat, înainte să se vadă ororile asediului și ale victoriei. De aceea, tragem concluzia că, luând distrugerea Ierusalimului ca punct de plecare, în versetul 21, în termenul „un necaz așa de mare”, El include necazul care a urmat datorită persecutării creștinilor de către păgâni, precum și un necaz și mai mare care a însoțit persecutarea bisericii de către papalitate.

Supremația papală, așa cum am văzut în capitolul anterior, a durat din anul 538 d.Hr. până în anul 1798 d.Hr. În decursul acestui timp Biserica catolică a avut putere să persecute, sau să instige la persecuție. Sigur că nu a fost o persecuție constantă, deoarece nu a existat o opoziție pe față constantă față de pretențiile ei monstruoase. Cu toate acestea, mare parte din acest timp „a asuprit pe sfinți” („a epuizat pe sfinți” – eng.), întocmai așa cum a spus profeția mai dinainte. Niciun alt termen nu ar putea exprima atât de deplin modul în care papalitatea s-a purtat cu adevăratul popor al lui Dumnezeu. Literalmente i-a terminat. Fără a se mulțumi cu simpla ucidere a victimei, inchiștorii – călăii bisericii – i-au chinuit torturându-i pe îndelete, rivalizând în rafinamentul cruzimii lor cu sălbăticia barbară. Și au făcut aceasta, voind să-i termine pe toți sfinții lui Dumnezeu. Ar fi făcut aceasta dacă Dumnezeu, în mila Lui, nu ar fi poruncit ca „zilele acelea” de necaz să fie scurtate. Datorită acestui fapt a fost lăsată pe pământ o rămășiță care să păstreze cunoașterea adevărului.

Acum, putem afla cum și când au fost scurtate zilele acelea? Putem, dacă vom găsi cauza principală a necazului; iar pentru aceasta nu trebuie să căutăm prea departe. Un scriitor

catolic a recunoscut că Inchiziția este cea care a salvat Italia de la cădere în protestantism. Însă Inchiziția cu greu poate fi separată de Iezuitism.

Deși spiritul Inchiziției a existat de la începutul mării apostazii, Inchiziția însăși a venit la existență doar aproximativ odată cu nașterea Ordinului iezuiților. Aceasta a fost o unealtă potrivită pentru o astfel de organizație. Cu ajutorul ei, iezuiții aproape i-au șters pe creștini de pe pământ, distrugându-i pe toți creștinii adevărați. Însă Cuvântul lui Dumnezeu a declarat că zilele de necaz aveau să fie scurtate, și așa a și fost. Reformațiunea s-a răspândit atât de mult în unele țări din Europa încât conducătorii nu au vrut să se mai supună cerințelor Bisericii catolice. Tot atunci, Iezuitismul amenința să înghită Biserica și să ajungă stăpân în loc de a fi slujitor, așa că în anul 1773, Papa Clement al XIV-lea a emis o bulă în care declara Ordinul iezuiților dizolvat. Lucrul acesta a tins să aducă pace și liniște; și cu toate că au mai fost nu puține cazuri de persecuție după acel timp, nu au mai fost așa persecuții încât să li se justifice denumirea de „necaz” (Eng.- „tribulation”: necaz, năpastă, nenorocire – n.tr.). Putem spune, așadar, că zilele de necaz s-au sfârșit cam cu douăzeci și cinci de ani înainte de sfârșitul zilelor supremației papale. Apoi a venit timpul sfârșitului.

Semne în ceruri

„Îndată după acele zile de necaz, soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer și puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate semințiile pământului se vor boci și vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă. El va trimite pe îngerii Săi cu trâmbița răsunătoare și vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă.” Matei 24:29-31.

În aceste versete suntem duși repede prin timpul de după sfârșitul zilelor de necaz, până la venirea Domnului. Aici apar semnele care arată în modul cel mai clar posibil că venirea Mântuitorului este aproape. „Imediat după acele zile de necaz, soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei.”

Relatarea din Marcu localizează semnul acesta încă și mai precis. Astfel: „Dar, în zilele acelea, după necazul acesta, soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei.” Marcu 13:24. Ce ar putea fi mai lămurit? În anul 31 d.Hr. Mântuitorul a prezis că, înainte de sfârșitul perioadei de supremație papală, dar după încetarea acelei persecuții teribile în masă, soarele și luna se vor întuneca. Cu alte cuvinte, El a spus de fapt că soarele și luna se vor întuneca undeva între anii 1773 și 1798. Să citim acum următoarele din „Webster’s Unabridged Dictionary,” la secțiunea „Noted Names,” etc:

„ZIUA ÎNTUNECATĂ, 19 MAI 1780. – este numită așa datorită întunericii deosebit din ziua aceea care s-a extins peste întregul teritoriu al New England. În unele locuri, persoanele nu au putut vedea să citească scrisul obișnuit, afară în aer liber, timp de mai multe ore. Păsările au cântat cântecul lor de seară, s-au retras și au rămas tăcute; găinile s-au dus la culcare, vitele și-au căutat ocolul, iar în case au fost aprinse lămpile. Întunecimea a început în jurul orei zece dimineața, durând până pe la mijlocul nopții care a urmat, dar cu diferențe de durată și intensitate în diferite locuri. Timp de câteva zile mai înainte, vântul a fost variabil, suflând însă cu precădere dinspre sud-vest și nord-est. Adevărata cauză a acestui fenomen remarcabil nu este cunoscută.”

Ar putea fi redate multe mărturii similare, însă este suficientă aceasta pentru a stabili faptul. Scriitorul spune: „adevrata cauză a acestui fenomen remarcabil nu este cunoscută.” Nu a fost cauzat de o eclipsă, fiindcă luna era plină; pe lângă aceasta, durata perioadei de întuneric și intensitatea întunericii dovedește că a fost cauzată de altceva decât o eclipsă,

chiar dacă luna nu ar fi fost plină. Un scriitor spune că nu se poate imagina un întuneric mai mare, chiar dacă am concepe că a dispărut de pe cer orice corp luminos. A fost aproape ca întunericul din Egipt, așa era simțit. Astronomul Herschel spune:

„Ziua întunecată din America de Nord a fost unul dintre fenomenele acelea despre a căror natură întotdeauna se va citi cu interes, dar pe care știința nu știe să le explice.”

Dar chiar dacă cineva ne-ar putea da o explicație a întunericului acela uimitor, aceasta nu ar afecta câtuși de puțin calitatea sa ca semn al zilei Domnului. Faptul că soarele s-a întunecat tocmai în timpul în care Mântuitorul a spus că se va întuneca, arată că acesta a fost unul dintre marile semne pe care Dumnezeu le-a lăsat ca să știm cam pe unde suntem în istoria lumii.

Semnul acesta minunat a fost prezentat apostolului Ioan, în viziune, iar el îl descrie astfel: „Soarele s-a făcut negru ca un sac de păr, luna s-a făcut toată ca sânge.” Apocalipsa 6:12. Așa s-a întâmplat cu ocazia aceea. Întunecimea nenaturală a durat până noaptea târziu, când cerul și-a luat înfățișarea obișnuită, însă luna părea a fi ca de sânge.

„Stelele vor cădea din cer.” Aceasta s-a împlinit literal în noaptea de 13 noiembrie 1833. Înainte de a descrie semnul acesta, ar fi potrivită o întrebare ce se pune uneori, anume: „De ce semnul acesta, potrivit specificațiilor profeției, nu s-a petrecut «în zilele acelea, după necazul acela»?” Răspunsul este că profeția nu îl localizează în mod neapărat acolo. Primul semn trebuia să apară în intervalul acela; însă Mântuitorul continuă cu următorul semn și fără să facă pauză în vorbire, spune despre clătinarea puterilor cerurilor, care este strâns legată de arătarea lui Hristos, care, desigur, nu putea să aibă loc în timpul perioadei de supremație papală. Aceasta arată că nu este neapărat nevoie să căutăm în timpul acestei perioade împlinirea vreunui dintre semne, cu excepția întunecării soarelui. The Christian Advocate and Journal, din 13 decembrie 1833, a spus despre căderea stelelor:

„Fenomenul meteoric ce a avut loc în dimineața de 13 noiembrie a avut un caracter atât de extraordinar și interesant încât are dreptul la mai mult decât o constatare în trecere. [...] Descrierile vii și expresive care au apărut în diferite jurnale publice nu exagerează realitatea. Chiar nicio limbă nu poate descrie splendoarea acelei desfășurări magnifice; și nu ezit să spun că nimeni nu-și poate forma o idee pe măsură despre splendoarea aceasta, dacă nu a văzut-o cu ochii lui. Arăta ca și cum întregile ceruri înstelate s-ar fi adunat într-un anume punct aproape de zenit, de unde țâșneau simultan, cu viteza fulgerului, înspre toate părțile orizontului; și totuși nu se mai terminau – cu miile curgeau imediat pe urmele altor mii, ca și cum ar fi fost create pentru acea ocazie.”

În Signs of Times (Oakland, Cal.) din 13 aprilie 1888, a apărut o descriere a căderii de stele, făcută de cineva care a fost martor ocular la eveniment, iar din aceasta extragem următoarele declarații:

„În timp ce mulți erau extrem de înfricoșați la vederea manifestării extraordinare de «artificii cerești», pentru marea majoritate a apărut atât de măreț și magnific încât a fost de-a dreptul înșuflețitor. A fost o panoramă ce nu se poate uita niciodată. Rămâne întipărită în memoria mea la fel de vie astăzi cum a fost la o lună după ce a avut loc.

S-au făcut multe încercări de a ilustra scena aceasta, însă este imposibil să redai o idee corectă despre ea într-o ilustrație. Nu este posibil să redai într-un tablou o reprezentare a stelelor căzând în toate punctele cardinale deodată. Au căzut miriade spre nord, est, sud și vest. Orice reprezentare pe hârtie poate să ofere, în cel mai bun caz, o idee foarte limitată despre realitate [...] Ele emanau dintr-un punct aflat mult dincolo de regiunile atmosferei noastre – atât de îndepărtat încât pentru privitor ele apăreau a veni dintr-un singur punct.” (Profesorul Olmstead, de la Colegiul Yale, spune că nu puteau fi mai aproape de 2238 de mile depărtare de pământ). „Ele își trasau drumul lor pe bolta cerului, părând a fi la o distanță egală cu celelalte stele pe care le vedem cu ochiul liber.”

„Am privit scena ore întregi și am văzut milioane de stele, dar nu am văzut în noaptea aceea o singură stea căzătoare. Am văzut stele căzătoare singuratice, dar niciodată nu am văzut trei pe cer în același timp. Nu am văzut pe nimeni să fi declarat că a văzut o stea căzătoare în noaptea aceea. Ele au avut exact imaginea redată în descrierea profeției: «Stelele cerului vor cădea pe pământ.» [...] Punctul din care emanau ele era atât de mult dincolo de atmosfera noastră și desigur atât de mult dincolo de sfera vederii noastre, încât în fiecare locație s-au văzut ca și cum ar cădea drept în jos.”

„Cât de mult timp au continuat să cadă, nu avem mijloace pentru a determina. În partea de est a Pennsylvaniei, unde mă aflu, au început să cadă cam pe la ora unsprezece seara, sporind în frecvență, în câteva ore, până când au ajuns un spectacol desăvârșit. Nu puteau fi numărate, mai mult decât ai putea număra fulgii de zăpadă care cad repede în timpul unei furtuni serioase. Au continuat să cadă fără a scădea în număr, până când zorii zilei le-au răpit strălucirea. Iar în timp ce lumina soarelui, apropiindu-se, le-a făcut să pălească la răsărit, continuau să străbată cerul în partea de apus. Iar după ce lumina le-a eclipsat în toate direcțiile, în mod ocazional câte una foarte strălucitoare își mai lăsa urma în partea de apus, dovedind că ele continuau să cadă.

Pe când cele mai multe scene și incidente din tinerețea mea și-au pierdut interesul și mă gândesc rareori la ele, aceasta mi-a sporit interesul odată cu trecerea anilor. Spre nimic nu privesc înapoi cu mai multă desfătare și nu mă gândesc niciodată la ea fără să am simțăminte de recunoștință pentru că mi s-a permis să o privesc. Nu am vorbit niciodată despre subiectul semnelor fără ca reprezentarea Scripturii despre acest semn să mă fi inspirat cu speranță și curaj. Acesta a făcut ca prezicerile Mântuitorului să fie în experiența mea o realitate pe care, mi se pare, nimic nu o poate confirma decât memoria vizuală. Nu mă aștept să mai privesc o astfel de scenă de strălucire până când cerurile se vor strânge sul și se va arăta Isus, împreună cu miriadele Lui de îngeri strălucitori.”

Astfel avem împlinirea celor două mari semne ale venirii Domnului pe care le-a dat El Însuși în cuvântarea Sa despre acest subiect. Dar cum arată ele apropierea acestui eveniment? Versetele următoare vor da răspunsul:

„De la smochin învățați pilda lui: Când îi frăgezește și înfrunzește mlădița, știți că vara este aproape. Tot așa, și voi, când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că Fiul omului este aproape, este chiar la ușă. Adevărat vă spun că nu va trece neamul acesta până se vor întâmpla toate aceste lucruri.” Matei 24:32, 34.

Sunt câteva lucruri pe care suntem datori să le cunoaștem. Este datoria noastră să cunoaștem legile țării în care trăim. Necunoașterea legii nu scuză pe călcătorul ei, întrucât legea este publicată cu scopul expres de a da cetățenilor ocazia de a se familiariza cu prevederile ei. La fel, este datoria noastră să cunoaștem voia lui Dumnezeu, deoarece El ne-a descoperit-o în termeni limpezi și noi vom fi judecați după ea, fie că i-am dat atenție sau nu. Tot la fel este datoria noastră să știm când este aproape venirea Domnului, deoarece Mântuitorul ne-a dat mijloacele prin care putem ști și ne-a poruncit să știm, ca să fim pregătiți pentru aceasta. La fel de sigur cum mugurii care se umflă primăvara arată că vara este aproape, la fel de sigur semnele din ceruri, a căror împlinire tocmai am arătat-o, arată că a doua venire a Mântuitorului nostru, cu putere și mare slavă, este aproape - atât de aproape încât se poate spune că este chiar la ușă, așteptând doar strângerea cerurilor ca o carte de piele pe care o faci sul, pentru a-L descoperi în toată maiestatea Lui regească.

Mântuitorul nostru definește ce vrea să spună prin „este chiar la ușă,” arătând că „nu va trece neamul acesta până se vor întâmpla toate aceste lucruri.” Care neam? Care lucruri? Este vorba de neamul - sau generația - în care au apărut semnele și care nu va trece până când se vor împlini toate minunile celei de a doua veniri. Este foarte evident că prin cuvintele „neam” („generație” – eng.), Isus nu S-a referit la generația care era când a fost El pe pământ; fiindcă (1) El a arătat clar că venirea Lui nu va avea loc în timpul acelei generații și nu va avea loc

până după marea perioadă de persecuție pentru biserică; și (2) deoarece, într-un mod obișnuit profeției, El Și-a perindat ascultătorii de-a lungul timpului, făcându-i martori oculari fiecărui mare eveniment, până a ajuns la generația în care se întâmplă semnele acestea mari în cer și, oprindu-se acolo, a spus: „nu va trece neamul acesta, până se vor întâmpla toate aceste lucruri.” Apoi încheie cu cuvintele „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.” vers. 35.

Da, „cerurile vor trece cu trosnet.” 2 Petru 3:10. „Domnul răcnește din Sion, glasul Lui răsună din Ierusalim de se zguduie cerurile și pământul. Dar Domnul este scăparea poporului Său și ocrotirea copiilor lui Israel.” Ioel 3:16. La darea Legii pe Sinai, glasul lui Dumnezeu a făcut să se cutremure pământul; iar „acum a făcut făgăduința aceasta: «voi mai clătina încă o dată nu numai pământul, ci și cerul.»” Evrei 12:26. Aceasta este clătinarea puterilor cerurilor, care va avea loc în strânsă legătură cu venirea lui Hristos pe norii cerului. Apostolul Ioan o descrie astfel:

„Cerul s-a strâns ca o carte de piele pe care o faci sul. Și toți munții și toate ostroavele s-au mutat din locurile lor. Împărații pământului, domnitorii, căpitani oștilor, cei bogați și cei puternici, toți robii și toți oamenii slobozi s-au ascuns în peșteri și în stâncile munților. Și ziceau munților și stâncilor: «Cădeți peste noi și ascundeți-ne de Fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului, căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui și cine poate sta în picioare?»” Apocalipsa 6:14-17.

Totuși, în mijlocul pustiirii generale - „prăbușirea lucrurilor și năruirea lumii” - „Domnul este scăparea poporului Său” și, privind spre cerurile care se deschid, de unde se va arăta Regele în slava Lui, șezând pe tronul slavei Sale, ei vor exclama cu extaz: „Iată, acesta este Dumnezeul nostru, în care aveam încredere că ne va mântui. Acesta este Domnul în care ne încredeam. Acum să ne veselim și să ne bucurăm de mântuirea Lui!” Isaia 25:9.

Timpuri primejdioase

Am reținut semnele deosebite din ceruri, pe care Mântuitorul le-a amintit în cuvântarea Lui pentru a arăta că venirea Lui este foarte aproape. Dar mai sunt și alte semne printre oameni pe care cel care studiază atent profeția le recunoaște ca arătând că sfârșitul se apropie. Întorcându-ne la avertizarea pe care Mântuitorul a spus-o în paranteză când a localizat semnele din ceruri, citim:

„Atunci, dacă vă va spune cineva: «Iată, Hristosul este aici sau acolo,» să nu-l credeți. Căci se vor scula hristoși mincinoși și proroci mincinoși, vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu puțință, chiar și pe cei aleși. Iată că v-am spus mai dinainte. Deci, dacă vă vor zice: «Iată-L în pustie», să nu vă duceți acolo! «Iată-L în odăite ascunse», să nu credeți. Căci, cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, așa va fi și la venirea Fiului omului.” Matei 24:23-27.

În aceste cuvinte Mântuitorul nostru descrie pe scurt lucrarea spiritismului modern, spunându-ne totodată cum putem evita să fim înșelați de încercările acestuia de a face ca minunile lui să fie considerate manifestări ale slavei venirii lui Hristos în Împărăția Sa. Nu putem vorbi aici în detaliu despre variatele manifestări ale spiritismului modern. Este suficient să spunem că minunile cu scrierile pe plăci de ardezie și materializările care deja sunt produse de acesta, în afară de o mulțime de înșelătorii ce se perpetuează în numele spiritismului, sunt doar o mostră din ceea ce urmează să se vadă înzecit în grad și măsură. Lucrarea spiritismului și agentul prin care sunt produse fenomenele lui sunt descrise astfel de văzătorul de pe Patmos:

„Apoi am văzut ieșind din gura balaurului și din gura fiarei și din gura prorocului mincinos trei duhuri necurate, care semănau cu niște broaște. Acestea sunt duhuri de draci,

care fac semne nemaipomenite și care se duc la împărății pământului întreg ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului celui atotputernic.” Apocalipsa 16:13, 14.

După aceea profetul adaugă imediat cuvintele lui Hristos: „Iată, Eu vin ca un hoț. Ferice de cel ce veghează și își păzește hainele, ca să nu umble gol și să i se vadă rușinea!”, ceea ce arată că lucrarea aceasta a Satanei are loc chiar imediat înainte de venirea Domnului.

Mulți oameni presupun că manifestările spiritiste nu sunt decât trucuri de prestidigitatie. Aceasta este o greșeală. Fiți siguri că o mare parte din ceea ce este considerat fenomen spiritist nu este deloc spiritism; dar există de asemenea o mare parte dintre fenomene care este absolut dincolo de puterea ființelor umane de a le realiza, dacă nu sunt ajutate. Spre exemplu: în orașul San Francisco, într-o sală plină de oameni, luminată strălucitor, au fost aduse două plăci de ardezie foarte curate și au fost inspectate de audiență; au fost prinse una de alta și au fost atârinate de una dintre lămpi la vederea tuturor oamenilor. Mediumul a fost ținut la distanță de plăci și nicio altă persoană nu era aproape de ele, totuși s-a auzit dintre plăci scârțâitul unui stilou și după câteva minute, plăcile au fost coborâte, găsindu-se că sunt pline de mesaje inteligibile. Cu siguranță lucrul acesta a fost făcut de o putere mult deasupra celei umane.

Apoi: un domn educat, un medic practicant, a dorit sfat cu privire la un anumit subiect. La sfatul unui medium spiritist, el și-a scris întrebarea pe o foaie de hârtie, lăsând loc dedesupt pentru replică; a pus foaia într-un plic și a lipit plicul. Plicul lipit a fost pus într-un loc unde nimeni nu putea avea acces în afară de el, iar când, curând după aceea, a desfăcut plicul, a găsit în spațiul de sub întrebarea lui, un răspuns care îi spunea să-și ducă planul la îndeplinire. Dacă sfatul a fost bun sau rău, nu asta contează. Ideea este că astfel de lucruri arată că în spatele manifestărilor spiritismului este mai mult decât putere umană. Fără a ne lua timp pentru a arăta de ce manifestările acestea nu pot fi ceea ce pretind – lucrările spiritelor celor care au plecat – rămânem asupra declarației Scripturii care spune că acestea sunt „duhuri de draci.”

Există vreo dovadă că spiritismul va încerca să contrafacă venirea Domnului? Există. În World’s Advance-Thought (publicat la Salem, Oregon), din 5 aprilie 1885, au fost făcute următoarele declarații într-un editorial, despre „Un Mesia care vine”:

„Într-o lectură recentă din cadrul Harmony Hall, despre «Ideea mesianică», s-au discutat în mod filozofic și au fost proclamate în mod profetic, nevoia venirii unui nou Mesia, precum și certitudinea venirii lui pe pământ.

Ideea mesianică este integrată în teoria că toate fenomenele manifestărilor spiritiste, oricât de diverse și complet separate ar fi, pot fi raportate la o singură sursă care le distribuie prin mediumi [...] A venit deja timpul să fie aranjate în mod logic faptele autentice care vor demonstra aceasta.

Există cicluri regulate de progres spiritual, de dezvoltări ale adevărului; iar noi acum trecem dintr-unul într-altul. Este nevoie de un alt „Soare al Neprihănirii” pe pământ, și nu poate fi departe mesagerul a cărui misiune a vieții lui va fi de a ilustra practic noile adevăruri care vor fi acordate.”

În același ziar, se spune despre judecătorul H. A. Maguire că ar fi folosit următoarea exprimare într-un discurs pe care l-a ținut în orașul acela:

„Eu spun, «ca o persoană cu autoritate», că spiritiștii, și toți, pot avea speranța ca în generația aceasta chiar, forțele spirituale mai înalte să preia controlul și să conducă toate instituțiile de pe pământ. În liniște și fără a fi văzute de înțelepții lumii, forțele acestea, sub îndrumarea unei inteligențe divine, s-au extins și se extind în fiecare departament și în fiecare punct al vieții umane, iar apogeul este foarte aproape – inaugurarea unui nou Mesia și a unei noi dispensațiuni spirituale.”

Mai mult, spiritiștii pretind că ei sunt singurii adevărați adventiști – singurii care se pregătesc cu adevărat să spună Domnului bun venit. Acum, de vreme ce „chiar Satana se

preface într-un înger de lumină” (2 Corinteni 11:14) și de vreme ce a venit astfel la Isus, la prima Lui venire, încercând să contrafacă și să împiedice lucrarea Lui în orice mod posibil, nu este de mirare că face tot ce poate pentru a contraface a doua venire a lui Hristos, abătând astfel mințile oamenilor de la adevăratul eveniment, pentru ca să nu fie pregătiți când se va întâmpla. Cu siguranță o astfel de ipoteză este rezonabilă, iar Scriptura declară limpede că așa se va întâmpla și că îi va înșela pe toți, în afară de cei aleși. Scripturile ne spun că, îndeplinindu-și lucrarea înșelătoare, pentru a face credibilă pretenția lui de a fi Hristos, va face să cadă foc din cer în văzul oamenilor (Apocalipsa 13:13).

Lucrarea aceasta este semnul apropierii rapide a zilei lui Dumnezeu. Este capodopera înșelăciunii lui Satana. Fie ca oamenii să privească doar la extinderea grozavă a spiritismului și să știe că aceasta arată că sfârșitul este aproape. Apostolul Pavel, vorbind despre venirea Domnului pentru a-l distruge pe cel rău, spune că venirea Sa va avea loc după ce se va face lucrarea celui rău „prin puterea lui Satana, cu tot felul de minuni, de semne și de puteri mincinoase și cu toate amăgirile nelegiurii pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți. Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire ca să creadă o minciună, pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți.” 2 Tesaloniceni 2:9-12. Prin spiritism, cei care resping adevărul lui Dumnezeu își vor umple măsura nelegiurii lor, ajungând astfel să fie copti pentru secerișul pământului.

Următoarele versete din Scriptură dovedesc că așa stau lucrurile:

„Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, neiubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfați, iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu, având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceștia. Sunt printre ei unii care se vâra prin case și momesc pe femeile ușurate, îngreuiate de păcate și frământate de felurite poftes, care învață întotdeauna și nu pot ajunge niciodată la deplina cunoștință a adevărului. După cum Iane și Iambre s-au împotrivit lui Moise, tot așa și oamenii aceștia se împotrivesc adevărului.” 2 Timotei 3:1-8.

Iane și Iambre, vrăjitorii lui Faraon, s-au împotrivit lui Moise prin faptul că au făcut minuni pentru a le contracara pe cele făcute de Moise. Avându-și puterea de la diavolul, ei au căutat să facă pe Faraon și poporul să creadă că minunile lor veneau din aceeași sursă cu minunile lui Moise. La fel, spiritismul modern pretinde că ei fac aceleași lucruri pe care le-a făcut Isus când a fost pe pământ, căutând astfel să submineze adevăratul creștinism. Însă așa cum au fost demascați vrăjitorii lui Faraon, la fel vor fi demascați și aceștia în fața tuturor celor ce iubesc adevărul.

Cum îi va face însă spiritismul pe cei care îl acceptă să își umple măsura nelegiurii lor, așa încât mânia lui Dumnezeu să nu mai poată fi reținută față de ei? Iată cum: unul dintre punctele principale ale spiritismului este acela că omul este o parte din Dumnezeu, că fiecare om este propriul său legiutor și propriul său mântuitor. Ei resping complet pe Hristos și ispășirea, pretinzând că răul este doar un bine care încă nu s-a dezvoltat; că fiecare trebuie să urmeze ceea ce îi dictează propria natură. Acum, dacă ne aducem aminte că omul are o natură căzută, că „din inima oamenilor,” adică din natura oamenilor, „ies gândurile rele, preacurviile, curviile, uciderile, furtișagurile, lăcomiile, vicleșugurile, înșelăciunile, faptele de rușine, ochiul rău, hula, trufia, nebunia” (Marcu 7:21-22) și că omul nu are putere în el însuși pentru a-și îmbunătăți condiția, putem vedea imediat că atunci când oamenii se dedau la a-și urma impulsurile proprii lor naturi, în mod inevitabil ei trebuie să decadă foarte repede până la cele mai de jos adâncuri ale degradării. Să compare cititorul păcatele enumerate în 2 Timotei 3:1-5 cu faptele firii pământești (ale cărnii) enumerate în Galateni 5:19-21 și va vedea că sub spiritism oamenii fac pur și simplu lucrurile pe care natura umană, fără a fi înfrânată, nu poate

altfel decât să le facă. Citiți acum ce spune Mântuitorul despre starea morală ce va exista atunci când va veni:

„Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla la venirea Fiului omului. În adevăr, cum era în zilele dinainte de potop, când mâncau și beau, se însurau și se măritau până în ziua când a intrat Noe în corabie și n-au știut nimic, până când a venit potopul și i-a luat pe toți, tot așa va fi și la venirea Fiului omului.” Matei 24:37-39.

„Ce s-a întâmplat în zilele lui Lot, se va întâmpla aidoma: oamenii mâncau, beau, cumpărau, vindeau, sădeau, zideau, dar în ziua când a ieșit Lot din Sodoma, a plouat foc și pucioasă din cer și i-a pierdut pe toți. Tot așa va fi și în ziua când se va arăta Fiul omului.” Luca 17: 28-30.

În zilele dinaintea potopului, răutatea omului a fost mare, așa de mare încât „toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău” și „orice faptură își stricase calea pe pământ.” Geneza 6:5, 12. Aceasta s-a întâmplat pentru că oamenii au ales să-și urmeze impulsurile, împotrivindu-se dorințelor Duhului Sfânt al lui Dumnezeu. Însă natura umană este aceeași în toate veacurile; iar când oamenii se opun Duhului lui Dumnezeu, lepădând toate restricțiile, așa cum îi conduce spiritismul să facă, răutatea antediluvienilor și a sodomiților se va repeta cu toate detaliile. Având aceasta în vedere, cât de potrivite sunt cuvintele rostite pentru timpul acesta: „Ferice de cel ce veghează și își păzește hainele.”

Capitolul care conține cuvântarea legată de timpul venirii lui Hristos, se încheie în mod foarte potrivit cu o încurajare și avertizare. Isus spune:

„Care este deci robul credincios și înțelept, pe care l-a pus stăpânul său peste ceata slugilor sale ca să le dea hrana la vremea hotărâtă? Ferice de robul acela pe care stăpânul său, la venirea lui, îl va găsi făcând așa! Adevărat vă spun că îl va pune peste toate averile sale.” Matei 24:45-47.

În acest timp de „așteptare cu răbdare a lui Hristos,” datoria creștinului este de a lucra. Domnul a dat talente „fiecăruia după capacitățile lui” (KJV), iar treaba lor este de a le folosi în beneficiul Învățătorului lor, până când El va veni. El a dat „fiecăruia om lucrarea lui.” Iar pentru ca să poată fi bine testată credincioșia oamenilor, a păstrat secret timpul exact al revenirii Sale. „Despre ziua aceea și despre ceasul acela, nu știe nimeni.” De aceea suntem îndemnați, „Luați seama, vegheați și rugați-vă, căci nu știți când va veni vremea aceea.” Marcu 13:33. De un lucru putem fi siguri, anume că venirea Domnului este aproape, „este chiar la ușă.” Aceasta e tot ce avem nevoie să știm.

„Dar, dacă este un rob rău, care zice în inima lui: «Stăpânul meu zăbovește să vină», dacă va începe să bată pe tovarășii lui de slujbă și să mănânce și să bea cu bețivii, stăpânul robului aceluia va veni în ziua în care el nu se așteaptă și în ceasul pe care nu-l știe, îl va tăia în două, și soarta lui va fi soarta fățarnicilor; acolo vor fi plânsul și scrâșnirea dinților.” Matei 24:48-51.

Omul care se gândește că a trecut multă vreme de când s-au împlinit semnele în cer și de aceea s-ar putea să mai fie încă pe atât până să vină Domnul este la fel de nebun cum ar fi un om de o sută de ani dacă ar spune că, pentru că a trăit treizeci de ani peste vârsta stabilită ca limită de viață a omului, fără îndoială va mai trăi încă treizeci de ani. Rațiunea va spune că de vreme ce a trăit atât de mult peste vârsta stabilită, nu poate spera să mai trăiască foarte mult. La fel, noi spunem că „generația aceasta” trebuie că este aproape trecută. Nu contează că încă mai este o mare lucrare de făcut înainte ca întreaga lume să audă „Evanghelia aceasta a împărăției.” Apostolul Pavel spune că Dumnezeu „va termina lucrarea și o va scurta în neprihănire; căci Domnul va lucra repede pe pământ.” Romani 9:12 (trad. KJV). O zi pentru Domnul este ca o mie de ani. El are resurse infinite care așteaptă porunca Sa și, dacă alege să o facă, El poate aduce lucrurile în așa fel ca într-o zi să se facă la fel de mult cât s-a făcut în ultima mie de ani. Pe lângă aceasta, noi nu știm cât de mult s-a răspândit deja solia de

avertizare. Ilie gândea că el este singurul din Israel care se închina adevăratului Dumnezeu; dar Domnul i-a spus că mai sunt în Israel „șapte mii de bărbați” „ce nu și-au plecat genunchii înaintea lui Baal și a căror gură nu l-au sărutat.” La fel poate fi situația și acum. Fără îndoială, lucrarea se va termina și Domnul va veni într-un timp în care slujitorii lui Dumnezeu încă fac planuri pentru dezvoltarea lucrării, iar cei necredincioși își urmează căile lor, gândind că mai este încă mult timp.

Doar slujitorul cel rău spune: „Stăpânul meu zăbovește să vină.” În cazul lui, dorința este cea care dă naștere gândului. El spune aceasta pentru că ar vrea să fie așa. Poate că nu o spune în cuvinte atât de clare, însă acțiunile lui dau pe față gândurile inimii lui. El încetează să lucreze și de îndată ce încetează să lucreze, începe să-i bată pe tovarășii lui de slujbă. În vederea unei asemenea posibilități în timpul acesta, Iacov spune: „Nu vă plângeți unii împotriva altora, fraților, ca să nu fiți judecați; iată că Judecătorul este chiar la ușă.” Iacov 5:9. Ce tablou! Noi suntem cu toții aici, așteptând ca Judecătorul să vină curând pentru a hotărî destinul nostru veșnic. Poziția pe care o avem atunci când vine ne va decide soarta. Dacă lucrăm umili, El va zice: „Bine, rob bun și credincios.” Dacă ne luptăm unii împotriva altora, în loc de a ne lupta împotriva păcatului, El va zice: „plecați de la Mine, blestemaților, în focul care nu se stinge, care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui.” Chiar acum El este la ușă. Piciorul Lui este pe prag și mâna Îi este pe clanță. Cine, realizând aceasta, poate păstra resentimente în inimă? Cum ar fi dacă Judecătorul ar deschide ușa tocmai în timp ce ne batem tovarășii de slujbă? Cu siguranță gândul acesta este suficient pentru a ne face să trăim cu seriozitate, cu neprihănire și evlavie.

Timpul se sfârșește, totuși „toată lumea zace în cel rău.” Mulțimile de oameni au respins în toate veacurile mila lui Dumnezeu, iar acum va fi la fel. „Chiar dacă copiii lui Israel ar fi cât nisipul mării, totuși numai o rămășiță va fi mântuită.” Câtiva din orice neam, din orice limbă și din orice popor își vor spăla hainele și le vor albi în sângele Mielului. Pentru aceștia sunt pregătite locașuri, în care li se va da intrare atunci când va veni Regele ca să ia ce este al Său. De aceștia nu Se va rușina și Îi va numi „frații Lui”, în mijlocul adunării. Ei sunt acum săraci și disprețuiți, dar atunci vor fi înălțați la dreapta lui Dumnezeu. Ce gând glorios! „Cel ce adevărește aceste lucruri spune: «Da, Eu vin curând!»” Iar, în timp ce noi contemplăm pacea și odihna glorioasă pe care le va aduce, inimile noastre pline de dor răspund: „Vino, Doamne Isuse!”

Capitolul 11

Făgăduințele făcute lui Israel

„Căci el aștepta cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu.”

„Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui.”

În predica de pe munte rostită de Mântuitorul se află o profeție binecunoscută oricui a citit Biblia, însă care rareori este privită ca profeție. „Ferice de cei blânzi, căci ei vor moșteni pământul.” Matei 5:5. Profeția aceasta, care în același timp este o promisiune binecuvântată, este doar o verigă din lanțul făgăduințelor care își vor găsi împlinirea la a doua venire a Domnului nostru. Studiul acestor făgăduințe și al legăturilor dintre ele, aruncă lumină peste multe pasaje din Biblie, neînțelese altfel și scoate în evidență în mod clar speranța creștină.

Ar trebui să fie evident de la început că făgăduința că cei blânzi vor moșteni pământul, nu se referă la pământul aflat în starea actuală, în ordinea de lucruri în care se află acum. O persoană blândă este una care „are un temperament blând; nu este ușor de provocat sau iritat; care are stăpânire de sine când i se aduce vătămare; fin, amabil, înțelegător.” Comparând definiția aceasta cu descrierea dragostei din 1 Corinteni 13:4, 5, trebuie să concluzionăm că

blândețea și dragostea există în mod obligatoriu împreună, sau, mai degrabă, blândețea este o parte din dragostea aceea care este „legătura desăvârșirii,” fiindcă „dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate, dragostea nu pizmuiește, dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr.” Așa a fost caracterul lui Hristos. „Când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri și, când era chinuit, nu amenința, ci se supunea dreptului Judecător.” 1 Petru 2:23. El „n-a venit să I se slujească, ci El să slujească” (Matei 20:28) și El a spus despre Sine „Eu sunt blând și smerit cu inima.” Matei 11:29.

O persoană care posedă calitățile acestea se găsește atât de rar, încât este neobișnuită. Iar în lupta pentru poziție sau putere în lumea aceasta, în mod invariabil, va fi lăsată în urmă. Omul care nu caută folosul său va avea foarte puțin din bunurile acestei lumi; fiindcă, de obicei, nu se găsesc alții care să caute folosul lui. Cu rare excepții, cei care au multe bunuri lumești le-au dobândit impunându-și în mod agresiv pretențiile. Cea mai mare parte din bogăția lumii este în mâinile unor oameni care nu se tem de Dumnezeu și care nu au decât puțină rușine față de oameni. Următoarea descriere despre „prosperitatea celor răi” din vechime, se potrivește foarte bine și astăzi:

„N-au parte de suferințele omenesci și nu sunt loviți ca ceilalți oameni. De aceea mândria le slujește ca salbă și asuprirea este haina care-i învelește. Li se bulbucă ochii de grăsime și au mai mult decât le-ar dori inima. Râd și vorbesc cu răutate de asuprire: vorbesc de sus, își înalță gura până la ceruri și limba le cutreieră pământul. De aceea aleargă lumea la ei, înghite apă din plin și zice: «Ce ar putea să știe Dumnezeu și ce ar putea să cunoască Cel Preaînalt?» Așa sunt cei răi; totdeauna fericiți și își măresc bogățiile.” Psalmii 73:5-12.

Odată, pe când ucenicii lui Isus se certau „ca să știe care din ei avea să fie socotit cel mai mare,” Isus le-a arătat diferența dintre cei care stăpânesc acum lumea aceasta și cei cărora le este promisă ca o moștenire viitoare. El le-a zis:

„Împărății neamurilor domnesc peste ele și, celor ce le stăpânesc, li se dă numele de binefăcători. Voi să nu fiți așa. Ci cel mai mare dintre voi să fie ca cel mai mic și cel ce cârmuiește, ca cel ce slujește. [...] Voi sunteți aceia care ați rămas neconținut cu Mine în încercările Mele. De aceea vă pregătesc Împărăția, după cum Tatăl Meu Mi-a pregătit-o Mie, ca să mâncați și să beți la masa Mea, în Împărăția Mea, și să ședeți pe scaune de domnie, ca să judecați pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel.” Luca 22:25-30.

Epistola lui Iacov a fost adresată „celor douăsprezece seminții ale lui Israel care sunt împrăștiate” (Iacov 1:1), iar în aceasta citim: „Ascultați, preaiubiții mei frați, n-a ales Dumnezeu pe cei ce sunt săraci în ochii lumii acesteia ca să-i facă bogați în credință și moștenitori ai Împărăției pe care a făgăduit-o celor ce-L iubesc?” Apoi apostolul adaugă: „Oare nu bogații vă asupresc și vă târăsc înaintea judecătorilor?” Iacov 2:5, 6.

Din aceste texte trebuie să tragem concluzia că pământul, care va fi moștenit de cei blânzi, este împărăția ai cărei moștenitori sunt săraci în ochii lumii acesteia, însă bogați în credință. Cei care învață de la Acela care este blând și smerit cu inima, care Îl urmează în viața Lui de tăgăduire de sine, fiind părtași suferințelor Lui, poate că acum sunt asupriți și ridiculizați de cei trufași care au mai mult decât le-ar putea dori inima; dar va veni vremea când cei ce flămânzesc acum vor fi săturați și cei ce sunt acum sătui vor flămânzi; când cei ce plâng acum vor râde, iar cei care râd acum, vor plânge și se vor tângui (vezi Luca 6:20-25). În următoarele cuvinte, psalmistul spune când vor moșteni cei blânzi pământul: „Fiindcă cei răi vor fi nimiciți, iar cei ce nădăjduiesc în Domnul vor stăpâni țara. Încă puțină vreme și cel rău nu va mai fi; te vei uita la locul unde era și nu va mai fi. Cei blânzi moștenesc țara și au belșug de pace.” Psalmii 37:9-11.

Cei care au parte de belșugul acesta de pace vor fi israeliți, nu alt fel de oameni. Fiindcă un adevărat israelit este unul „în care nu este vicleșug” (Ioan 1:47); și nimeni nu poate sta în fața lui Dumnezeu decât cei care sunt fără cusur, fără vicleșug. Apocalipsa 14:5. De

asemenea, Pavel spune că „iudeu este acela care este iudeu înăuntru, și tăiere împrejur este aceea a inimii, în duh, nu în slovă; un astfel de iudeu își scoate lauda nu de la oameni, ci de la Dumnezeu.” Romani 2:29.

Acum avem subiectul schițat pe scurt în fața noastră. Reținem că moștenirea este încă în viitor, că pământul este împărăția pe care o vor moșteni cei blânzi, că sfinții care vor moșteni pământul nu vor fi alții decât cele douăsprezece seminții ale lui Israel și că ei nu vor intra în posesia moștenirii lor până când cei răi își vor fi trăit zilele fericirii lor, după care vor fi retezați. Acum atenția noastră va fi îndreptată spre detaliile făgăduințelor și împlinirea lor.

Stăpânirea dintâi

Nimeni nu va contesta faptul că pământul acesta este al Domnului. Este al Lui, pentru că El este Creatorul. După cum spune psalmistul: „Al Domnului este pământul cu tot ce este pe el, lumea și cei ce o locuiesc! Căci El l-a întemeiat pe mări și l-a întărit pe râuri.” Psalmii 24:1, 2. Când profetul Daniel a explicat împăratului Nebucadnețar visul care îi prevestea umilirea, i-a spus împăratului că va fi alungat din împărăția lui „până vei cunoaște că Cel Preaînalt stăpânește peste împărăția oamenilor și o dă cui vrea.” Daniel 4:25. Iar în Psalmul 115:16 citim: „Cerurile sunt ale Domnului, dar pământul L-a dat fiilor oamenilor.” Aceasta înseamnă pur și simplu că cerul este locul în care Dumnezeu Își are scaunul de domnie (Psalmii 11:4), că asupra cerului stăpânirea este a Lui, dar a făcut pe om deținătorul pământului. Când și cum s-a dat omului stăpânirea pământului o spun următoarele versete:

„Apoi Dumnezeu a zis: «Să facem om după chipul nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târătoarele care se mișcă pe pământ.» Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut. Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: «Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ.»” Geneza 1:26-28.

O stăpânire este o împărăție. A avea stăpânire înseamnă a avea autoritate regală. De aceea, de vreme ce pământul a fost dat omului în stăpânire, pământul a fost desemnat a fi împărăția omului. Despre aceasta vorbește și David în Psalmul 8, zicând despre om: „L-ai făcut cu puțin mai prejos decât Dumnezeu și l-ai încununat cu slavă și cinste. I-ai dat stăpânire peste lucrările mâinilor Tale, toate le-ai pus sub picioarele lui: oile și boii laolaltă, fiarele câmpului, păsările cerului și peștii mării, tot ce străbate cărările mărilor.” Psalmii 8:5-8. Apostolul citează psalmul acesta (în Evrei 2:7, 8), declarând în plus că „acum, încă nu vedem că toate îi sunt supuse.” Dacă așa stau lucrurile, înseamnă că omul și-a pierdut stăpânirea, fiindcă aceasta i-a fost dată cu certitudine. De aceea, în aceste cuvinte ale apostolului găsim imediat o declarație despre pierderea stăpânirii care a fost dată întâi omului, precum și o făgăduință despre restituirea ei.

Detaliile despre pierderea stăpânirii care a fost dată la început omului, ne sunt date în capitolul 3 din Geneza. În prima parte a capitolului aflăm că șarpele a ademenit-o pe Eva și a convins-o să mănânce din fructul interzis, iar ea la rândul ei l-a făcut pe Adam să mănânce. Apoi Dumnezeu a spus lui Adam: „Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale și ai mâncat din pomul din care îți poruncisem: «Să nu mănânci deloc din el,» blestemat este acum pământul din pricina ta. Cu multă trudă să-ți scoți hrana din el în toate zilele vieții tale; spini și pălămidă să-ți dea și să mănânci iarba de pe câmp. În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat, căci țărână ești și în țărână te vei întoarce.” Geneza 3: 17-19. Iar mai târziu, după ce Cain și-a ucis fratele, Domnul a spus: „Când vei lucra pământul, să nu-ți mai dea bogăția lui.” Geneza 4:12. De aici învățăm că nu vedem acum toate lucrurile puse sub stăpânirea omului, din cauza neascultării omului.

Dar cine a câștigat stăpânirea pământului atunci când omul a pierdut-o? Evident, acela căruia i-a dat ascultare. Petru spune că „fiecare este robul lucrului de care este biruit.” 2 Petru 2:19. Iar Isus a spus: „Când omul cel tare și bine înarmat își păzește casa, averile îi sunt la adăpost. Dar, dacă vine peste el unul mai tare decât el și-l biruiește, atunci îi ia cu sila toate armele în care se încredea și împarte prăzile luate de la el.” Luca 11:21, 22. Primii noștri părinți au fost biruiți de șarpe, „care este Diavolul și Satana” (Apocalipsa 20:2), de aceea ei au supus lui Satana stăpânirea care le fusese încredințată.

În multe locuri din Scriptură ne este arătat că stăpânitor al pământului, în locul omului, este acum Satana. În 2 Corinteni 4:4 se vorbește despre Satana ca despre „dumnezeul veacului acestuia” (al lumii acesteia – trad. KJV). Hristos a spus despre cei răi că sunt copiii lui Satana (Ioan 8:44); iar în Efes. 2:2, „duhul care lucrează acum în fiii neascultării” este numit „domnul puterii văzduhului.” Satana este „pârâșul fraților,” cel căruia urmașii lui Hristos trebuie să i se împotrivească „tari în credință” (1 Petru 5:8, 9); iar Pavel spune că „noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întinericului acestui veac.” Efeseni 6:12. Și nimeni nu se poate îndoi că Hristos a vorbit despre Satana când a zis: „vine stăpânitorul lumii acesteia. El n-are nimic în Mine.” Ioan 14:30.

În relatarea ispitirii Domnului în pustie, avem dovada cea mai limpede a faptului că Satana deține stăpânirea care i-a fost dată lui Adam. Ultima și cea mai grea dintre ispite este descrisă astfel:

„Diavolul L-a dus apoi pe un munte foarte înalt, i-a arătat toate împărățiile lumii și strălucirea lor și I-a zis: «Toate aceste lucruri Ți le voi da Ție, dacă Te vei arunca cu fața la pământ și Te vei închina mie.»” Matei 4:8, 9.

Poate că unii se gândesc că Satana a mințit când i-a promis aceasta lui Hristos și că știa că nu are putere de a-și împlini promisiunea, chiar dacă L-ar fi putut face pe Domnul să fie de acord cu condițiile impuse. Fără îndoială Satana a mințit atunci când a spus că va da toate împărățiile lumii lui Hristos, neavând nicio intenție de a ceda ceva din ce avea; dar dacă nu ar fi avut în posesie împărățiile pământului, Hristos ar fi știut aceasta cu siguranță, iar în cazul acesta oferirea lor nu ar fi fost pentru El o ispită. Când Satana I-a spus lui Isus: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește ca pietrele acestea să se facă pâini,” aceasta a fost o adevărată ispită, fiindcă Isus a fost deosebit de flămând. Când Satana L-a dus pe Isus pe streșina Templului și I-a zis: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos,” a fost ispitit să Își arate puterea divină. La fel, când Satana I-a arătat lui Isus toate împărățiile lumii, oferindu-se să I le dea în schimbul închinării, aceasta a fost o ispită, fiindcă Satana îi oferea tocmai acele lucruri pentru care Isus venise în lume ca să le răscumpere. Isus nu a spus lui Satana că nu avea dreptul să îi ofere împărățiile lumii, ci doar a refuzat să le accepte în baza condițiilor impuse, admițând astfel în mod tacit că Satana era „stăpânitorul lumii acesteia.”

În Ezechiel 28:12-17 avem o referire inconfundabilă la Satana. Nicio altă ființă nu poate merita următoarea descriere: „Ajunsesesi la cea mai înaltă desăvârșire, erai plin de înțelepciune și desăvârșit în frumusețe. Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu, și erai acoperit cu tot felul de pietre scumpe: cu sardonix, cu topaz, cu diamant, cu crisolit, cu onix, cu iaspis, cu safir, cu rubin, cu smarald și cu aur. [...] Erai un heruvim ocrotitor, cu aripile întinse; te pusesem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu și umblai prin mijlocul pietrelor scânteietoare. Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua când ai fost făcut până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine. [...] Ți s-a îngâmflat inima din pricina frumuseții tale, ți-ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta.” Aceasta este o descriere a lui Satana înainte de căderea lui, fiind și o declarație a motivului pentru care a căzut. Cititorul să remarce că ființa descrisă astfel este numită „împăratul Tirului” vers. 12. Înțelepciunea și puterea omului care ședea pe tronul Tirului sunt descrise în versetele 2-11 ale aceluiași capitol (Ezechiel 28), iar el este numit „voievodul Tirului.” În aceasta găsim o mărturie inspirată despre faptul că Satana este

„dumnezeul acestei lumi,” care lucrează în fiii neascultării. Domnitorii răi, la fel ca regele Tirului, sunt regi doar cu numele de rege; în ce privește stăpânirea, ei sunt secunzii lui Satana care domnește peste ei și care este, astfel, adevăratul rege. Dar în timp ce Satana a uzurpat stăpânirea pe care Dumnezeu a dat-o lui Adam, el nu are control nelimitat asupra pământului. Dumnezeu nu a dat autoritate supremă și nelimitată asupra pământului nici măcar omului înainte de căderea lui. Așa că, atunci când Satana a învins omul, nu a fost posibil să obțină un control fără limite asupra pământului. Satana a recunoscut aceasta când I-a spus Domnului despre Iov: „Nu l-ai ocrotit Tu pe el, casa lui și tot ce este al lui?” Iov 1:10. Adevărul rămâne totuși că „Cel Preaînalt stăpânește peste împărăția oamenilor și o dă cui vrea.”

Când am vorbit despre ispitirea lui Isus, a fost declarat că Satana I-a oferit acele lucruri pentru care a venit în lume ca să le răscumpere – stăpânirea asupra pământului, pe care Adam a pierdut-o. Vom arăta aceasta chiar acum. Când Adam a pierdut stăpânirea, și-a pierdut și dreptul de a mai trăi; viața lui a fost câștigată de Satana tot atunci când acesta a câștigat și pământul. Așa se face că Satana este „dumnezeul acestei lumi” și că el „are puterea morții” Evrei 2:14. Hristos a venit să răscumpere ceea ce a pierdut Adam. De aceea, când apostolul citează cuvintele psalmistului, care spune că Dumnezeu a pus pe om peste lucrările mâinilor Sale, dar că „acum, încă nu vedem că toate îi sunt supuse,” adaugă: „dar pe Acela care a fost făcut pentru «puțină vreme mai prejos decât îngerii», adică pe Isus, Îl vedem «încununat cu slavă și cu cinste» din pricina morții pe care a suferit-o, pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toți.” „Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El Însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe Diavolul și să izbăvească pe toți aceia care, prin frica morții, erau supuși robiei toată viața lor.” Evrei 2:9, 14, 15.

Pentru ca să poată răscumpăra omul din blestemul morții, care a venit peste el când i-a cedat Satanei, Hristos a trebuit să sufere același blestem. Pavel spune: „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi, fiindcă este scris: «Blestemat e oricine este atârnat pe lemn».” Gal. 3:13. El a purtat de asemenea blestemul, pentru a răscumpăra pământul, atunci când pe fruntea Lui a fost pusă coroana de spini (Compară Geneza 3:17, 18 și Matei 27:29). Pentru că, prin moarte, Hristos a câștigat dreptul de a-l distruge pe acela care are puterea morții, adică pe diavolul, a câștigat de asemenea dreptul la stăpânirea pe care Satana a uzurpat-o. Așa vorbește profetul despre Hristos în următoarele cuvinte:

„Iar la tine, turn al turmei, deal al fiicei Sionului, la tine va veni și la tine va ajunge vechea stăpânire, împărăția fiicei Ierusalimului.” Mica 4:8.

În cuvintele acestea avem făgăduința dobândirii din nou a stăpânirii dintâi (vezi Geneza 1:28), nu de către Adam, care a pierdut-o, ci de Hristos, al doilea Adam, care a răscumpărat-o. Aceia care, prin credință, scapă din lațul diavolului, care învață de la Isus să fie blânzi și smeriți cu inima, vor moșteni pământul împreună cu Hristos, atunci când El va lua pământul în posesie ca împărăție a Lui.

După ce am văzut că pământul acesta a fost destinat să fie împărăția lui Adam, însă el l-a pierdut, după ce am văzut că Hristos a dobândit actul de proprietate asupra lui și va veni o zi în care îi va chema pe ai Lui să-l aibă împreună cu El, vom trasa acum lanțul dovezilor de la paradisul pierdut până la paradisul refăcut.

Când Dumnezeu a rostit blestemul asupra primilor noștri părinți, le-a adus la cunoștință și calea de a scăpa de blestem. Imediat le-a fost promis un eliberator, Hristos. Domnul a spus Satanei: „vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.” Geneza 3:15. Cuvintele acestea conțin făgăduința venirii lui Mesia, care, deși avea să fie permis să fie vătămat de Satana, prin aceasta avea să câștige dreptul de a-l distruge pe Satana cu toate lucrările lui.

Timpul a trecut și Satana părea să obțină o stăpânire și mai puternică asupra pământului, fiindcă „Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău.” „Dumnezeu S-a uitat spre pământ și iată că pământul era stricat, căci orice făptură își stricase calea pe pământ.” Geneza 6:5, 12. Pe tot pământul era numai o singură familie care Îl recunoștea pe Dumnezeu și Îi sluja. Tot restul omenirii se dedaseră în totalitate slujirii diavolului. „Atunci, Dumnezeu a zis lui Noe: «Sfârșitul oricărei făpturi este hotărât înaintea Mea, fiindcă au umplut pământul de silnicie; iată, am să-i nimicesc împreună cu pământul».” Geneza 6:13.

Pământul, cu toți locuitorii lui, a fost distrus astfel de potop. Numai Noe și familia lui au fost scăpați; iar, când au ieșit din arcă, Dumnezeu le-a zis, așa cum le-a zis lui Adam și Evei: „Creșteți, înmulțiți-vă și umpleți pământul.” Geneza 9:1. Nu le-a dat stăpânire asupra întregului pământ, cum le dăduse primilor noștri părinți, fiindcă aceasta nu era posibil. Însă, pentru ca oamenii să nu fie nimiciți de fiare, care au ajuns sălbatice după ce au trecut sub stăpânirea Satanei, le-a zis: „S-apuce groaza și frica de voi pe orice dobitoc de pe pământ, pe orice pasăre a cerului, pe tot ce se mișcă pe pământ și pe toți peștii mării; vi le-am dat în mâinile voastre!” Geneza 9:2. În felul acesta Dumnezeu a intervenit pentru a limita puterea Satanei, dând omului șansa la viață, ca ei să se poată pregăti pentru completa stăpânire a pământului după restaurarea lui.

Chemarea adresată lui Avraam

„Îți voi înmulți foarte mult sămânța, și anume ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării.” Geneza 22:17

După ce oamenii au început să se înmulțească din nou pe pământ, au uitat iarăși pe Domnul, dedându-se din plin slujirii lui Satana. Curând după potop, îi găsim atât de plini de mândrie rebelă încât încep să zidească o cetate și un turn, gândindu-se că prin acestea s-ar putea proteja de orice judecată pe care ar putea să o aducă Dumnezeu peste ei (Geneza 11:1-9). Încercarea aceasta profană a fost nimicită, iar oamenii au fost împrăștiați pe toată fața pământului, totuși nu au renunțat la a sluji Satanei. Cam la patru sute de ani după potop, oamenii de pe pământ erau adânciți din nou în idolatrie și superstiție.

Atunci Domnul l-a chemat pe Avraam, unul dintre descendenții lui Sem, și i-a zis:

„Ieși din țara ta, din rudenia ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta. Voi face din tine un neam mare și te voi binecuvânta. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta și voi blestema pe cei ce te vor blestema și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine.” Geneza 12:1-3.

Domnul a văzut în Avraam o dorință de a-I sluji Lui, măcar că toți din poporul lui erau idolatri (Iosua 24:2), așa că l-a despărțit de ei, ca să nu se strice sub influența lor, ci să devină tatăl unui popor care să fie potrivit pentru a moșteni pământul. Dacă analizăm cu atenție făgăduința, vom vedea că ea cuprinde mult. „Toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine,” înseamnă nu mai puțin decât stăpânirea întregului pământ de către descendenții lui Avraam. Însă aceasta se va vedea mai clar pe măsură ce înaintăm. În Geneza 13:14-17 găsim făgăduința reînnoită mai în detaliu, în cuvintele:

„Domnul a zis lui Avram după ce s-a despărțit Lot de el: «Ridică-ți ochii și, din locul în care ești, privește spre miazănoapte și spre miazăzi, spre răsărit și spre apus; căci toată țara pe care o vezi ți-o dau ție și seminței tale în veac. Îți voi face sămânța ca pulberea pământului de mare; așa că, dacă poate număra cineva pulberea pământului, și sămânța ta va putea să fie numărată. Scoală-te, străbate țara în lung și în lat, căci ție ți-o voi da».”

Aici avem o puternică dovadă a faptului că făgăduința făcută lui Avraam cuprindea nu mai puțin decât întregul pământ, fiindcă sămânța urma să ajungă cât pulberea pământului. Toată țara în lung și în lat avea să fie a lor.

În vremea aceea, Avraam nu avea copii și după tot ce se vedea omenește, nu avea să aibă vreodată. „Când a fost Avram în vârstă de nouăzeci și nouă de ani, Domnul i s-a arătat și i-a zis: «Eu sunt Dumnezeu cel Atotputernic. Umblă înaintea Mea și fii fără prihană. Voi face un legământ între Mine și tine și te voi înmulți nespus de mult.» Avram s-a aruncat cu fața la pământ și Dumnezeu i-a vorbit astfel: «Iată legământul Meu pe care-l fac cu tine: vei fi tatăl multor neamuri. Nu te vei mai numi Avram, ci numele tău va fi Avraam, căci te fac tatăl multor neamuri.»” Geneza 17:1-5.

Apoi, când Dumnezeu era pe cale să distrugă Sodoma, a zis:

„Să ascund Eu oare de Avraam ce am să fac? Căci Avraam va ajunge negreșit un neam mare și puternic și în el vor fi binecuvântate toate neamurile pământului. Căci Eu îl cunosc și știu că are să poruncească fiilor lui și casei lui după el să țină Calea Domnului, făcând ce este drept și bine, pentru ca astfel Domnul să împlinească față de Avraam ce i-a făgăduit.” Geneza 18:17-19.

Aceasta ne face să înțelegem că făgăduința a fost făcută lui Avraam cu atâta claritate, fiindcă Domnul știa că el va păzi poruncile Lui și că va porunci copiilor lui și casei lui după el să facă la fel. Din aceasta putem înțelege de asemenea că făgăduința făcută seminței lui era doar pentru cei care îi vor sluji Domnului.

Mai găsim încă o dată făgăduința reînnoită, atunci când Avraam și-a arătat credința în Dumnezeu prin faptul că a fost gata să-l aducă jertfă pe singurul lui fiu, pe cel prin care urma să se împlinească făgăduința. Domnul l-a chemat atunci pe Avraam și a zis:

„Pe Mine Însumi jur, zice Domnul, pentru că ai făcut lucrul acesta și n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, te voi binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămânța, și anume ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării, și sămânța ta va stăpâni cetățile vrăjmașilor ei. Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta, pentru că ai ascultat de porunca Mea!” Geneza 22:16-18.

În expresia „sămânța ta va stăpâni cetățile vrăjmașilor ei” („va stăpâni poarta vrăjmașilor ei” – eng.) avem promisiunea biruinței. Țineți minte aceasta, în timp ce analizăm alte câteva puncte. În Galateni 3:13-17 avem un text aflat în legătură strânsă cu subiectul pe care îl studiem. Și anume:

„Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi [...] pentru ca binecuvântarea vestită lui Avraam să vină peste neamuri în Hristos Isus, așa ca, prin credință, noi să primim Duhul făgăduit. Fraților (vorbesc în felul oamenilor), un testament, chiar al unui om, odată întărit, totuși nimeni nu-l desființează, nici nu-i mai adaugă ceva. Acum, făgăduințele au fost făcute «lui Avraam și seminței lui». Nu zice: «și semințelor» (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: «și seminței tale», adică Hristos. Iată ce vreau să zic: un testament pe care l-a întărit Dumnezeu mai înainte nu poate fi desființat, așa ca făgăduința să fie nimicită de Lege.”

Din versetele de mai sus aflăm că sămânța căreia i-a fost făcută făgăduința este Hristos - același Hristos care a fost promis imediat după cădere. Acum, în legătură cu făgăduința făcută lui Avraam că sămânța lui va stăpâni poarta vrăjmașilor ei, citiți următoarele cuvinte ale lui Dumnezeu Tatăl, către Fiul Său, Isus Hristos:

„Tu ești Fiul Meu! Astăzi Te-am născut. Cere-Mi și-Ți voi da neamurile de moștenire și marginile pământului în stăpânire! Tu le vei zdrobi cu un toiag de fier și le vei sfărâma ca pe vasul unui olar.” Psalmii 2:7-9.

După ce aceasta se va fi împlinit, „cei blânzi vor moșteni pământul și vor avea belșug de pace.” Fiindcă cei blânzi sunt aceia care au venit la Hristos și au învățat de la El, supunându-se Lui pentru a fi slujitorii Lui; iar Pavel spune: „Și dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți «sămânța» lui Avraam, moștenitori prin făgăduință.” Galateni 3:29. Din aceasta, împreună cu declarația că „fii ai lui Avraam sunt cei ce au credință. Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe neamuri prin credință, a vestit mai

dinainte lui Avraam această veste bună: «Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine».” (Galateni 3:7, 8), putem concluziona, chiar și în acest moment al studiului nostru, că făgăduința făcută lui Avraam și seminței lui, nu a fost altceva decât făgăduirea pământului pentru toți cei care, prin credință în Hristos, vor câștiga victoria asupra păcatului. Lucrul acesta este confirmat mai departe prin declarația lui Pavel că „făgăduința făcută lui Avraam sau seminței lui, că va moșteni lumea, n-a fost făcută pe temeiul Legii, ci pe temeiul acelei neprihăniri care se capătă prin credință.” Romani 4:13. Dar vom reveni asupra acestui punct, în decursul studiului.

În capitolul 26 din Geneza găsim făgăduința din nou repetată, de data aceasta lui Isaac. Avraam murise, în țară era foamete, iar Domnul i s-a arătat lui Isaac și i-a zis:

„Nu te coborî în Egipt! Rămâi în țara în care îți voi spune. Locuiește ca străin în țara aceasta. Eu voi fi cu tine și te voi binecuvânta, căci toate ținuturile acestea ți le voi da ție și seminței tale și voi ține jurământul pe care l-am făcut tatălui tău, Avraam. Îți voi înmulți sămânța ca stelele cerului; voi da seminței tale toate ținuturile acestea și toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta, ca răsplată pentru că Avraam a ascultat de porunca Mea și a păzit ce i-am cerut, a păzit poruncile Mele, orânduirile Mele și legile Mele.” vers. 2-5.

Observați aici că Dumnezeu i-a făcut lui Isaac aceeași făgăduință pe care i-a făcut-o lui Avraam. De asemenea a spus că va ține jurământul pe care l-a făcut lui Avraam. Nu a dat loc niciunei insinuări că ar fi apărut vreo întârziere în împlinirea făgăduinței făcute lui Avraam, ci a vorbit despre aceasta ca despre ceva ce va face întocmai după cum a promis. Totuși Avraam murise. De aceea trebuie să tragem concluzia că Domnul nu a intenționat deloc să îplinească făgăduința în timpul vieții lui Avraam; și vom vedea că nici Avraam nu s-a așteptat să fie împlinită atunci.

Trecând mai departe, ajungem la momentul în care Iacov visează scara aceea care ajunge de la pământ la cer, pe care urcă și coboară îngerii lui Dumnezeu. „Și Domnul stătea deasupra ei și zicea: «Eu sunt Domnul, Dumnezeul tatălui tău, Avraam, și Dumnezeul lui Isaac. Pământul pe care ești culcat ți-l voi da ție și seminței tale. Sămânța ta va fi ca pulberea pământului; te vei întinde la apus și la răsărit, la miazănoapte și la miazăzi și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine și în sămânța ta.»” Geneza 28:13, 14.

Nădejdea făgăduinței

„În credință au murit toți aceștia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite.”

„Este sigur că nici Avraam, nici Isaac, nici Iacov, nu au primit vreodată ceva din moștenirea promisă lor. Când Ștefan s-a aflat în fața Sinedriului evreiesc, fiind supus judecății, a amintit de chemarea adresată de Dumnezeu lui Avraam de a merge în țara Canaan, și a zis: „Din țara aceea nu i-a dat nimic în stăpânire, nici măcar o palmă de loc, ci i-a făgăduit că i-o va da în stăpânire lui și seminței lui după el, măcar că n-avea niciun copil.” Fapte 7:5. Aspectul acesta l-a folosit Ștefan ca o parte a argumentării lui că făgăduința făcută lui Israel urma încă să fie împlinită. Ca dovadă pentru ceea ce a declarat Ștefan, că Avraam nu a primit nimic în stăpânire din țară, cităm faptul că atunci când Sara, soția lui, a murit, el a trebuit să cumpere un loc în care să o înmormânteze, totuși Domnul îi promisese să i-o dea pe toată lui. Dar cu tot acest aparent eșec, vom vedea că Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui.

Nu doar Avraam nu a primit stăpânire în țară, ci și Isaac și Iacov au fost în aceeași situație. Apostolul spune:

„Prin credință Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc pe care avea să-l ia ca moștenire, a ascultat și a plecat fără să știe unde se duce. Prin credință a venit și s-a așezat el în Țara Făgăduinței ca într-o țară care nu era a lui și a locuit în corturi, ca și Isaac și Iacov,

care erau împreună moștenitori cu el ai aceleiași făgăduințe. Căci el aștepta cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu.” Evrei 11:8-10.

Apoi, după ce spune cum Avraam a primit prin credință o sămânță în mare număr, apostolul continuă:

„În credință au muri toți aceștia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite, ci doar le-au văzut și le-au urat de bine de departe, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ. Cei ce vorbesc în felul acesta arată deslușit că sunt în căutarea unei patrii. Dacă ar fi avut în vedere pe aceea din care ieșiseră, negreșit că ar fi avut vreme să se întoarcă în ea. Dar doreau o patrie mai bună, adică o patrie cerească. De aceea lui Dumnezeu nu-I este rușine să se numească Dumnezeul lor, căci le-a pregătit o cetate.” Evrei 11:13-16.

Ei au mărturisit că sunt străini și călători pe pământul care le fusese promis drept moștenire. Au murit fără să fi primit moștenirea promisă sau vreo parte din ea. Totuși, când au murit, credința lor a fost la fel de tare ca atunci când le-a fost făcută prima oară făgăduința. De aceea, știm indiscutabil că niciunul dintre patriarhi nu s-a așteptat ca moștenirea să le fie dată în timpul vieții lor. Ei au declarat limpede, spune Pavel, că așteptau o țară și, așa cum am văzut, țara aceasta era întregul pământ. Acum, de vreme ce ei nu au fost dezamăgiți de faptul că țara nu le-a fost dată în timpul vieții lor, este evident că ei au înțeles că făgăduința cuprinde învierea din morți. Pavel a spus clar că așa stau lucrurile, atunci când a depus mărturie despre credința lui în fața lui Agripa. El a spus:

„Și acum sunt dat în judecată pentru nădejdea făgăduinței pe care a făcut-o Dumnezeu părinților noștri și a cărei împlinire o așteaptă cele douăsprezece seminții ale noastre, care slujesc necurmat lui Dumnezeu, zi și noapte. Pentru această nădejde, împărate, sunt pârât eu de iudei! Ce? Vi se pare de necrezut că Dumnezeu învie morții?” Fapte 26:6-8.

Toți cei care au citit cartea Faptelor știu că Pavel a fost persecutat de evrei din cauza faptului că Îl predica pe Isus. Aceasta a fost cauza pentru care evreii i-au persecutat pe creștini. După ce Petru și Ioan l-au vindecat pe ologul acela de la poarta Templului, declarând evreilor că vindecarea a fost făcută prin puterea lui Isus din Nazaret, pe care ei Îl răstigniseră, dar care a înviat din morți, „căpitanul Templului și saducheii, foarte necăjiți că învățau pe norod și vesteau în Isus învierea din morți, au pus mâinile pe ei.” Fapte 4:1, 2. Aceasta a fost povara predicării apostolului, precum și motivul pentru care erau persecutați. Pavel a spus că în Corint nu voia să știe „altceva decât pe Isus Hristos, și pe El răstignit” (1 Corinteni 2:2) și putem fi siguri că el nu a predicat corintenilor o evanghelie diferită de cea pe care o predica altor oameni. Într-adevăr, atunci când Pavel a stat în fața lui Agripa, rostind cuvintele citate în paragraful precedent, a zis că a continuat să mărturisească până în ziua aceea „fără să mă depărtez cu nimic de la ce au spus prorocii și Moise că are să se întâmple, și anume că Hristosul trebuie să pătimească și că, după ce va fi Cel dintâi din învierea morților, va vesti lumină norodului și neamurilor.” Fapte 26:22, 23.

Apostolii au fost persecutați de evrei pentru că au predicat ceea ce chiar evreii declarau a crede. Evreii declarau că ei cred scrierile lui Moise și ale profeților, iar apostolul nu predica altceva. Când a fost acuzat de evrei înaintea lui Felix, a spus:

„Îți mărturisesc că slujesc Dumnezeului părinților mei după Calea pe care ei o numesc partidă („erezie” – KJV); eu cred tot ce este scris în Lege și în Proroci și am în Dumnezeu nădejdea aceasta, pe care o au și ei înșiși, că va fi o înviere a celor dreți și a celor nedreți.” Fapte 24:14, 15.

Probabil, este o realitate că în aproape orice situație în care oamenii au fost persecutați drept eretici, erezia de care erau acuzați era o anume învățătură pe care acuzatorii lor ar fi fost obligați să o țină, dacă ar fi fost consecvenți în declarațiile lor de credință. În marea majoritate a cazurilor, în biserică, „ereticii” au fost oameni care ascultau și învățau adevărul Bibliei; iar persecutorii lor au fost aceia pe care predicarea lor îi dovedea a fi inconsecvenți. Luther se aștepta, având dreptul să se aștepte că biserica îl va susține în protestul împotriva

indulgențelor. Dar în loc să îl susțină, l-a persecutat. La fel, iudeii dețineau învățătura despre învierea morților, dar l-au persecutat pe Pavel pentru că o predica, din cauză că implica predicarea lui Hristos, Cel pe care mândria lor i-a condus să Îl respingă.

Puneți acum aceste fapte alături de declarația lui Pavel că el era judecat pentru nădejdea făgăduinței pe care a făcut-o Dumnezeu părinților și este cât se poate de limpede că făgăduința făcută părinților era aceea că ei vor avea învierea morților prin Hristos și că, prin aceasta, vor intra în moștenirea lor. Pavel a privit înainte spre împlinirea făgăduinței cu o nădejde la fel de arzătoare și cu o credință la fel de neclintită cum a făcut și Avraam și pe aceasta o avea în minte când a zis „s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești și să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie, așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos.” Tit 2:12, 13.

Aceasta a fost speranța bisericii în toate secolele. În mijlocul adâncii lui suferințe, patriarhul Iov a găsit mângâiere în înțelegerea faptului că Răscumpărătorul lui este viu și că se va ridica la urmă pe pământ și că, deși i se va nimici pielea și nu va mai avea carne, va vedea totuși pe Dumnezeu (Iov 19:23-27). Tot el, după ce vorbește despre certitudinea morții și a descompunerii, întreabă: „Dacă un om moare, va trăi el din nou?” și-și răspunde imediat propriei întrebări, zicând: „Voi aștepta toate zilele timpului meu rânduit, până când vine schimbarea mea. Tu mă vei chema și Îți voi răspunde; vei avea dorință pentru lucrarea mâinilor Tale.” Iov 14:14, 15 (trad. KJV). Care este schimbarea aceasta și când va avea loc ne este spus de apostolul Pavel în următoarele cuvinte:

„Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii și noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca trupul acesta supus putrezirii să se îmbrace în neputrezire și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire. Când trupul acesta supus putrezirii se va îmbrăca în neputrezire și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: «Moartea a fost înghițită de biruință.» Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?” 1 Corinteni 15:51-55.

Isaia, de asemenea, după ce vorbește de pustiirea lui Israel, a spus: „Să învie dar morții Tăi! Să se scoale trupurile mele moarte! Treziți-vă și săriți de bucurie, cei ce locuiți în țărână!” Isaia 26:19. Aceasta va avea loc în momentul despre care se vorbește în următoarele versete, din care a citat Pavel când a arătat corintenilor taina învierii din morți:

„Domnul oștirilor pregătește tuturor popoarelor, pe muntele acesta, un ospăț de bucate gustoase, un ospăț de vinuri vechi, de bucate miezoase, pline de măduvă, de vinuri vechi și limpezite. Și pe muntele acesta, înlătură marama care acoperă toate popoarele și învelitoarea care înfășoară toate neamurile; nimicește moartea pe vecie; Domnul Dumnezeu șterge lacrimile de pe toate fețele și îndepărtează de pe tot pământul ocară poporului Său; da, Domnul a vorbit. În ziua aceea vor zice: «Iată, acesta este Dumnezeul nostru, în care aveam încredere că ne va mântui. Acesta este Domnul în care ne încredeam. Acum să ne bucurăm și să ne veselim de mântuirea Lui!»” Isaia 25:6-9.

Odihna care rămâne

Ne întoarcem din nou la Avraam și la făgăduința făcută lui și seminței lui. Am văzut că făgăduința i-a fost confirmată în Hristos și cu siguranță așa stăteau lucrurile atunci când i-a fost promis un fiu, fiindcă este scris: „Avraam a crezut pe Domnul, și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire.” Geneza 15:6. Socotirea aceasta a credinței lui ca neprihănire nu a fost altceva decât iertarea păcatelor lui, prin Hristos. Lucrul acesta este declarat clar în Romani 4:3-9. Acum, chiar când făgăduința i-a fost astfel confirmată, Domnul i-a zis: „Să știi hotărât că sămânța ta va fi străină într-o țară care nu va fi a ei; acolo va fi robită, și o vor apăsa

greu, timp de patru sute de ani. Dar pe neamul căruia îi va fi roabă, îl voi judeca Eu și pe urmă va ieși de acolo cu mari bogății.” Geneza 15:13, 14.

În textul acesta avem prezisă șederea lor în Egipt. Avem însă mai mult de atât, deoarece copiii lui Israel nu au stat în Egipt patru sute de ani. Au fost numai patru sute treizeci de ani de când a fost făcută făgăduința lui Avraam până la darea Legii, imediat după plecarea lor din Egipt (Galateni 3:17). Putem schița ușor timpul acesta astfel: de când a fost făcută făgăduința până la nașterea lui Isaac au fost douăzeci și cinci de ani (compară Geneza 12:1-4 cu Geneza 21:5). De la nașterea lui Isaac până la nașterea lui Iacov au fost șaizeci de ani (Geneza 25:26). De la nașterea lui Iacov până când a coborât în Egipt, au fost o sută treizeci de ani (Geneza 47:8, 9). De aceea, de la făgăduința făcută lui Avraam până la coborârea în Egipt au fost (25+60+130=) 215 ani, iar Josephus spune (Antiquities, cartea 2, cap. 15, par. 2) că durata șederii în Egipt a fost de două sute cincisprezece ani, care adunați dau cei patru sute treizeci de ani amintiți în Galateni 3:17.

Dar ce este cu cei patru sute de ani de apăsare despre care a spus Domnul că îi va suferi sămânța lui? Este evident din text, de asemenea din Fapte 7:6, 7, că cei patru sute de ani s-au sfârșit odată cu exodul, fiind același timp în care s-au sfârșit cei patru sute treizeci de ani. Înseamnă că acei patru sute de ani trebuie să fi început la treizeci de ani după ce a fost făcută prima oară făgăduința lui Avraam sau pe când Isaac avea cam cinci ani. În Galateni 4:29, Pavel spune că „cel ce se născuse în chip firesc”, adică Ismael, prigonea pe Isaac, „cel ce se născuse prin Duhul”, și nu poate fi vorba de alt timp decât acela când Ismael „râdea” de Isaac, ceea ce a dus la izgonirea lui Ismael și a mamei lui (Geneza 21:9, 10). Acesta este singurul loc unde este scris despre persecutarea lui Isaac de către Ismael și a fost, atât cât se poate calcula, cam la treizeci de ani după făgăduință, cu patru sute de ani înainte de eliberarea din Egipt. Așa că o sută optzeci și cinci din cei patru sute de ani de apăsare au fost suferiți în țara Canaan și în țările învecinate. Totuși, în tot acest timp ei au locuit într-o țară care nu era a lor. (Compară Geneza 15:13 cu Evrei 11:9).

Trecem peste robia din Egipt și ajungem la timpul exodului. Când Moise a fost trimis în Egipt ca să elibereze poporul, Domnul i-a dat următorul mesaj:

„De aceea, spune copiilor lui Israel: «Eu sunt Domnul. Eu vă voi izbăvi din muncile cu care vă apasă egiptenii, vă voi izbăvi din robia lor și vă voi scăpa cu braț întins și cu mari judecăți. Vă voi lua ca popor al Meu; Eu voi fi Dumnezeuul vostru și veți cunoaște că Eu, Domnul, Dumnezeuul vostru, vă izbăvesc de muncile cu care vă apasă egiptenii. Eu vă voi duce în țara pe care am jurat că o voi da lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov; Eu vă voi da-o în stăpânire; Eu, Domnul.»” Exodul 6:6-8.

Aici, făgăduința reînnoită față de Isaac și Iacov a fost din nou reînnoită față de descendenții acestora. Iar ca urmare a aceleiași făgăduințe, când au ieșit din Egipt, Domnul le-a spus:

„Ați văzut ce am făcut Egiptului și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici la Mine. Acum, dacă veți asculta glasul Meu și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu. Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt.” Exod 19:4-6.

Deuteronom 7:6-8 ne declară în mod explicit că aceasta a fost aceeași făgăduință care a fost făcută lui Avraam:

„Căci tu ești un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeuul tău; Domnul, Dumnezeuul tău, te-a ales ca să fii un popor al Lui dintre toate popoarele de pe fața pământului. Nu pentru că întreci la număr pe toate celelalte popoare S-a alipit Domnul de voi și v-a ales, căci voi sunteți cel mai mic dintre toate popoarele, ci pentru că Domnul vă iubește, pentru că a vrut să țină jurământul pe care l-a făcut părinților voștri – pentru aceea v-a scos Domnul cu mâna Lui puternică și v-a izbăvit din casa robiei, din mâna lui Faraon, împăratul Egiptului.”

Când am citit făgăduința scrisă în Geneza 22:17, am reținut că în cuvintele „sămânța ta va stăpâni poarta vrăjmașilor ei” a fost inclusă odihna, ca eliberare de sub asuprire. În același fel, făgăduința făcută israeliților includea nu doar stăpânirea țării, ci odihna. Astfel, când Moise a îngăduit celor două seminții și jumătate să se așeze în țara din fața Iordanului, le-a zis:

„Domnul, Dumnezeul vostru vă dă în mână țara aceasta ca s-o stăpâniți. Voi, toți cei buni de luptă să mergeți înarmați înaintea copiilor lui Israel. ... până ce Domnul va da odihnă fraților voștri, ca și vouă, și vor lua și ei în stăpânire țara pe care le-o dă Domnul, Dumnezeul vostru, dincolo de Iordan.” Deuteronom 3:18-20.

Apoi, doar cu puțin timp înainte ca ei să ajungă în țara Canaanului, Moise le-a zis:

„Fiindcă n-ați ajuns încă în locul de odihnă și în moștenirea pe care v-o dă Domnul, Dumnezeul vostru. Dar veți trece Iordanul și veți locui în țara pe care v-o va da în stăpânire Domnul, Dumnezeul vostru. El vă va da odihnă după ce vă va izbăvi de toți vrăjmașii voștri, care vă înconjoară, și veți locui fără frică. Atunci va fi un loc pe care-l va alege Domnul, Dumnezeul vostru, ca să facă să locuiască Numele Lui acolo” etc. Deuteronom 12:9-11.

Vedem astfel că odihna izbăvirii de vrăjmașii lor a făcut la fel de mult parte din făgăduință, cum a făcut parte și moștenirea țării.

Iosua a fost cel care a condus poporul dincolo de Iordan în țara făgăduită. Iar cuvântul scris declară explicit că țara a fost împărțită poporului înainte ca el să moară. „Domnul le-a dat odihnă de jur împrejur, cum jurase părinților lor; niciunul din vrăjmașii lor nu putuse să le stea împotrivă și Domnul i-a dat pe toți în mâinile lor.” Ios. 21:44.

Totuși, având în față acest raport, apostolul declară că Iosua nu le-a dat odihnă. Dintr-un anume motiv, nu știm de ce, traducătorii versiunilor uzuale redau în text o traducere incorectă, iar traducerea corectă o pun pe margine. Așa este și cu Evrei 4:8. Cităm traducerea corectă, după cum este redată pe margine (KJV): „Căci, dacă le-ar fi dat Iosua odihnă, n-ar mai vorbi el după aceea de o altă zi.” Această „o altă zi” este acel „astăzi” din Psalmii 95:7-11, despre care a zis Domnul, prin slujitorul Lui:

„Astăzi dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile, ca în timpul încercării și ca în ziua ispitirii în pustie, când părinții voștri M-au ispitit, M-au încercat și au văzut lucrările Mele. Patruzeci de ani am fost mâhnit din pricina acestui neam, și am zis: sunt un popor care se rătăcește în inimile lor și nu au cunoscut căile Mele; un popor căruia i-am jurat în mânia Mea că nu vor intra în odihna Mea.” (trad. KJV).

Cu toate că doar puțini au intrat în țara Canaanului dintre aceia care ieșiseră din Egipt, iar Domnul le-a dat odihnă, este cert că nu aceasta a fost împlinirea făgăduinței făcute lui Avraam, deoarece: (1) Avraam nu a avut parte de aceasta (Fapte 7:5), la fel cum nu au avut parte nici Isaac, nici Iacov, cărora le-a fost făcută făgăduința la fel ca lui Avraam; și (2) apostolul vorbește despre „Ghedeon, de Barac, de Samson, de Iefta, de David, de Samuel și de proroci” (Evrei 11:32), care au trăit cu toții după zilele lui Iosua, și despre care este scris:

„Toți aceștia, măcar că au fost lăudați pentru credința lor, totuși n-au primit ce le fusese făgăduit, pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să nu ajungă ei la desăvârșire fără noi.” Evrei 11:39, 40.

Aflăm aici că făgăduința nu va fi împlinită față de ei până când nu vom avea și noi parte de ea împreună cu ei. Așa că apostolul spune: „Rămâne dar o odihnă pentru poporul lui Dumnezeu.” Evrei 4:9 (KJV). În același timp ne lasă cuvinte de avertizare, zicând: „Să luăm dar bine seama ca, atâta vreme cât rămâne în picioare făgăduința intrării în odihna Lui, niciunul din voi să nu se pomenească venit prea târziu. Căci și nouă ni s-a adus o veste bună ca și lor, dar lor cuvântul care le-a fost propovăduit nu le-a ajutat la nimic, pentru că n-a găsit credință la cei ce l-au auzit.” Evrei 4:1, 2.

Din aceasta învățăm că evreilor din vechime le-a fost adusă la cunoștință făgăduința odihnei prin predicarea Evangheliei (vestea bună). Am citit deja declarația lui Pavel, că

Evangelhia a fost vestită lui Avraam, când i-a fost făgăduit: „Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine” și că numai aceia care au credință în Evanghelie sunt copiii lui Avraam (Galateni 3:7, 8). Dar evreii, ca națiune, nu au avut credință, fiind astfel lipsiți de adevărata odihnă pe care o făgăduise Domnul lui Avraam. Aceeași făgăduință a rămas pentru noi, însă noi, la fel ca ei, nu vom avea parte de ea dacă nu vom avea credința lui Avraam.

Odihna, despre care este vorba aici, este odihna pe pământ după ce acesta va fi curățit de blestem, lucru evident din versetele 3-8 din Evrei 4. Apostolul spune:

„Pe când noi, fiindcă am crezut, intrăm în odihna despre care a vorbit El când a zis: «Am jurat în mânia Mea că nu vor intra în odihna Mea!» Măcar că lucrările Lui fuseseră isprăvite încă de la întemeierea lumii. Căci într-un loc a vorbit astfel despre ziua a șaptea: «Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea de toate lucrările Lui.» Și aici este zis iarăși: «Nu vor intra în odihna Mea!»

Apostolul nu aduce aici argumente referitoare la Sabat. El se referă doar în mod simplu la raportul din Geneza 2:3, în sprijinul declarației lui că „lucrările Lui fuseseră isprăvite încă de la întemeierea lumii.” Pământul a fost destinat să fie locuit de om (Isaia 45:18). Stăpânirea asupra pământului așa cum ieșise din mâna Creatorului, curat și nepătat, a fost dată omului (Geneza 1:28). Astfel, în ziua a șaptea, când Dumnezeu S-a odihnit de toate lucrările Lui, odihna era pregătită pentru poporul Său. Odihna aceea, care consta pur și simplu în deținerea întregului pământ ca împărăție, a fost pierdută din cauza încălcării poruncii lui Dumnezeu. Cu toate acestea este sigur că sunt unii care trebuie să intre în ea (Evrei 4:6), fiind garantat astfel că va fi o „zi a mântuirii” (2 Corinteni 6:2). Aceasta este ziua despre care vorbește Psalmii 95:7; ziua asigurată pentru noi prin harul Domnului nostru Isus Hristos, despre care vorbește Psalmii 118:19-24, ziua pe care a văzut-o Avraam și s-a bucurat (Ioan 8:56). În ziua aceasta a harului toți cei care vor pot să fie înscriși drept copiii ai lui Avraam, devenind, prin credință, „moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos.” Acestora Domnul, când va veni să șadă pe scaunul slavei Sale, le va spune: „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți Împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii.” Matei 25:34 (Compară Evrei 4:3 și comentariile care deja au fost făcute despre aceasta).

Aflăm astfel că „Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii, ci are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință,” și că „îndelunga răbdare a Domnului nostru este mântuire.” 2 Petru 3:19, 15. Dar, deși Domnul este îndelung răbdător, El nu va amâna judecata la nesfârșit. Despre antediluvieni El a zis: „Duhul Meu nu se va lupta pururi cu omul.” Geneza 6:3 (KJV). Timp de o sută douăzeci de ani Duhul Lui a căutat să-i scoată din păcat, iar Dumnezeu nu Și-a retras Duhul până când nu a ajuns inutil să mai lupte cu omul. Harul Lui care le-a fost acordat s-a dovedit a fi zadarnic, deoarece întârzierea în executarea sentinței cauzate de faptele lor rele i-a făcut doar să fie mai hotărâți să facă răul. Ar fi bine să învățăm lecția din soarta pe care au avut-o și să-L căutăm pe Domnul cât timp poate fi găsit.

Tronul lui David

„Tronul Tău rămâne din veșnicie în veșnicie.”

Ne întoarcem din nou la copiii lui Israel din țara Canaan. Trecem peste timpul judecătorilor, cu apostaziile și necazurile suferite drept consecință și ajungem la timpul când s-a întemeiat împărăția și i-a fost dată lui David. Relatarea ne spune: „Când a locuit împăratul în casa lui și când i-a dat odihnă Domnul, după ce l-a izbăvit de toți vrăjmașii care-l înconjurau” (2 Samuel 7:1), împăratul a propus să construiască o casă pentru Domnul. Profetul Natan a aprobat propunerea aceasta, însă ulterior, la porunca Domnului, i-a spus că

nu el va construi casa. După a scurtă repetare a felului în care S-a purtat cu copiii lui Israel, Domnul a zis:

„Mai mult, voi rândui un loc pentru poporul Meu Israel și îl voi sădi, ca ei să locuiască într-un loc al lor și să nu se mai mute; iar copiii stricăciunii nu îi vor mai chinui ca înainte.” 2 Samuel 7:10 (KJV).

Observați textul acesta cu atenție. Când au fost spuse lui David cuvintele acestea, copiii lui Israel se aflau în țara Canaan de patru sute de ani și tot atunci David, ca rege al întregului Israel, stăpânea țara în pace, fiindcă Domnul „l-a izbăvit de toți vrăjmașii care-l înconjurau.” Totuși, ignorând toate acestea, Domnul a făgăduit că va sădi poporul Său într-o țară a lor și că le va da odihnă de vrăjmașii lor. Ce a vrut să spună Domnul prin aceasta? Doar atât, că odihna pe care Dumnezeu intenționa să o dea poporului Său nu era stăpânirea asupra teritoriului acela mic pe care se afla țara Canaan. Făgăduința făcută lui Avraam încă nu se împlinise, iar Domnul nu uitase de ea.

De data aceasta Domnul îl identifică pe David în făgăduință, aproape la fel de mult cum o făcuse cu Avraam. Domnul i-a zis:

„Ci casa ta și împărăția ta vor dăinui veșnic înaintea Mea și scaunul tău de domnie va fi întărit pe vecie.” 2 Samuel 7:16.

Lăudând pe Dumnezeu pentru mărimea făgăduinței Lui, David a zis:

„Cine sunt eu, Doamne Dumnezeule, și ce este casa mea, de m-ai făcut să ajung unde sunt? Și încă atât este puțin înaintea Ta, Doamne Dumnezeule! Tu vorbești despre casa robului Tău și în viitor. [...] Ce mare ești Tu, Doamne, Dumnezeule! Căci nimeni nu este ca Tine și nu este alt Dumnezeu afară de Tine, după tot ce am auzit cu urechile noastre. Este oare pe pământ un singur neam care să fie ca poporul Tău, ca Israel, pe care a venit să-l răscumpere Dumnezeu, ca să facă din el poporul Lui, ca să-Și facă un Nume și ca să facă pentru el, pentru țara Ta, minuni și semne, izgonind dinaintea poporului Tău, pe care l-ai răscumpărat din Egipt, neamuri și pe dumnezeii lor? Tu ai întărit pe poporul Tău, Israel, ca să fie poporul Tău (un popor pentru Tine – KJV) pe vecie, și Tu, Doamne, Te-ai făcut Dumnezeul lor.” 2 Samuel 7:18-24.

Pornind de la făgăduința aceasta că împărăția lui David urma să fie întărită pe vecie și că Israel urma să fie întotdeauna un popor, vom trasa foarte succint istoria acestei împărății. Găsim că aceasta a continuat să fie prosperă și nedivizată doar în timpul cât a mai rămas din domnia lui David și în timpul domniei lui Solomon. După moartea lui Solomon, pe tron a urcat fiul său, Roboam (1 Împărați 11:13). La scurt timp după urcarea acestuia pe tron, poporul a venit înaintea lui ca să afle pe ce principii va funcționa împărăția lui, cerând în același timp să li se ușureze poverile puse peste ei de tatăl lui. Urmând sfatul celor tineri, Roboam le-a răspuns: „Tatăl meu v-a îngreuiat jugul, dar eu vi-l voi face și mai greu; tatăl meu v-a bătut cu bice, dar eu vă voi bate cu scorpioane.” 1 Împărați 12:14.

„Când a văzut tot Israelul că împăratul nu-l ascultă, poporul a răspuns împăratului: «Ce parte avem noi cu David? Noi n-avem moștenire cu fiul lui Isai! La corturile tale, Israele! Acum vezi-ți de casă, Davide!» Și tot Israelul s-a dus în corturile lui. Copiii lui Israel care locuiau în cetățile lui Iuda au fost singurii peste care a domnit Roboam. [...] Astfel s-a dezlipit Israel de casa lui David până în ziua de azi. Tot Israelul, auzind că Ieroboam s-a întors, a trimis să-l cheme în adunare și l-a făcut împărat peste tot Israelul. Seminția lui Iuda a fost singura care a mers după casa lui David” versetele 16-20.

Împărțirea împărăției s-a produs în anul 975 î.Hr. Aceasta s-a întâmplat ca împlinire a profeției făcute lui Ieroboam de Ahia, profeție relatată în capitolul 11 din 1 Împărați. Motivul pentru care cea mai mare parte din împărăție urma să fie luată de la casa lui Solomon a fost arătat astfel de profet:

„Așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel: «Iată, voi rupe împărăția din mâna lui Solomon, și-ți voi da zece seminții. Dar el va avea o seminție din pricina robului Meu David

și din pricina Ierusalimului, cetatea pe care am ales-o din toate semințiile lui Israel. Și aceasta, pentru că M-au părăsit și s-au închinat înaintea Astarteei, zeița sidonienilor, înaintea lui Chemoș, dumnezeul Moabului, și înaintea lui Milcom, dumnezeul fiilor lui Amon, și pentru că n-au umblat în căile Mele ca să facă ce este drept înaintea Mea și să păzească legile și poruncile Mele cum a făcut David, tatăl lui Solomon.»” versetele 31-33.

În felul acesta a fost luată de la casa lui David împărăția, cu excepția unei singure seminții, din cauza idolatriei teribile a lui Solomon. Iar lui Ieroboam Domnul i-a zis:

„Pe tine te voi lua și vei domni peste tot ce-ți va dori sufletul, vei fi împăratul lui Israel. Dacă vei asculta de tot ce-ți voi porunci, dacă vei umbla în căile Mele și dacă vei face ce este drept înaintea Mea, păzind legile și poruncile Mele cum a făcut robul Meu David, voi fi cu tine, îți voi zidi o casă trainică, așa cum am zidit lui David, și-ți voi da ție pe Israel.” versetele 37, 38.

Însă Ieroboam nu a ascultat cuvintele Domnului. Îndată ce a urcat pe tron, a făcut doi viței înaintea cărora să se închine poporul, pentru a-i împiedica să meargă la Ierusalim ca să se închine Domnului (1 Împărați 12:26-30); și cu toate că a fost muștrat de profetul Domnului, „nu s-a abătut de pe calea lui cea rea,” ci „a făcut pe Israel să păcătuiască.” Din acest motiv, Domnul l-a nimicit (citiți 1 Împărați 13 și 14).

Împărații care au urmat după el nu au fost mai buni. Între toți împărații lui Israel nu găsim niciunul care să fi fost un om bun. Cu toții au fost idolatri, iar unii dintre ei au avut un caracter dintre cele mai josnice, fără o singură trăsătură care să compenseze răul: „Copiii lui Israel au păcătuțit împotriva Domnului” și „au urmat obiceiurile neamurilor pe care Domnul le izgonise dinaintea copiilor lui Israel [...] Și-au ridicat stâlpi idolești și astartee pe orice deal și sub orice copac verde. Și acolo au ars tămâie pe toate înălțimile, ca și neamurile pe care le izgonise Domnul dinaintea lor, și au făcut lucruri rele care au mâniat pe Domnul. [...] Au trecut prin foc pe fiii și fiicele lor, s-au dedat la ghicire și vrăjitorii și s-au vândut ca să facă ce este rău înaintea Domnului, mâniindu-L.” 2 Împărați 17:7-23.

Drept urmare, în anul 721 î.Hr., după două sute cincizeci și patru de ani în care Israel a continuat să meargă pe calea aceasta, atribuindu-și un raport de nelegiuire care nu a fost depășit probabil de nicio altă națiune, Domnul „a izgonit pe Israel dinaintea Lui.” În anul acela împăratul Asiriei a luat Samaria, capitala împărăției, „a dus pe Israel în robie în Asiria” și a strămutat în locul lor „oameni din Babilon, din Cuta, din Ava, din Hamat și din Sefarvaim.” 2 Împărați 17:6, 24. De la data aceasta împărăția lui Israel nu se mai găsește în istorie.

Istoria împărăției lui Iuda a fost oarecum diferită. Unii dintre împărați au fost tot așa de răi ca oricare dintre împărații lui Israel, iar unii dintre ei au fost oameni deosebit de pioși. A existat o succesiune de decădere, de judecăți, de pocăință și decădere. Către sfârșitul istoriei acesteia, profetul Ieremia a spus:

„Așa mi-a vorbit Domnul: «Du-te și stai la poarta copiilor poporului, pe care intră și ies împărații lui Iuda, și la toate porțile Ierusalimului și spune-le: <Ascultați Cuvântul Domnului, împărați ai lui Iuda, tot Iuda, și toți locuitorii Ierusalimului care intrați pe aceste porți! Așa vorbește Domnul: «Luați seama, în sufletele voastre, să nu purtați nicio povară în ziua Sabatului și să n-o aduceți înăuntru pe porțile Ierusalimului. Să nu scoateți din casele voastre nicio povară în ziua Sabatului și să nu faceți nicio lucrare, ci sfințiți ziua Sabatului, cum am poruncit părinților voștri» Dar ei n-au ascultat și n-au luat aminte, ci și-au înțepenit gâtul, ca să nu asculte și să nu ia învățătură. «Dacă Mă veți asculta în adevăr, zice Domnul, și nu veți duce nicio sarcină înăuntru, pe porțile acestei cetăți, în ziua Sabatului, ci veți sfinți ziua Sabatului și nu veți face nicio lucrare în ziua aceasta, atunci pe porțile acestei cetăți vor intra împărați și voievozi care vor ședea pe scaunul de domnie al lui David; ei vor veni în care și călări pe cai, ei și voievozii lor, oamenii lui Iuda și locuitorii Ierusalimului, și cetatea aceasta va fi locuită în veci.»»” Ieremia 17:19-25.

Vor fi potrivite aici câteva remarci despre intenția avută de Dumnezeu cu Israel. El l-a ales pe Avraam, din cauza faptului că Avraam avea inima doritoare să Îi slujească și pentru că el urma să păstreze lumina adevărului lui Dumnezeu ca să nu se stingă. Dumnezeu i-a chemat pe israeliți din Egipt, pentru ca ei să Îi poată sluji; i-a făcut păstrătorii Legii Sale sfinte, pentru ca ei să țină sus stindardul adevărului pentru națiunile care îi înconjurau. Găsim în numeroase locuri că au fost elaborate prevederi pentru ca străinii care doreau să slujească Domnului să poată deveni parte din Israel, moștenitori ai făgăduinței la fel ca descendenții lui Avraam. Dacă copiii lui Israel ar fi fost credincioși înaltei lor chemări, dacă nu s-ar fi îndepărtat de Dumnezeu sau, după ce s-au îndepărtat, dacă s-ar fi pocăit și ar fi rămas credincioși, ei ar fi rămas pentru totdeauna o națiune. Iar textul pe care tocmai l-am citat arată că în acest caz Ierusalimul ar fi rămas pentru totdeauna capitala acelei împărății. Nu putem spune în ce fel ar fi fost transformat pentru a fi făcut potrivit pentru locuirea în eternitate în el a sfinților. Pe de altă parte, în cazul în care continuau să se îndepărteze de Domnul, a fost rostită prin Ieremia următoarea judecată:

„Dar, dacă nu veți asculta când vă poruncesc să sfințiți ziua Sabatului, să nu duceți nicio povară și să n-o aduceți înăuntru pe porțile Ierusalimului, în ziua Sabatului, atunci voi aprinde un foc la porțile cetății, care va arde casele cele mari ale Ierusalimului și nu se va stinge.” Ieremia 17:27.

Avertizările acestea nu au fost luate în seamă. În capitolul 25 din Ieremia găsim vestirea captivității lor, datorită refuzului lor de a asculta de Dumnezeu. Iar capitolul 27 conține relatarea despre faptul că Domnul a spus împăratului lui Iuda, precum și împăraților națiunilor înconjurătoare, că El a dat țările lor împăratului Babilonului, așa că ei să se supună acestuia. Lui Ieremia i s-a poruncit să spună trimișilor din partea împăraților:

„Așa vorbește Domnul oștirilor, Împăratul lui Israel. Iată ce să spuneți stăpânilor voștri: «Eu am făcut pământul, pe oameni și dobitoacele care sunt pe pământ, cu puterea Mea cea mare și cu brațul Meu întins, și dau pământul cui Îmi place. Acum dau toate aceste țări în mâinile robului Meu Nebucadnețar, împăratul Babilonului; îi dau chiar și fiarele câmpului ca să-i fie supuse. Toate neamurile vor fi supuse lui, fiului său și fiului fiului său, până va veni și vremea țării lui și o vor supune neamuri puternice și împărați mari.»” Ieremia 27:4-7.

Lucrul acesta s-a întâmplat în timpul domniei lui Zedechia, după ce Nebucadnețar împresurase o dată Ierusalimul, luând captivă o parte din popor. Dar Zedechia nu a vrut să asculte de Domnul, nici nu a vrut să se supună pedepsei aduse de Domnul peste el prin Nebucadnețar. Raportul ne spune: „El a făcut ce este rău înaintea Domnului, Dumnezeului său, și nu s-a smerit înaintea prorocului Ieremia, care-i vorbea din partea Domnului. S-a răsculat chiar împotriva împăratului Nebucadnețar, care-l pusese să jure pe Numele lui Dumnezeu. Și-a înțepenit grumazul și și-a învârtosât inima până acolo încât nu s-a întors la Domnul, Dumnezeul lui Israel.” 2 Cronici 36:12, 13.

Raportul continuă:

„Toate căpeteniile preoților și poporul au înmulțit și ei fărădelegile după urâciunile neamurilor și au pângărit Casa Domnului, pe care o sfințise El în Ierusalim. Domnul, Dumnezeul părinților lor, a dat din vreme trimișilor Săi însărcinarea să-i înștiințeze, căci voia să cruțe pe poporul Său și locașul Său. Dar ei și-au bătut joc de trimișii lui Dumnezeu, I-au nesocotit cuvintele și au râs de prorocii Lui, până când mânia Domnului împotriva poporului Său a ajuns fără leac. Atunci Domnul a făcut să se suie împotriva lor împăratul haldeenilor și a ucis cu sabia pe tinerii lor în casa locașului lor celui sfânt. N-a cruțat nici pe tânăr, nici pe tânără, nici pe bătrân, nici pe omul gârbov sub povara perilor albi [...] Au ars Casa lui Dumnezeu, au dărâmat zidurile Ierusalimului, au pus foc tuturor caselor lui și au nimicit toate lucrurile scumpe, [...] ca să se împlinească cuvântul Domnului rostit prin gura lui Ieremia.” vers. 14-21.

Aceasta a fost dărâmarea completă a împărăției lui Iuda. Deși, după șaptezeci de ani de captivitate, toți cei care au dorit au avut deplina libertate de a se întoarce la Ierusalim, iar orașul și templul au fost reclădite, de atunci încolo pe tronul lui Israel nu a mai șezut niciun împărat. Iudeii au stat în Babilon până când imperiul acesta a fost înfrânt de mezi și de perși în anul 538 î.Hr. Cyrus, Darius și Artaxerxes, împărați ai Persiei, le-au dat permisiunea de a se întoarce în țara lor, însă nu au mai avut împărat, continuând să existe numai prin îngăduința împăraților Persiei. Alexandru cel Mare s-a arătat favorabil lor, iar ei și-au recunoscut supunerea față de el. Când Imperiul Grec s-a divizat după moartea lui Alexandru, ei au fost supuși pe rând diferiților împărați până când, în cele din urmă, s-au îndreptat spre puterea Romei, aflată în ascensiune, din dorința de a găsi o protecție totală, rămânând supuși Romei în tot timpul cât au mai existat ca națiune. Dar înainte de a vorbi despre soarta lor finală, trebuie să privim la profeția referitoare la împărăție, profeție rostită prin Ezechiel spre sfârșitul domniei lui Zedechia. După ce a prevestit invazia împăratului Babilonului, profetul a spus:

„Și tu, domn fărădelege și nelegiuit al lui Israel, a cărui zi a venit, când nelegiuirea se va sfârși! Așa vorbește Domnul Dumnezeu: «Îndepărtați diadema, luați jos coroana! Aceasta nu va mai fi cum a fost. Înalțați pe cel umilit și umiliți pe cel înălțat; o voi răsturna, o voi răsturna, o voi răsturna. Și aceasta nu va mai fi, până va veni Acela al căruia este dreptul. Și Acestuia i-o voi da.» Ezechiel 21:25-27 (trad. KJV).

În profeția aceasta se cuprinde pe scurt istoria lumii începând de atunci și până la sfârșit. Când a fost dată jos coroana de pe capul lui Zedechia, împărăția a trecut în mâinile lui Nebucadnețar, împăratul Babilonului. Nu doar mica împărăție peste care domnea Zedechia, ci toate împărățiile pământului, sau mai bine zis, stăpânirea asupra întregului pământ, a fost dată lui Nebucadnețar (vezi Ier. 27:4-7; Dan. 2:37, 38). Atunci Domnul a zis: „O voi răsturna, o voi răsturna, o voi răsturna.” În Babilon, după Nebucadnețar, au domnit trei împărați, după care s-a produs prima răsturnare a cununii, iar imperiul lumii a trecut în mâinile mezilor și perșilor (vezi Ezra 1:2). Lucrul acesta s-a întâmplat în anul 538 î.Hr. Imperiul Persan, fiindcă elementul mezilor a fost eclipsat de acela al perșilor, a durat timp de 207 ani, până în anul 331 î.Hr. Atunci s-a produs a doua răsturnare a cununii, iar imperiul Greciei a dobândit stăpânirea completă asupra pământului. (Vezi Daniel 2:39). După moartea lui Alexandru, imperiul s-a divizat în patru părți, fiecare parte luptând pentru a prelua stăpânirea supremă; dar o dată cu anul 168 î.Hr., a avut loc cea de a treia răsturnare, iar lumea a intrat sub dominația romanilor. Aceasta avea să fie ultima răsturnare a cununii, a zis profetul, „până va veni Acela al căruia este dreptul,” când îi va fi dată Lui. Pământul aparține de drept lui Hristos, fiindcă Tatăl I-a zis: „Cere-Mi și-Ți voi da [...] marginile pământului în stăpânire!” Ps. 2:8. Mai mult, Hristos a cumpărat deținerea acestei stăpâniri, prin faptul că a purtat blestemul, venit asupra ei drept consecință a răutății Satanei, care a fost unicul motiv de pretenție de stăpânire a celui rău asupra ei. În felul acesta El a cumpărat pretenția formală și uzurpatoare a Satanei, devenind singurul moștenitor al întregii lumi.

Dar făgăduința de a da stăpânire lui Hristos nu s-a raportat la prima Lui venire, după cum se va vedea din următoarele:

1. La prima venire a lui Hristos, romanii stăpâneau întreaga lume (Luca 2:1); iar imperiul lor a rămas puternic și nedivizat încă patru sute de ani după aceea. Deși evreii L-au lepădat pe Isus, ei nu au avut puterea de a-L da la moarte, așa că formalitățile de condamnare și executare a Lui au fost făcute de romani.

2. Chiar înaintea răstignirii Lui, Isus a plâns pentru Ierusalim, zicând:

„Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine! De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ați vrut! Iată că vi se lasă casa pustie; căci vă spun că de acum încolo nu Mă veți mai vedea până când veți zice: «Binecuvântat este cel ce vine în Numele Domnului.»” Matei 23:37-39.

Lepădarea lui Mesia a umplut cupa nelegiurii națiunii iudaice. „A venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit.” Ioan 1:11. Dacă l-ar fi primit, chiar și în ceasul acela târziu, după atâtea apostazii, ar fi rămas poporul ales al lui Dumnezeu prin care națiunile lumii puteau să fie luminate, toată turma celor credincioși adunându-se în jurul stindardului lor. Dar ei au lepădat ultima ofertă de îndurare. Pe când Isus se gândea la ce ar fi putut să fie dacă l-ar fi primit, a plâns, zicând:

„Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care puteau să-ți dea pacea! Dar acum, ele sunt ascunse de ochii tăi.” Luca 19:42.

Nu aveau să se mai suie semințiile pe Muntele Sionului, bucuria întregului pământ; templul acela splendid nu avea să se mai cheme o casă de rugăciune pentru toate popoarele. Ziua Lui Israel trecuse, iar curând cetatea lor avea să fie distrusă, deoarece nu au cunoscut vremea când au fost cercetați. Când Isus a strigat pe cruce „S-a sfârșit,” perdeaua dinăuntrul templului s-a rupt în două de sus până jos, arătând că li se lăsase casa pustie. La mai puțin de patruzeci de ani după aceea (anul 70 d.Hr.), romanii au asediat Ierusalimul, distrugându-l complet, ca împlinire a cuvintelor lui Isus scrise în Matei 24:2 și Luca 19:43, 44. Distrugerea aceasta, care a marcat stingerea totală a poporului iudeu ca națiune, a prefigurat de asemenea distrugerea finală a tuturor celor care leapădă Evanghelia. Din acest punct nu ne mai ocupăm de descendenții genealogici ai lui Avraam.

Dar Dumnezeu nu a uitat făgăduința. Cu secole înainte i-a spus lui David că tronul lui va fi întărit, iar poporul lui Israel va rămâne pentru totdeauna, iar făgăduința aceasta nu o putea încălca. El a zis:

„Nu-mi voi călca legământul și nu voi schimba ce a ieșit de pe buzele Mele. Am jurat odată pe sfințenia Mea: să mint eu oare lui David? Sămânța lui va dăinui în veci; scaunul lui de domnie va fi înaintea Mea ca soarele; ca luna va dăinui pe vecie și ca martorul credincios din cer.” Ps. 89:34-37.

Ceva mai târziu, Isaia a declarat în mod profetic:

„Un Copil ni S-a născut, un Fiu ni s-a dat și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii. El va face ca domnia Lui să crească și o pace fără sfârșit va da scaunului de domnie al lui David și împărăției lui, o va întări și o va sprijini prin judecată și neprihănire, de acum și-n veci de veci. Iată ce va face râvna Domnului oștirilor.” Isaia 9:6, 7.

Aici, la fel ca în făgăduința făcută lui Avraam, găsim că Hristos este sămânța. Împărăția lui David va fi întărită pe vecie prin Hristos, așa se face că atunci când îngerul Gabriel a venit la Maria pentru a-i vesti nașterea lui Isus, el a zis:

„Iată că vei rămâne însărcinată și vei naște un Fiu, căruia îi vei pune numele Isus. El va fi mare și va fi chemat Fiul Celui Preaînalt; și Domnul Dumnezeu Îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David. Va împărăți peste casa lui Iacov în veci, și Împărăția Lui nu va avea sfârșit.” Luca 1:31-33.

David a înțeles că făgăduința referitoare la întărirea împărăției lui avea să fie împlinită în modul acesta. În ziua Cincizecimii, Petru a citat cuvintele lui David din Psalmul 16: „De aceea mi se bucură inima și mi se veselește limba; chiar și trupul mi se va odihni în nădejde, căci nu-mi vei lăsa sufletul în Locuința morților și nu vei îngădui ca Sfântul Tău să vadă putrezirea,” după care a zis:

„Cât despre patriarhul David, să-mi fie îngăduit, fraților, să vă spun fără sfială că a murit și a fost îngropat, și mormântul lui este în mijlocul nostru până în ziua de azi. Fiindcă David era proroc și știa că Dumnezeu îi făgăduise cu jurământ că va ridica pe unul din urmașii săi pe scaunul lui de domnie, despre învierea lui Hristos a prorocit și a vorbit el când a zis că sufletul lui nu va fi lăsat în Locuința morților (în mormânt) și trupul lui nu va vedea putrezirea.” Fapte 2:29-31.

Asigurarea aceasta l-a făcut pe David, la fel ca pe ceilalți patriarhi, să moară în deplină încredințare că făgăduința va fi împlinită.

Hristos știa foarte bine că pentru totdeauna casa lui Iacov și tronul lui David vor rămâne, chiar și în timp ce le zicea mai dinainte despre completa distrugere a națiunii iudaice. Când a stat înaintea lui Pilat, a recunoscut că este împărat, arătând însă că nu sosise timpul să dea pe față puterea împărătească. El a zis: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta. Dacă ar fi împărăția Mea din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat ca să nu fiu dat în mâinile iudeilor, dar, acum, Împărăția Mea nu este de aici.” Ioan 18:36.

După ce a înviat, pe când era pe cale să Se urce la Tatăl, ucenicii L-au întrebat: „Doamne, în vremea aceasta ai de gând să așezi din nou Împărăția lui Israel?” Iar El le-a zis: „Nu este treaba voastră să știți vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa.” Fapte 1:6, 7. Imediat după aceea S-a înălțat la cer, ca să șadă la dreapta lui Dumnezeu. Motivul pentru care S-a dus acolo și ce face acolo va fi indicat pe scurt de câteva versete din Scriptură. El a zis prin profetul Ioan:

„Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.” Apocalipsa 3:21.

El nu a primit încă Împărăția Sa, dar stă pe tronul Tatălui Său, care este un scaun al harului (Evrei 4:14-16), oferind iertare și mântuire tuturor celor ce se apropie de Dumnezeu prin El. Lucrarea aceasta a fost prezisă de profetul Zaharia prin cuvintele acestea:

„Așa vorbește Domnul oștirilor: «Iată omul al cărui nume este Odrasla, el va odrăsli din locul lui și va zidi templul Domnului. Da, El va zidi templul Domnului, va purta slava, va șede și va stăpâni pe scaunul Lui de domnie, va fi preot pe scaunul Lui de domnie și sfatul de pace va fi între ei amândoi.»” Zaharia 6:12, 13 (KJV).

De vreme ce Hristos șade pe un tron al harului, împărăția în care domnește acum trebuie să fie o Împărăție a harului. Aceasta este complet diferită de Împărăția slavei și scopul ei este acela de a pregăti supuși pentru acea Împărăție. Următoarele texte se referă la această Împărăție a harului:

„Mulțumind Tatălui, care v-a învrednicit să aveți parte de moștenirea sfinților în lumină. El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în împărăția Fiului dragostei Lui, în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor.” Coloseni 1:12-14.

„Căci Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt.” Romani 14:17.

Este o împărăție în care se acordă Duhul lui Dumnezeu, după cum a zis Isus: „Vântul suflă încotro vrea și-i auzi vuietul, dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul.” Ioan 3:8. La fel, despre Împărăția harului a vorbit Isus, când fariseii L-au întrebat când are să vină Împărăția lui Dumnezeu: „Împărăția lui Dumnezeu nu vine în așa fel ca să izbească privirile. Nu se va zice: «Uite-o aici» sau «Uite-o acolo!» Căci iată că Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru („este între voi” – trad. KJV, marginea).” Luca 17:20, 21. Fariseii înțelegeau prin venirea Împărăției lui Dumnezeu venirea lui Mesia, iar El era deja printre ei, „plin de har și de adevăr.”

În Împărăția aceasta se afla Ioan, când a zis: „Eu, Ioan, fratele vostru, care sunt părtaș cu voi la necaz, la Împărăție și la răbdarea în Isus Hristos, mă aflu în ostrovul care se cheamă Patmos, din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturiei lui Isus Hristos.” Apocalipsa 1:9.

Cei care se află în Împărăția harului se pot aștepta să sufere necazuri, deoarece necazul lucrează răbdarea, aducându-l pe cel care suferă în situația de a cunoaște mai mult despre harul lui Dumnezeu. Dar Împărăția slavei va pune capăt tuturor necazurilor. Domnul Hristos mângâie grupa cea mică de ucenici, disprețuită și întristată, prin cuvintele: „Nu te teme turmă mică, pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăția.” Luca 12:32.

Iacov spune: „Ascultați, preaiubiții mei frați, n-a ales Dumnezeu pe cei ce sunt săraci în ochii lumii acesteia ca să-i facă bogați în credință și moștenitori ai Împărăției pe care a făgăduit-o celor ce-L iubesc?” Iacov 2:5. Aceasta este Împărăția în care moștenitori sunt doar cei bogați în credință; aceasta este promisă celor care Îl iubesc pe Dumnezeu, dar ei încă nu sunt în posesia ei. În același sens vorbește Petru, după ce menționează virtuțile creștine – credința, înfrânarea, răbdarea, evlavia, iubirea de frați, iubirea de oameni etc.:

„De aceea, fraților, căutați cu atât mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră, căci, dacă faceți lucrul acesta, nu veți aluneca niciodată. În adevăr, în chipul acesta vi se va da din belșug intrare în Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.” 2 Petru 1:10, 11.

Astfel, vedem că harul lui Dumnezeu, care este împărțit fără plată cât timp Hristos stă pe tronul harului și prin care suntem făcuți în stare să biruim (Evrei 4:14-16) ne pregătește să fim potriviți pentru Împărăția slavei, în care se va da o intrare îmbelșugată celor credincioși la venirea Domnului și Mântuitorului nostru, Isus Hristos. Astfel, Hristos a spus:

„Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va ședea pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărți pe unii de alții cum desparte păstorul oile de capre; și va pune oile la dreapta, iar caprele la stânga. Atunci, Împăratul va zice celor de la dreapta Lui: «Veniți, binecuvântații tatălui meu, de moșteniți Împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii.»” Matei 25:31-34.

În timp ce stă pe tronul Tatălui Său, este preot, sfătuindu-se împreună cu Tatăl Său pentru pacea omenirii. David ne spune cât timp va rămâne acolo. El spune: „Domnul a zis Domnului meu: «Șezi la dreapta Mea până ce voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale»” Fapte 2:34, 35; Psalmii 110:1.

Când a fost pe pământul acesta, Hristos nu a avut putere împărătească, decât că a fost plin de har și de adevăr. Ca reprezentant al Împărăției harului, a avut pe pământ putere să ierte păcatele. „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine.” Dar împărăția lumii acesteia nu a fost Împărăția Lui. Dacă ar fi fost a Lui, nu ar fi trebuit să poarte blestemul pământului ca să o răscumpere. Lui Pilat i-a spus: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta. Dacă ar fi Împărăția Mea din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat ca să nu fiu dat în mâinile iudeilor; dar, acum, Împărăția Mea nu este de aici.” Ioan 18:36. Dacă ar fi avut atunci în posesie Împărăția, i-ar fi distrus pe dușmanii Lui, așa cum o va face când va reveni, după ce o va fi primit. Atunci, a plătit bir împăraților pământului; când va veni din nou, va fi Împăratul împăraților și Domnul domnilor.

Din toate aceste texte se vede în mod evident că Hristos nu a primit Împărăția la prima Sa venire. În loc să aibă o împărăție, nu a avut unde-Și odihni capul. Dar S-a înălțat la dreapta lui Dumnezeu, pentru a rămâne acolo până când Îi va fi dată Împărăția, când dușmanii Lui vor fi puși la picioarele Sale. Atunci va veni să scape Împărăția Lui de dușmanii Săi și să Își sădească poporul Său, Israel, în țara lor.

Parabola celor zece poli, așa cum este redată de Luca, a fost dată în scopul de a-i învăța tocmai acest lucru: „Pe când ascultau ei aceste lucruri, Isus a mai spus o pildă, pentru că era aproape de Ierusalim, și ei credeau că Împărăția lui Dumnezeu are să se arate îndată. Deci a zis: «Un om de neam mare s-a dus într-o țară îndepărtată ca să-și ia o împărăție și apoi să se întoarcă. A chemat zece din robii săi, le-a dat zece poli și le-a zis: <Puneți-i în negoț până mă voi întoarce.> Dar cetățenii lui îl urau și au trimis după el o solie să-i spună: <Nu vrem ca omul acesta să împărătească peste noi.> Când s-a întors înapoi, după ce își luase împărăția, a pus să cheme pe robii aceia cărora le dăduse banii, ca să vadă cât câștigase fiecare cu ei în negoț.»” Luca 19:11-15. Urmează relatarea cu robii și porunca referitoare la aceia care au fost credincioși; iar parabola se încheie cu aceste cuvinte: „Cât despre vrăjmașii mei, care n-au vrut să împărătesc eu peste ei, aduceți-i încoace și tăiați-i înaintea mea.” Este atât de

clar încât nu e nevoie de comentarii. Aceasta arată că Hristos s-a dus la cer pentru a primi Împărăția și că Se va întoarce după ce o va fi primit.

În capitolul 7 din Daniel, versetele 9 și 10, există un tablou sugestiv al judecății din cer, care va decide cine sunt cei vrednici să fie înviați din moarte, sau să fie luați la cer la venirea Domnului. Imediat ce judecata aceasta se va sfârși, Hristos Își va primi Împărăția, după cum citim în versetele următoare:

„M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte și iată că pe norii cerurilor a venit Unul ca un Fiu al omului; a înaintat spre Cel îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui. I S-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-I slujească toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică și nu va trece nicidecum și Împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată.” Daniel 7:13, 14.

Aceasta este împlinirea cuvintelor spuse de îngerul Gabriel Mariei, când a anunțat nașterea lui Isus: „Domnul Dumnezeu Îi va da scaunul de domnie al tatălui Său, David. Va împărăți peste casa lui Iacov în veci, și Împărăția Lui nu va avea sfârșit.” Luca 1:32, 33.

Tronul lui David este tronul care I-a fost promis lui Hristos; de aceea, stăpânirea, a cărei primiri este descrisă în Daniel 7:13, 14, trebuie să fie împărăția lui Israel. A fost declarat că stăpânirea Lui veșnică va fi peste casa lui Iacov, totuși profetul, după ce vorbește despre distrugerea monarhiilor pământești, spune: „Dar domnia, stăpânirea și puterea tuturor împărățiilor care sunt pretutindeni sub ceruri se vor da poporului sfinților Celui Preaînalt. Împărăția Lui este o împărăție veșnică și toate puterile Îi vor sluji și-L vor asculta!” Daniel 7:27. De aceea, trebuie că poporul Israel, peste care va domni Hristos, va fi constituit din toți sfinții. Am amintit mai devreme acest adevăr, dar acum avem o dovadă și mai clară a Scripturii în acest sens.

Adevăratul Israel

1. Promisiunea spune: „Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.” Apocalipsa 3:21. Cuvântul „Israel” înseamnă „prinț al lui Dumnezeu,” sau „cel care biruiește.” Numele acesta a fost dat lui Iacov atunci când a câștigat victoria, după ce întreaga noapte s-a luptat cu îngerul. Domnul i-a spus: „Numele tău nu va mai fi Iacov, ci te vei chema Israel, căci ai luptat cu Dumnezeu și cu oameni și ai fost biruitor.” Geneza 32:28. De aceea, un biruitor este un israelit; iar promisiunea spune că celor ce sunt israeliți, Hristos le va da să șadă cu El pe scaunul Lui de domnie.

2. Descendenții naturali ai lui Avraam nu au fost considerați niciodată ca fiind adevăratul Israel, moștenitori după făgăduință, decât doar în cazul în care, ca și el, au fost neprihăniți. Când Hristos a spus iudeilor că dacă vor crede în El vor cunoaște adevărul și adevărul îi va face liberi, ei au replicat: „Noi suntem sămânța lui Avraam și n-am fost niciodată robii nimănui.” Ioan 8:33. Dar Isus le-a arătat că ei se aflau într-o robie mai cumplită decât orice sclavie omenească și anume, în robia păcatului (vers. 34); iar la repetatele declarații din partea lor că erau copiii lui Avraam, El a răspuns: „Dacă ați fi copii ai lui Avraam, ați face faptele lui Avraam. Dar acum căutați să Mă omorâți pe Mine, un om, care v-am spus adevărul pe care l-am auzit de la Dumnezeu. Așa ceva Avraam n-a făcut.” „Voi aveți de tată pe diavolul și vreți să împliniți poftele tatălui vostru.” versetele 39, 40, 44.

În același fel a spus și Ioan Botezătorul fariseilor și saducheilor plini de răutate, să nu se măgulească cu faptul că sunt copiii lui Avraam, deoarece Dumnezeu poate să ridice din pietre copii lui Avraam (Matei 3:7-9). El a sugerat astfel în mod clar că decât să împlinească făgăduința față de niște descendenți atât de nevrednici cum erau ei, Dumnezeu va lua mai degrabă pietre ca să facă din ele copii lui Avraam. Aceasta nu era o idee nouă, lucru evident din faptul că, încă pe când erau în pustie, încă din timpul în care făgăduința a fost reînnoită

față de evrei odată cu exodul, evreul încăpățânat care refuza să se umilească înaintea lui Dumnezeu și să își mărturisească păcatul în ziua ispășirii, era nimic din mijlocul poporului Său (Leviticul 23:28, 29), în timp ce oricând era permis unui străin să se identifice cu Israel, prin tăiere împrejur.

Tăierea împrejur era semnul care atesta cetățenia ebraică. Se știa că un om tăiat împrejur era israelit; totuși, așa cum s-a declarat, aceasta era o ceremonie care se acorda și străinilor, după care erau considerați la fel cu cei născuți din părinți evrei, arătând astfel că descendenții naturali ai lui Avraam nu cuprindeau pe tot Israelul. Mai mult, avem de arătat că Domnul nu a privit niciodată la semnul exterior al tăierii împrejur ca dovadă că individul în cauză era cu adevărat moștenitor al lui Avraam, indiferent dacă persoana era evreu din naștere sau străin. În pasajul următor aflăm ce implica tăierea împrejur:

„Ferice de omul căruia nu-i ține Domnul în seamă păcatul.» Fericirea aceasta este numai pentru cei tăiați împrejur sau și pentru cei netăiați împrejur? Căci zicem că lui Avraam credința «i-a fost socotită ca neprihănire». Dar cum i-a fost socotită? După sau înainte de tăierea lui împrejur? Nu când era tăiat împrejur, ci când era netăiat împrejur. Apoi, a primit ca semn tăierea împrejur, ca o pecete a acelei neprihăniri pe care o căpătase prin credință când era netăiat împrejur. Și aceasta, pentru ca să fie tatăl tuturor celor care cred, măcar că nu sunt tăiați împrejur; ca adică, să li se socotească și lor neprihănirea aceasta.” Romani 4:8-11.

Avraam a primit tăierea împrejur ca un semn la faptul că a obținut „neprihănirea lui Dumnezeu care vine prin credința lui Isus Hristos.” Tăierea împrejur a fost, din acest motiv, un semn al neprihănirii. Dacă o persoană era tăiată împrejur, dar nu era neprihănită, nu era copil al lui Avraam mai mult decât oricare alt om; iar oricine era neprihănit, la fel ca Avraam, era un adevărat copil al lui. Așa că Avraam a fost tatăl tuturor celor care au crezut, indiferent dacă au fost tăiați împrejur sau netăiați împrejur. Tăierea împrejur ca semn exterior nu făcea din om un israelit, decât dacă acesta era neprihănit, lucru declarat limpede de Pavel în Rom. 2:25-29:

„Tăierea împrejur, negreșit, este de folos, dacă împlinești Legea, dar, dacă tu calci Legea, tăierea ta împrejur ajunge netăiere împrejur. Dacă deci cel netăiat împrejur păzește poruncile Legii, netăierea lui împrejur nu i se va socoti ea ca o tăiere împrejur? [...] Iudeu nu este acela care se arată pe dinafară că este iudeu, și tăiere împrejur nu este aceea care este pe dinafară, în carne. Ci iudeu este acela care este iudeu înăuntru, și tăiere împrejur este aceea a inimii, în duh, nu în slovă; un astfel de iudeu își scoate lauda nu de la oameni, ci de la Dumnezeu.”

Lucrul acesta a fost adevărat nu doar atunci când l-a scris apostolul, ci de la începutul istoriei națiunii iudaice. Când Domnul a dat legi poporului Său, de pe Muntele Sinai, El a zis că dacă ei nu vor asculta de El, atunci va aduce pustiirea peste țara lor, iar ei vor pieri printre neamuri; dar, dacă „Își vor mărturisi fărădelegile lor și fărădelegile părinților lor, călcările de lege pe care le-au săvârșit față de Mine și împotrivirea cu care Mi s-au împotrivit, [...] („dacă” - KJV) inima lor netăiată împrejur se va smeri și vor plăti datoria fărădelegilor lor. Atunci Îmi voi aduce aminte de legământul Meu cu Iacov, Îmi voi aduce aminte de legământul Meu cu Isaac și de legământul Meu cu Avraam și Îmi voi aduce aminte de țară.” Leviticul 26:40-42.

În zilele lui Moise, la fel ca în zilele lui Hristos, „cu adevărat un israelit” era acela „în care nu este vicleșug!”

În capitolul 11 din Romani, apostolul are o ilustrație plină de forță a felului în care făgăduințele făcute lui Israel se pot împlini, chiar dacă toți descendenții naturali ai lui Iacov și-ar vinde dreptul lor la moștenire. În primul și al doilea verset el declară că Dumnezeu nu a lepădat pe poporul Său. Cuvintele acestea ne-ar putea duce la gândul că Israelul literal este încă poporul ales al lui Dumnezeu, dacă nu ar spune în versetul 5 că aceia care rămân sunt „datorită unei alegeri prin har.” Apoi el reprezintă Israelul printr-un măslin. Unele dintre

ramuri au fost tăiate, iar unii dintre neamuri, ramuri dintr-un măslin sălbatic, au fost altoiți în Israel. Altoirea aceasta este contrară naturii, fiindcă ramurile altoite devin părtașe rădăcinii și grăsimii măslinului bun în care sunt altoite și aduc roade ca ale măslinului bun. El îi avertizează pe cei altoiți în felul acesta să nu se îngâmfe, de vreme ce stau acolo doar prin credință, iar dacă ramurile naturale au fost tăiate din pricina necredinței lor, la fel de bine pot fi și ei tăiați. Iudeii, ramurile naturale, pot deveni și ei parte din măslin, dar nu ca ramuri originale, ci ca niște altoi duhovnicești. Astfel, poporul Israel va fi un popor doar duhovnicesc, format din cei care sunt ai lui Hristos și astfel „tot Israelul va fi mântuit.”

Strângerea lui Israel

„Duhule, vino din cele patru vânturi, suflă peste morții aceștia ca să învieze!”

Putem trece acum repede spre încheierea subiectului nostru, privind spre strângerea lui Israel și spre așezarea în țara lor. Ne vom îndrepta mai întâi spre profeția lui Ezechiel și trebuie în mod obligatoriu să cităm o mare parte din capitolul 37. Profeția a fost rostită curând după ce iudeii au fost duși în Babilon. Iar aici vom remarca, în paranteză, că scrierile lui Hagai, Zaharia și Maleahi, sunt singurele profeții care nu au fost rostite înainte de captivitate sau în timpul ei, iar cărțile Hagai și Zaharia au fost scrise înainte de restaurarea completă de după captivitate. De aceea, oricare porțiune din profeții se referă la restaurarea Israelului literal s-a împlinit prin decretele emise de împărații Persiei. Așa cum vom vedea, oricum, cea mai mare parte dintre profeții se referă la strângerea finală a adevăratului Israel al lui Dumnezeu. Acum, revenim la profeția lui Ezechiel:

„Mâna Domnului a venit peste mine și m-a luat în Duhul Domnului și m-a pus în mijlocul unei văi pline de oase. M-a făcut să trec pe lângă ele, de jur împrejur, și iată că erau foarte multe pe fața văii și erau uscate de tot. El mi-a zis: «Fiul omului, vor putea oare oasele acestea să învieze?» Eu am răspuns: «Doamne Dumnezeule, Tu știi lucrul acesta!» El mi-a zis: «Prorocește despre oasele acestea și spune-le: <Oase uscate, ascultați cuvântul Domnului. Așa vorbește Domnul Dumnezeu către oasele acestea: Iată că voi face să intre în voi un duh și veți învia! Vă voi da vine, voi face să crească pe voi carne, vă voi acoperi cu piele, voi pune duh în voi și veți învia. Și veți ști că Eu sunt Domnul.>» Am prorocit cum mi se poruncise. Și pe când proroceam, s-a făcut un vuiet și iată că s-a făcut o mișcare și oasele s-au apropiat unele de altele! M-am uitat și iată că le-au venit vine, carnea a crescut și le-a acoperit pielea pe deasupra, dar nu era încă duh în ele. El mi-a zis: «Prorocește și vorbește duhului! Prorocește, fiul omului, și zi duhului: <Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Duhule, vino din cele patru vânturi, suflă peste morții aceștia ca să învieze!>». Am prorocit cum mi se poruncise. Și a intrat duhul în ei și au înviat și au stat pe picioare; era o oaste mare, foarte mare la număr.” Ezechiel 37:1-10.

Este inutil să pierdem vremea cu presupuneri despre ce ar putea însemna aceasta, când avem dată explicația Domnului, așa că vom cita mai departe:

„El mi-a zis: «Fiul omului, oasele acestea sunt toată casa lui Israel. Iată că ei zic: <Ni s-au uscat oasele, ni s-a dus nădejdea, suntem pierduți!> De aceea proroceste și spune-le: <Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Iată, vă voi deschide mormintele, vă voi scoate din mormintele voastre, poporul Meu, și vă voi aduce iarăși în țara lui Israel. Și veți ști că Eu sunt Domnul când vă voi deschide mormintele și vă voi scoate din mormintele voastre, poporul Meu! Voi pune Duhul Meu în voi și veți trăi; vă voi așeza iarăși în țara voastră și veți ști că Eu, Domnul, am vorbit și am făcut, zice Domnul.>»” versetele 11-14.

Aceasta nu este altceva decât o profeție despre învierea celor neprihăniți la a doua venire a lui Hristos. Dar Domnul continuă cu explicarea astfel:

„Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Iată, voi lua pe copiii lui Israel din mijlocul neamurilor la care s-au dus, îi voi strânge din toate părțile și-i voi aduce înapoi în țara lor.” vers. 21.

Nimeni nu poate nega că strângerea lui Israel despre care vorbește Ezechiel este aceeași strângere despre care vorbesc toți profeții. Este evident că spusele: „Iată, voi lua pe copiii lui Israel din mijlocul neamurilor la care s-au dus, îi voi strânge din toate părțile și-i voi aduce înapoi în țara lor,” redau aceeași făgăduință pe care Domnul a făcut-o lui David prin profetul Natan, când a zis (2 Samuel 7:10 - KJV): „Voi rândui un loc pentru poporul Meu Israel și îl voi sădi, ca ei să locuiască într-un loc al lor și să nu se mai mute; iar copiii stricăciunii nu îi vor mai chinui ca înainte.” Strângerea aceasta a copiilor lui Israel în țara lor se realizează numai prin deschiderea mormintelor și scoaterea lor din mormintele lor. De aceea, în profeția aceasta a lui Ezechiel avem asigurarea cea mai deplină a faptului că făgăduințele făcute lui Israel nu au cuprins niciodată altceva decât o moștenire veșnică; țara lor este pământul înnoit.

Comparați următoarele cu declarația lui Ezechiel că strângerea lui Israel va fi după învierea generală:

„Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate semințiile pământului se vor boci și vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă. El va trimite pe îngerii Săi cu trâmbița răsunătoare și vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă.” Matei 24:30, 31.

Când se întâmplă strângerea aceasta a poporului lui Dumnezeu, „întâi vor învia cei morți în Hristos, apoi noi, cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul”. 1 Tesaloniceni 4:16, 17. Aceasta este ceea ce Pavel numește „strângerea noastră laolaltă cu El.” 2 Tesaloniceni 2:1.

Dacă ne întoarcem la profeția lui Ezechiel, vom găsi ce urmează după această strângere a lui Israel:

„Voi face din ei un singur neam în țară, pe munții lui Israel; toți vor avea un singur împărat și nu vor mai fi două neamuri, nici nu vor mai fi împărțiți în două împărății. ... Robul Meu David va fi împărat peste ei și toți vor avea un singur păstor. Vor urma poruncile Mele, vor păzi legile Mele și le vor împlini. Vor locui iarăși în țara pe care am dat-o robului Meu Iacov și pe care au locuit-o și părinții voștri. Da, vor locui în ea ei, copiii lor și copiii copiilor lor pe vecie și Robul Meu David va fi voievodul lor în veci. Voi încheia cu ei un legământ de pace, care va fi un legământ veșnic cu ei; îi voi sădi și-i voi înmulți și voi pune Locașul Meu cel Sfânt în mijlocul lor pentru totdeauna. Locuința Mea va fi între ei; Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu.” Ezechiel 37:22-27.

Comparați cu declarația că vor fi așezați în țara lor, în pace pentru totdeauna, făgăduința făcută lui David în 2 Samuel 7:10 (KJV, Fidela). Și cu Ezechiel 37:27: „Locuința Mea (Cortul Meu – eng.) va fi între ei; Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu,” compară ce spune Ioan în descrierea lui profetică a cerurilor noi și a pământului nou: „Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie și zicea: «Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.» Cel ce ședea pe scaunul de domnie a zis: «Iată, Eu fac toate lucrurile noi.»” Apocalipsa 21:3-5.

Din nou, împreună cu declarația că Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor, că nu va mai fi moarte, nici tânguire, nici durere, lucruri despre care este declarat în mod expres că se vor întâmpla atunci când pământul va fi refăcut, citiți următoarele și nu va mai fi loc de îndoială că strângerea lui Israel despre care au vorbit profeții din vechime este strângerea în Noul Ierusalim, pe noul pământ:

„Cel ce a risipit pe Israel îl va aduna și-l va păzi cum își păzește păstorul turma. Căci Domnul răscumpără pe Iacov și-l izbăvește din mâna unuia mai tare decât el (compară cu Osea 13:14). Ei vor veni și vor chiui de bucurie pe înălțimile Sionului; vor alerga la bunătățile Domnului, la grâu, la must, la untdelemn, la oi și boi; sufletul le va fi ca o grădină bine udată și nu vor mai tânji („și ei nu se vor mai întrista vreodată” – KJV, Fidela).” Ieremia 31:10-12.

Oricum, înainte ca aceasta să se întâmple, cei răi trebuie să fie nimiciți de pe pământ. Când va veni Hristos - „Sămânța căreia îi fusese făcută făgăduința,” Acela căreia Îi aparține Împărăția de drept - El va spune adevăratului Israel, care este strâns de pe tot pământul: „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți Împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii.” Matei 25:34. Învierea celor neprihăniți, la venirea Domnului, este numită prima înviere și are loc cu o mie de ani înainte de învierea celor răi (Apocalipsa 20:1-5). Cei răi, care nu vor fi murit până atunci, vor fi distruși atunci „cu strălucirea venirii Sale”. În timpul celor o mie de ani pământul va fi pustiu, fiind redus la starea lui primară, haotică, așa cum este descris în Ieremia 4:23-27: „Mă uit la pământ, și iată că este pustiu și gol; mă uit la ceruri, și lumina lor a pierit! Mă uit la munți, și iată că sunt zguduiți și toate dealurile se clatină! Mă uit, și iată că nu este niciun om și toate păsările cerului au fugit! Mă uit, și iată, Carmelul („locul roditor” – KJV) este un pustiu și toate cetățile sale sunt nimicite înaintea Domnului și înaintea mâniei Lui aprinse!» Căci așa vorbește Domnul: «Toată țara va fi pustie, dar nu o voi nimici de tot.»” Vezi și Isaia 34:2-15, în care este declarat despre pământ că „din veac în veac va fi pustie” și că Domnul „va întinde peste el funia pustiei și cumpăna nimicirii.”

Felul în care pământul va fi în timpul celor o mie de ani este numit atunci „Adânc”, fiind același cuvânt „adânc” din Geneza 1:2, care, înseamnă „pustiu și gol”. Satana va fi obligat să stea în locul acesta pustiu, fiind de aceea „legat”, neînstare să mai înșele neamurile până se vor termina cei o mie de ani, când cei răi vor fi înviați, moment în care își va putea folosi din nou puterea pentru puțină vreme. Atunci va coborî de la Dumnezeu din cer cetatea sfântă, Noul Ierusalim (Apocalipsa 21:1). Oastea celor răi, sub conducerea lui Satana, se va sui pe fața pământului și va înconjura cetatea preaiubită, dar va coborî foc din cer și îi va mistui (Apocalipsa 20:7-9). Focul acesta va arde ca un cuptor, până când celor răi le va fi arsă și rădăcina și ramura (Maleahi 4:1) și de asemenea va topi pământul, curățindu-l de toată stricăciunea lui (2 Petru 3:7, 10, 11). Din locul lor de refugiu, din cetatea lui Dumnezeu, sfinții vor privi distrugerea celor răi (Isaia 33:14-16; Psalmii 37:34) și după aceea vor merge pe pământul curățit, care va fi atunci căminul lor pentru întreaga veșnicie.

Dar dacă pământul este Împărăția și sfinții nu locuiesc pe el mai bine de o mie de ani după venirea Domnului, cum se poate spune că ei moștenesc Împărăția la venirea Lui? Este ușor de răspuns. La prima înviere sfinții sunt luați de îndată în capitala Împărăției, în Noul Ierusalim, unde, în timpul celor o mie de ani, ei participă împreună cu Hristos la judecarea celor răi și decid pedeapsa cuvenită fiecăruia (Apocalipsa 20:4-6; 1 Corinteni 6:2, 3). De-a lungul acestui timp întreaga istorie a lumii va trece pe sub ochii sfinților și ei vor înțelege lucrurile tainice care au fost ascunse de toți, mai puțin de ochii lui Dumnezeu. Atunci lucrurile care au părut obscure în purtarea lui Dumnezeu cu oamenii vor fi înțelese. Astfel, Hristos și sfinții Lui vor avea pământul în stăpânire în timpul celor o mie de ani, deși nu locuiesc pe el în acest timp. Va fi în mâinile lor, iar ei vor fi ocupați cu a-l face potrivit pentru locuire, prin îndepărtarea de pe el a acelor lucruri care strică. Împărăția este dată lui Hristos îndată ce El se ridică de pe scaunul harului și încetează să mai pledeze pentru cei păcătoși. Din momentul acela „cele mai îndepărtate părți ale pământului” sunt în stăpânirea Lui, iar El începe imediat să nimicească popoarele, pentru ca atunci când poporul Său, Israel, va fi sădit în țară, copiii răutății să nu-i mai chinuie (vezi 2 Samuel 7:10 - KJV).

Stăpânirea refăcută

„Pustietatea se va veseli și va înflori ca trandafirul.”

Splendorile moștenirii eterne a lui Israel nu ni le putem imagina, cu toate că pana inspirației le-a descris atât de frumos, pe cât posibil în limbajul nostru sărac. Citim aceasta imediat după pustiirea pământului:

„Pustia și țara fără apă se vor bucura; pustietatea se va veseli și va înflori ca trandafirul, se va acoperi cu flori și va sări de bucurie cu cântece de veselie și strigăte de biruință, căci i se va da slava Libanului, strălucirea Carmelului și a Saronului. Vor vedea slava Domnului, măreția Dumnezeului nostru. «Întăriți mâinile slăbănogite și întăriți genunchii care se clatină! Spuneți celor slabi de inimă: <Fiți tari și nu vă temeți! Iată Dumnezeul vostru, răzbunarea va veni, răsplătirea lui Dumnezeu; El Însuși va veni și vă va mântui>.» Atunci se vor deschide ochii orbilor, se vor deschide urechile surzilor, atunci șchiopul va sări ca un cerb și limba mutului va cânta de bucurie, căci în pustie vor țâșni ape și în pustietate pâraie; [...] Cei izbăviți de Domnul se vor întoarce și vor merge spre Sion cu cântece de biruință. O bucurie veșnică le va încununa capul, veselia și bucuria îi vor apuca iar durerea și gemetele vor fugi!! Isaia 35. „Veselia și bucuria îi vor apuca” deoarece Dumnezeu „va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țiپăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.” Apocalipsa 21:4.

Profetul mai vorbește despre „Ierusalimul cel de sus,” care este liber și este mama noastră (compară Galateni 4:26, 27 cu Isaia 54:1): „Căci Făcătorul tău este bărbatul tău; Domnul este Numele Lui, și Răscumpărătorul tău este Sfântul lui Israel. El se numește Dumnezeuul întregului pământ.” Isaia 54:5. Ierusalimul este reprezentat acum tânguindu-se ca o văduvă, părăsită și lipsită de copiii ei - cei pe care i-ar fi avut dacă păcatul nu ar fi văduvit-o de ei. Dar când Împărăția este dată lui Hristos, „Părintele veșnicilor,” cetatea este reprezentată ca fiind măritată cu El (Apocalipsa 21:1, 9, 10), iar toți cei credincioși sunt copiii ei. Așa mângâie Domnul Sionul, zicând:

„Nenorocito, bătuto de furtună și nemângâiato, iată îți voi împodobi pietrele scumpe cu antimoniu și-ți voi da temelii de safir! Îți voi face crestele zidurilor de rubin, porțile de pietre scumpe și tot ocolul de nestemate.” Isaia 54:11, 12.

Împreună cu cele de mai sus, citiți următoarea descriere a Noului Ierusalim, făcută de unul dintre scriitorii Noului Testament:

„Și m-a dus, în Duhul, pe un munte mare și înalt. Și mi-a arătat cetatea sfântă, Ierusalimul, care se pogora din cer, de la Dumnezeu, având slava lui Dumnezeu. Lumina ei era ca o piatră preascumpă, ca o piatră de iaspis, străvezie ca cristalul. Era înconjurată cu un zid mare și înalt. Avea douăsprezece porți și, la porți, doisprezece îngeri. Și pe ele erau scrise niște nume: numele celor doisprezece seminții ale fiilor lui Israel. Spre răsărit erau trei porți; spre miazănoapte, trei porți; spre miazăzi, trei porți și spre apus, trei porți. Zidul cetății avea douăsprezece temelii și pe ele erau cele douăsprezece nume ale celor doisprezece apostoli ai Mielului. ... Zidul era de iaspis și cetatea era de aur curat, ca sticla curată. Temeliile zidului cetății erau împodobite cu pietre scumpe de tot felul: cea dintâi temelie era de iaspis; a doua, de safir; a treia, de halchedon; a patra, de smarald; a cincea, de sardonix, a șasea, de sardiu; a șaptea, de crisolit; a opta, de beril; a noua, de topaz; a zecea, de hrisopraz; a unsprezecea, de iacint; a douăsprezecea, de ametist. Cele douăsprezece porți erau douăsprezece mărgăritare. Fiecare poartă era dintr-un singur mărgăritar. Ulița cetății era de aur curat, ca sticla străvezie.” Apocalipsa 21:10-21.

Oare nu putem vedea că ambii profeți, Isaia și Ioan, descriu același lucru: Locul în care va fi strâns Israelul lui Dumnezeu și unde cei doisprezece apostoli vor sta pe scaune de domnie pentru a judeca pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel? Dar profetul Isaia continuă:

„Și toți copiii tăi vor fi învățați de Domnul; și mare va fi pacea copiilor tăi. În dreptate vei fi întemeiată: de oprimare vei fi departe, pentru că nu te vei teme; și de groază, fiindcă nu se va apropia de tine.” Isaia 54:13, 14, trad. KJV, Fidela.

Astfel va fi împlinită făgăduința făcută lui David în 2 Samuel 7:10.

„Orice armă făurită împotriva ta va fi fără putere (vezi Apocalipsa 20:9, 10) și, pe orice limbă care se va ridica la judecată împotriva ta, o vei osândi. Aceasta este moștenirea robilor Domnului, așa este mântuirea care le vine de la Mine, zice Domnul.” Isaia 54:17.

Va fi o moștenire glorioasă. Este o desfătare să citești aceste descrieri ale ei, dar cum trebuie să fie acolo?

Mai sunt câteva profeții pe care trebuie să le amintim, dintre multe altele legate de acest subiect. Citim:

„Da, va veni un Răscumpărător pentru Sion, pentru cei ai lui Iacov care se vor întoarce de la păcatele lor, zice Domnul. «Și iată legământul Meu cu ei, zice Domnul: <Duhul Meu, care Se odihnește peste tine, și cuvintele Mele, pe care le-am pus în gura ta, nu se vor mai depărta din gura ta, nici din gura copiilor tăi, nici din gura copiilor copiilor tăi, de acum și până-n veac>», zice Domnul. «Scoală-te, luminează-te, căci lumina ta vine și slava Domnului răsare peste tine. Căci iată, întunericul acoperă pământul și negură mare, popoarele, dar peste tine răsare Domnul și slava Lui se arată peste tine. Neamuri vor umbla în lumina ta și împărați în strălucirea razelor tale.»” Isaia 59:20, 21; 60:1-3. „Porțile tale vor sta veșnic deschise, nu vor fi închise nici zi, nici noapte ca să lase să intre la tine bogăția neamurilor și împărați cu alaiul lor ... Nu se va mai auzi vorbindu-se de silnicie în țara ta, nici de pustiire și prăpăd în ținutul tău, ci vei numi zidurile tale «Mântuire» și porțile tale, «Laudă». Nu soarele îți va mai sluji ca lumină ziua, nici luna nu te va mai lumina cu lumina ei, ci Domnul va fi lumina ta pe vecie și Dumnezeuul tău va fi slava ta. Soarele tău nu va mai asfinți și luna ta nu se va mai întuneca, căci Domnul va fi Lumina ta pe vecie și zilele suferințelor tale se vor sfârși.” Isaia 60:11-20.

Citiți acest pasaj cu atenție, apoi comparați-l cu următorul:

„Cetatea n-are trebuință nici de soare, nici de lună ca s-o lumineze, căci o luminează slava lui Dumnezeu și făclia ei este Mielul. Neamurile vor umbla în lumina ei și împărații pământului își vor aduce slava și cinstea lor în ea. Porțile ei nu se vor închide ziua, fiindcă în ea nu va mai fi noapte. În ea vor aduce slava și cinstea neamurilor.” Apocalipsa 21:23-26.

Iarăși citim:

„Căci iată, Eu fac ceruri noi și un pământ nou, așa că nimeni nu-și va mai aduce aminte de lucrurile trecute și nimănui nu-i vor mai veni în minte. (Compară cu Apocalipsa 21:4, 5). Ci vă veți bucura și vă veți veseli pe vecie pentru cele ce voi face. Căci voi prefăce Ierusalimul în veselie și pe poporul lui, în bucurie. Eu Însuși Mă voi veseli asupra Ierusalimului și Mă voi bucura de poporul Meu; nu se va mai auzi în el de acum nici glasul plânsetelor, nici glasul țipetelor. [...] Vor zidi case și le vor locui; vor sădi vii și le vor mânca rodul. [...] Nu vor munci degeaba și nu vor avea copii ca să-i vadă pierind, căci vor alcătui o sămânță binecuvântată de Domnul și copiii lor vor fi împreună cu ei. Înainte ca să Mă cheme, le voi răspunde; înainte ca să isprăvească vorba, Îi voi asculta! Lupul și mielul vor paște împreună, leul va mânca paie ca boul și șarpele se va hrăni cu țărână. Niciun rău, nicio vătămare nu se va face pe tot muntele Meu cel sfânt, zice Domnul.” Isaia 65:17-25. (Vezi și Isaia 11:1-9.)

Lei și lupi pe noul pământ, în moștenirea eternă a sfinților? Da, cu siguranță, fiindcă atunci când se va întoarce împărăția la fiica Ierusalimului, „stăpânirea dintâi” va fi refăcută; iar la început omul a avut sub stăpânire „oile și boii laolaltă, fiarele câmpului, păsările cerului și peștii mării, tot ce străbate cărările mărilor.” Psalmii 8:6; Geneza 1:26-28. Împărăția și stăpânirea pe care o dă Dumnezeu poporului Său va fi foarte reală - la fel de reală ca

împărăția peste care a domnit David, dar infinit mai glorioasă și binecuvântată, fiindcă va fi Edenul refăcut.

„În vremea aceea voi ridica din căderea lui cortul lui David, îi voi drege spărturile, îi voi ridica dărâmurile și-l voi zidi iarăși cum era odinioară, ca să stăpânească rămășița Edomului și toate neamurile peste care a fost chemat Numele Meu», zice Domnul, care va împlini aceste lucruri. [...] «Voi aduce înapoi pe prinșii de război ai poporului Meu Israel; ei vor zidi iarăși cetățile pustiite și le vor locui, vor sădi vii și le vor bea vinul, vor face grădini și le vor mânca roadele. Îi voi sădi în țara lor și nu vor mai fi smulși din țara lor pe care le-am dat-o», zice Domnul, Dumnezeuul tău.” Amos 9: 11-15. Împreună cu aceasta citiți încă o dată 2 Samuel 7:10.

La fel de sigur cum apele au acoperit odată pământul în timpul lui Noe, la fel de sigur cum tronul lui Dumnezeu în ceruri este întemeiat pe dreptate și judecată, la fel de sigură va fi această moștenire a sfinților, adevăratul Israel. Astfel:

„Israel va fi mântuit de Domnul cu o mântuire veșnică. Voi nu veți fi nici rușinați, nici înfrunțați în veci. Căci așa vorbește Domnul, Făcătorul cerurilor, singurul Dumnezeu, care a întocmit pământul, l-a făcut și l-a întărit, l-a făcut nu ca să fie pustiu, ci l-a întocmit ca să fie locuit: «Eu sunt Domnul și nu este altul! Eu n-am vorbit în ascuns, într-un colț întunecos al pământului. Eu n-am zis seminței lui Iacov: Căutați-Mă în zadar! Eu, Domnul, spun ce este adevărat, vestesc ce este drept.»” Isaia 45:17-19.

„Vor veni mulți de la răsărit și de la apus și vor sta la masă cu Avraam, Isaac și Iacov în Împărăția cerurilor.” Matei 8:11.

„Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.”